

REHABILITACIÓ ASIL SURÍS

L'ART PER A LA INCLUSIÓ SOCIAL DE LES PERSONES MAJORS

Treball final de Grau –2016– Arquitectura
Carlota Ararà Desfossé – Universitat de Girona

REHABILITACIÓ ASIL SURÍS
L'ART PER A LA INCLUSIÓ SOCIAL DE LES PERSONES MAJORS

Alumna: Carlota Ararà Desfossé
Tutor: Àlex Sibils Ensesa
UdG – Escola Politècnica Superior
Grau en Arquitectura
Convocatòria: Juny de 2016

ANÀLISIS

AG ANÀLISIS. ÀMBIT GENERAL

AG1 Costa Brava 10

Poblacions
Comunicació
Verd
Importància Costa
Nodes

AG2 La ciutat de Sant Feliu de Guíxols 18

Estructura urbana
Sistema d'espais lliures
Vegetació, Geomorfologia i Hidrologia
Classificació de la vegetació
Sistema d'equipaments i indústria
Sistema de comunicacions
Sistema de transport públic i ecomobilitat
Evolució històrica

AS ANÀLISI. ÀMBIT DEL SECTOR

AS1 Definició Sector Asil 42

Àmbit d'actuació
Alçades Edificatòries
Eixos principals
Sector de Millora Urbana i espais lliures
Límits visuals
Moviments
Funcionament vies de l'entorn
Seccions urbanes
Recull fotogràfic entorn mediat

AS2 ANÀLISI. L'ASIL 70

El llogat Surís
Història de l'Asil
Plantes e informe actual d'infraestructures
Façanes
Detalls
Recull fotogràfic

PROJECTE

PU PROJECTE. ENTORN URBÀ 98

Planta proposta de l'entorn urbà
Urbanisme Sector Surís
Seccions urbanes proposta

PA PROJECTE. CENTRE D'ART SURÍS 110

Reflexió arquitectura i societat s.xx
Estratègies
Plantes
Seccions
Façanes
Instal·lacions
Estructura

OBJECTE DEL TREBALL

El projecte de l'Asil Surís començà l'estiu del 2009 quan visitava regularment a un senyor que patia una malaltia degenerativa muscular que el feia necessitar les cures de l'Asil.

La primera impressió al entrar als jardins va ser de tranquil·litat, veia un espai ampli, amb grans espais oberts i un edifici antic amb característiques molt típiques de Sant Feliu. Quan vaig entrar a dins, em vaig emportar una gran decepció; llargs i estrets passadissos, sales petites, fosques i molt sorolloses, habitacions en mal estat; en general, un ambient molt carregat que feia que tota l'admiració que havia sentit al accedir al recinte, quedés en no res.

Al llarg de la carrera, certes circumstàncies m'han portat sovint a reflexionar sobre el paper de l'arquitectura en la vida social. En com el nostre entorn ens influència el dia a dia, i com amb el tractament d'aquest podem aconseguir millores perceptibles a qualsevol escala.

L'arquitectura, al mateix temps, és un terme que ha de variar segons les èpoques, i com la societat pot anar avançant i desenvolupant-se amb noves necessitats i perdent-ne d'altres antigues, com les grans indústries en llocs centrals. Avui dia, la gent considerada de la tercera edat, són persones en plenes facultats físiques i mentals, tot al contrari del que passava fa mig segle.

L'Asil Surís, és avui en dia, una residència de persones en la tercera edat. Disposa de jardins perquè els seus usuaris puguin passejar sense haver de relacionar-se amb la resta de la societat. Els espais són impersonals, foscos i moltes vegades poc accessibles per als ancians, la majoria d'elles amb mobilitat reduïda o si més no, amb certes dificultats de desplaçament. Són molts els estudis que critiquen el típic model de residència, on els passadissos es fan eterns, les habitacions són totes iguals i sense encant, i on l'avi és tan sols un usuari aïllat de la societat sense mantenir un bon lligam amb l'exterior.

El meu projecte vol proposar la incorporació d'aquest col·lectiu dins la societat mitjançant dos passos: el primer és que el jardí passa a ser públic, d'ús per a la ciutat i transitat peatonalment al llarg del dia; l'altre, la rehabilitació de l'asil, donant-li una nova arquitectura, i una nova funció. A Sant Feliu de Guíxols l'art sempre ha tingut un paper molt rellevant. És aquí on la persona gran pot aportar un bocinet a d'altres persones, i al mateix temps, evitant la marginació. El projecte tracta d'incorporar la ciutadania a l'asil, on els avis puguin realitzar les tasques d'ensenyament, direcció i exposició d'aquest art, encara present en les seves mans.

Es planteja doncs, una arquitectura molt oberta i diàfona, d'espais àmplis i versàtils, que convidi al barri, a la ciutat i al turisme a formar part de l'art de Sant Feliu de Guíxols, de la mà de la nostra gent gran. És sabut que trobem grans artistes a Sant Feliu, així doncs, que aquests puguin transmetre els seus coneixements a d'altres, formant una mena de taller i de aplec artístic on es poden exposar obres realitzades i fomentar la cultura de la pintura, escultura, etc.

El projecte analitza l'entorn Surís a diferents escales, començant per la de la Costa brava, fins a acabar al estat actual de l'edifici.

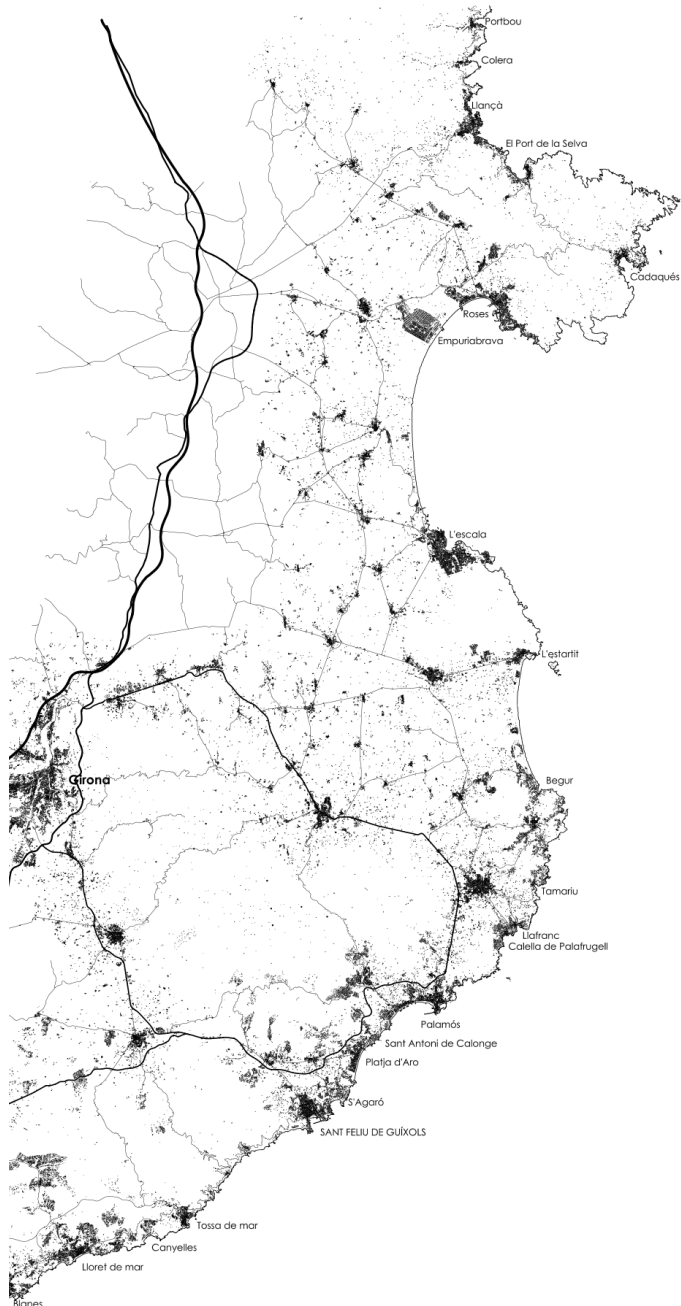

ANÀLISI

LA COSTA BRAVA

És la costa gironina que comença a la roca de Sa Palomera i acaba a la frontera amb França, al municipi de Portbou; la seva longitud és de més de 200 km. Limita al nord amb la Costa Vermella rossellonesa, que n'és la seva continuació geogràfica, i al sud amb la Costa del Maresme. Inclou el litoral de tres comarques: la Selva, el Baix Empordà i l'Alt Empordà.

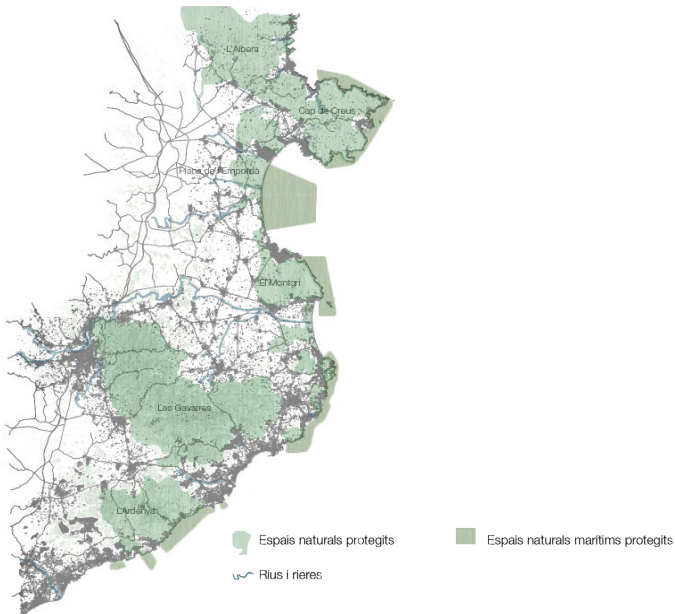
Gràcies a la seva geomorfologia, seria de esperar, que molts dels espais del paisatge original encara romanessin poc contaminats per la pressió d'urbanització i per una certa especulació immobiliària, com ara que el terreny força accidentat hi dificulta la construcció. Ans al contrari, els gratacels i hotels massius d'una arquitectura funcionalista poc inspirada dels anys seixanta i setanta del segle passat (i enllà) van robar a les platges i les parts més planes de la costa molt del seu encant 'brau' estimat per tants artistes. La ubicació geogràfica del que ara coneixem com a Costa Brava, ha sigut, des de fa segles, una zona de pas i assentament per nombrosos pobles i cultures, i la porta d'entrada a la Península des de l'Europa mediterrània. La gran quantitat de restes històriques de la zona són testimoni d'aquest fet.

Els vestigis històrics més antics es troben al poblat ibèric d'Ullastret, perfectament excavat, restaurat i exposat. També el jaciment arqueològic d'Empúries, un dels més importants de la península ibèrica pel que fa a la colonització grega i romana. A Roses, l'interior de la seva ciutadella recopila un important jaciment arqueològic on es troben per una part les restes del barri hel·lenístic de la colònia grega de Rhode, per altre la vila romana datada entre els segles II aC i VI dC, també el monestir romànic-llombard de Santa Maria del segle XI, i per últim, les troballes del segle XIX.

El llegat monumental del romànic té el millor exponent al conjunt arquitectònic del monestir benedictí de Sant Pere de Rodes, declarat patrimoni de la humanitat per la UNESCO. Altres obres romàniques són la col·legiata de Santa Maria de Vilabertran o el Monestir de Sant Quirze de Colera. L'empremta medieval també és molt present al barri vell de Girona, amb un dels calls jueus més ben conservats del país i la Catedral de Santa Maria.

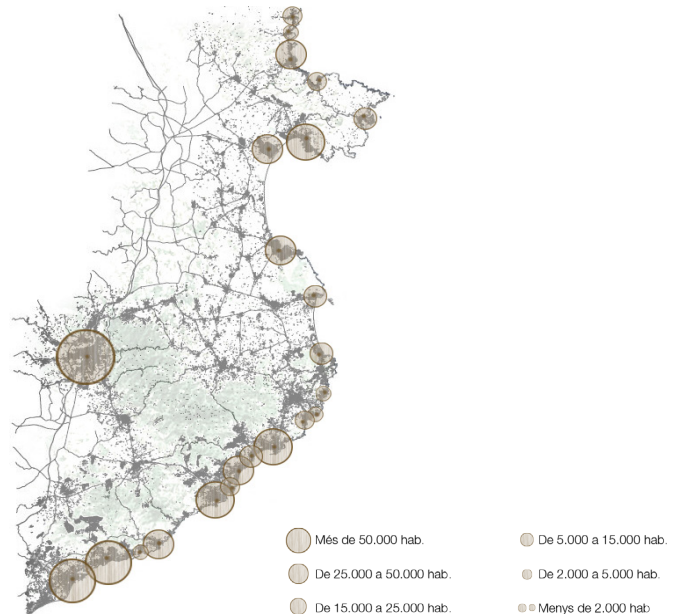
En poblacions tan ben preservades com Pals, Peratallada, Sant Llorenç de la Muga, o la vila vella emmurallada de Tossa de Mar, trobem més de 150 enclavaments que formen part del patrimoni i conjunt monumental de la Costa Brava. Les primeres dades que es tenen de la presència humana a les comarques de Girona remonten a 750.000 anys enrere, quan l'Homo Erectus es va instal·lar en el jaciment del Puig d'en Roca, i en el Cau del Duc, a Torroella de Montgrí.

Des d'aleshores la presència de l'home a les nostres comarques ha estat constant: el de Cromanyó va substituir l'anterior i va adoptar una forma de vida basada en la cacera; més tard, van arribar els íbers, amb les seves construccions fortificades i un sistema d'escriptura propi; després el poble grec va fundar la ciutat d'Emporion i la va convertir en un dels enclavaments comercials més importants del Mediterrani; a continuació, els romans van crear xarxes viàries que unien els pobles del seu domini. També es van instal·lar aquí les comunitats jueves que fugien de la destrucció de Jerusalem. Aquest constant flux de civilitzacions, cultures i creences han influït en la fisonomia urbana de la majoria dels municipis i que permet identificar diferents tipologies de població a la Costa Brava.

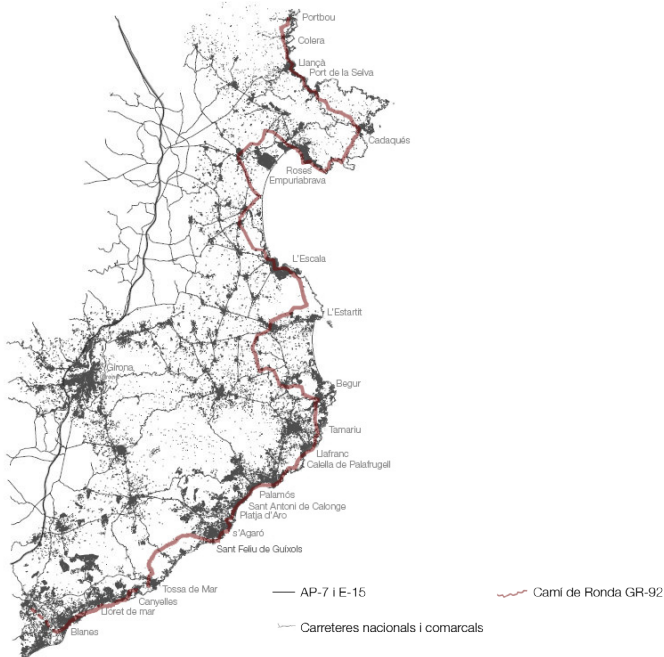
Espais naturals i paisatgístics de la Costa Brava que marquen una singularitat en el territori i el classifiquen. Aquests els podem dividir en quatre, de Nord a Sud: en primer lloc el Cap de Creus, seguit del Montgrí, a continuació de les Gavarres i el Massís de l'Ardenya Cadiretes i finalment les planes al·luvials que separen els dos massissos.

Existeix la dotació d'espais naturals protegits com el Parc Natural del Cap de Creus, els Parcs Natural dels Aiguamolls de l'Empordà, el Parc Natural del Montgrí, les illes Medes i el Baix Ter.

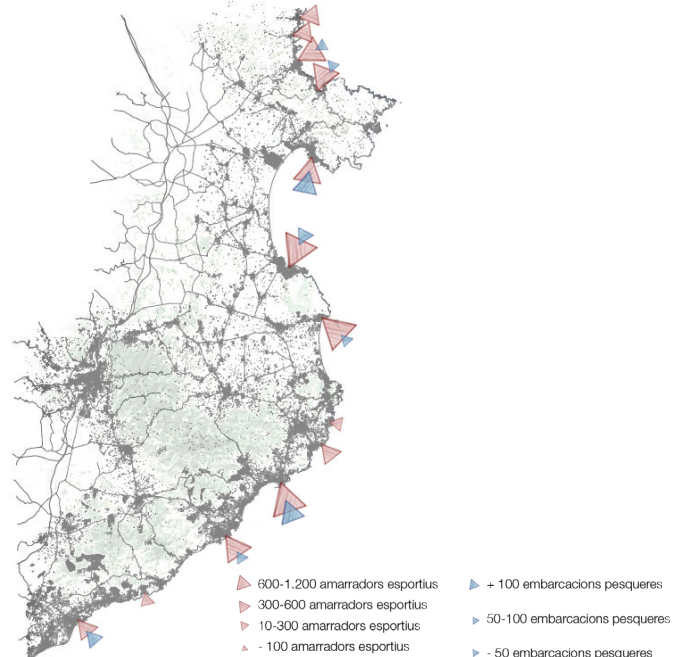
Municipis que formen part de la Costa Brava i amb radis majors o menors segons el nombre d'habitants, on s'observa la importància que té cada municipi que conformen aquesta costa escarpada. Amb els anells radials es mostra la població de tots els municipis que conformen la Costa Brava i la seva concentració.

Els municipis costers de la Selva són els més poblats, destacant Blanes i Lloret. Seguidament, els del Baix Empordà amb Sant Feliu de Guíxols i Palamós. Els pobles de l'Alt Empordà són menys poblats més distants entre sí.

El traçat que ofereixen els camins de ronda de la Costa Brava són una magnífica via per descobrir i gaudir dels paisatges tan diferents i, a la vegada, tan meravellosos que ofereix el tram litoral que s'estén de Blanes a Portbou i que travessa tots i cada un dels municipis.

Un corregut que voreja tan com pot la costa, s'adapta a la topografia i tipus de via que va canviant i en alguns punts esdevé conflictiu o inclòs perillós. Problemàtiques que es van repetint al llarg del recorregut com la manca d'indicacions, discontinuïtats, manteniment...

La Costa Brava és la costa Catalana amb més sistema portuari. 17 n'és el nombre. Cal destacar que la costa de Barcelona, amb només 14 ports, pot albergar més quantitat de vaixells que la Costa Brava, degut a la dimensió dels seus ports.

Analitzant cada port segons la quantitat d'embarcacions d'ús esportiu i embarcacions d'ús pesquer, s'observa que els més destacables a nivell pesquer són Blanes, Palamós, l'Escaló i Roses.

La resta han anat en decadència en termes pesquers com seria el cas de Sant Feliu de Guíxols.

(...) Era dalt d'un espadat feréstec, que baixa al mar en terratrèmol de roques, per etzavares verdes i fonolls d'or; en son cim unes ruïnes d'un antic convent li donen to llegendari; a llevant una esplèndida decoració de caps i roques, puntes i freus, penyalars i cales, fins a les fantàstiques muntanyes de Tossa, esborrellades de boscúries, comprenen al entusiasta admirador de la nostra costa: a garbí la plàcida corba de les platges de Blanes i S'Abanell, fins a la punta de la Tordera, separades per un illot rocós que un istme ha ajuntat a la terra, reposen la mirada i l'enteniment eixelabrats per l'espectacle de la costa brava; per la banda de terra, en grandioss amfiteatre, les serres de Pineda, Orsavinyà, Palafolls, el Montnegre, i més enllà el Montseny, prenen tots els colors de l'arc de Sant Martí: son verdes, violades, blaves, grogues, i després de color de taronja, i després daurades, i després van esvaïnt-se, esvaïnt-se en l'ombra de la nit com si es fonguessin...

La vila encén sos llumets elèctrics, calen xarxes, mar endins, els sardinalers renegant dels dofins i de les roasses que boten, mofant-s'en, entre les calades, i les ones baten espumoses al peu del penyalars gegantí, canten l'eterna balada del mar, sempre vella i sempre nova. Oh, la nostra costa brava, sense parella al món! La de Mallorca és més dura, més fantàstica, més grandiosa: es feta pels temporals que el golf atia contra l'illa fa milers d'anys; la Costa d'Or que es parteixen Itàlia i França és més dolça, mes somniosa: una faldada de flors; però la nostra, desde la Tordera al Cap de Creus, i seguint el Port de la Selva fins a Banyuls, ho és tot: és brava i rienta, fantàstica i dolça, treballada pels temporals a cops d'onades com un alt relleu i bordada pels besos de la bonança, com una exquisidessa de monja pacienta per qui les hores, els dies i els anys no tenen valor de temps. Enlloc com aquí, amic Durán, tu que amb mi les has vistes totes aquestes costes, el maridatge del mar i de la terra, els caps i les badies, les cales i els penyalars de tots els colors i formes, els tons, la transparència de les aigües i sobretot la llum, aquesta llum clara, més viva, més bella que enlloc del món...

Priveu-me de mentir, vosaltres, entre els vius, poetes amants de la nostra costa. Tu, Ruyra, el cise llador de «marines»; tu, Rahola, el cantor del Golf de Roses; tu, Marquina, el que has entès la veu de les onades; tu, Masifern, que hi has trobat inspiració i salut; tu... tots els que l'heu vista i sentida i cantada la nostra costa, i tu, Llaverias, que l'has sorpresa en tots els reconcs amagats, en totes les hores d'esplai amorós i de fúria apocalíptica. Hi ha res com la nostra costa? (...)

Agulló, Ferran
PER LA COSTA BRAVA

El bateig de la Costa Brava no va pas alterar la seva fesomia ni va modificar la seva estructura. Els canvis vindrien molt més tard, de la mà del turisme.

Aquest és un fenomen que Agulló va intuir, ara fa noranta anys, en articles posteriors al del bateig.

El periodista i polític gironí es desfeia en elogis del paisatge, però estava preocupat per l'escassa potència econòmica de la zona: la indústria només prosperava a Palafrugell, Palamós i Sant Feliu de Guíxols, i la resta de pobles vivien de l'agricultura i la pesca.

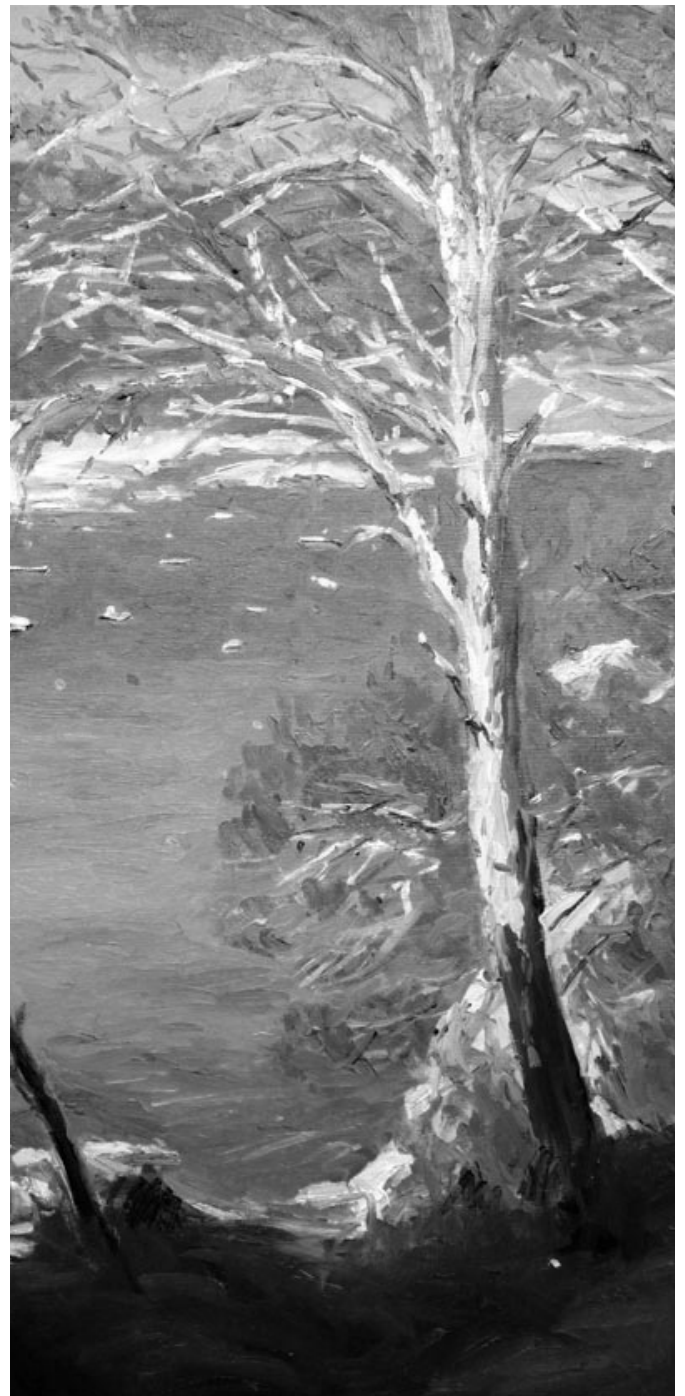
Segons Agulló, allò que impedia que el país fos ric era l'egoisme dels seus habitants, el tarannà d'una gent incapaç d'aportar res a una obra comuna'...

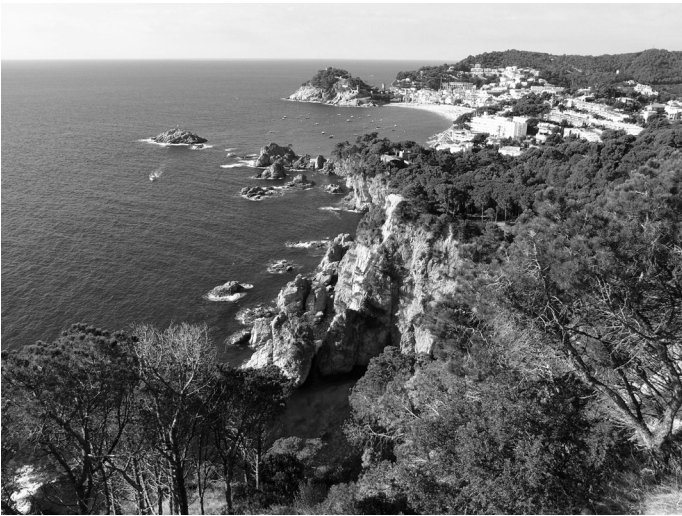
Els 'americanos', que havien tornat amb diners, només es preocupaven de tallar el cupó, i els capitals improductius s'anaven esllanguint. <L'ànima de la costa es el cupó>, va arribar a escriure Agulló.

Per contrarestar tanta passivitat, va proposar iniciatives que avui semblen ingènues però que eren el germen d'allò que havia de venir: <Cal que de Blanes al Port de la Selva es convencin de la necessitat de muntar hotels on, a més de l'estatge, es trobin guies i facilitats per llogar embarcacions, organitzadors de pesqueres i excursions, establiments de banys, i que els ajuntaments tinguin cura dels camins i les viles. La salvació de molts pobles és la indústria dels forasters: per cada pesseta que els pobles gastessin, els forasters n'hi deixarien deu o cent.>

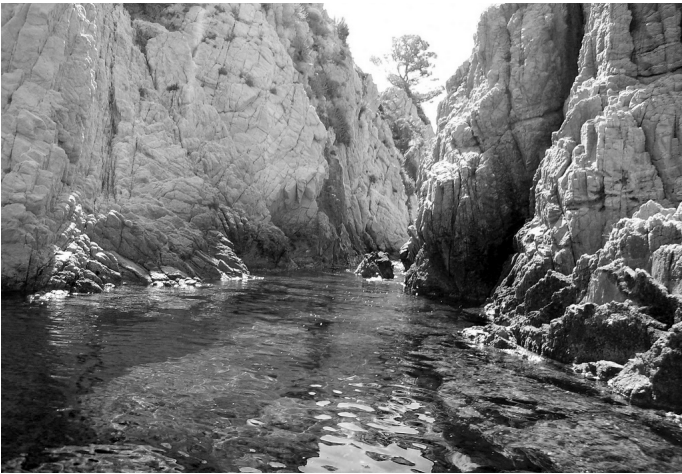
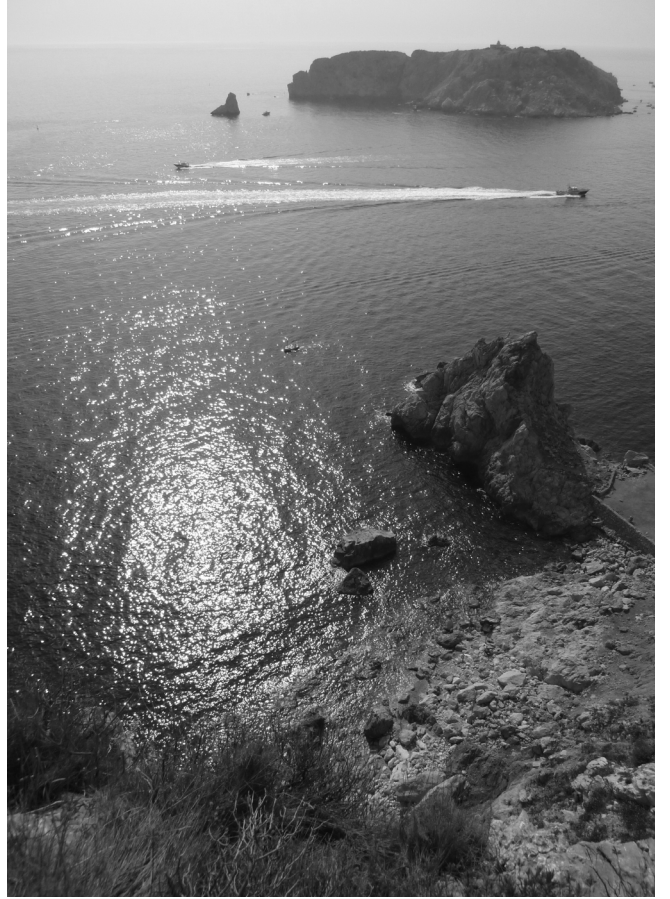
Però Agulló no es podia imaginar el xoc traumàtic, de dimensions còsmiques, que l'allau de forasters provocaria. Aquell egoisme i aquella 'ànima de cupó' _del risc mínim i del guany ràpid_ han fet que la Costa Brava arribés als noranta anys amb el rostre arrugat per la disbauxa i amb el cos desfet pels excessos de la inconsciència.

Diari el Punt 4 de setembre 1998
LA PROMOCIÓ DEL TURISME

SANT FELIU DE GUÍXOLS

Sant Feliu de Guíxols és una ciutat de la comarca del Baix Empordà. Es situa al centre de la Costa Brava, entre els municipis de Castell-Platja d'Aro.

Tradicionalment se l'ha considerat la capital de la Costa Brava pel fet que Ferran Agulló la va batejar des del puig de Sant Elm, a llevant de Sant Feliu. És a 34 km de Girona i a 105 de Barcelona.

El cap de municipi s'enclava a la badia de Sant Feliu, entre els puigs de Sant Elm i de les Forques. És un important enclavament turístic per la seva condició de ciutat marinera, junt amb un important entorn verd.

Es compon per diferents entitats de poblacions com és Casa Nova, Mas Trempat, Pedralta, Punta-brava, Sant Amanç, Vilar d'Aro i les Bateries; i per diferents barriades com la de Centre Històric, Raval de Tueda, Tueda de Dalt, Molí de Vent, Vilartagues, el Poble Nou, Lotus, Sants Boada, Eixample, Barri del Puig, Barri del Mig i el Molí de les Forques. Actualment amb 21.810 habitants i una densitat de 1.343,81 hab/km².

La ciutat de Sant Feliu fou un dels centres més importants de la indústria surotapera baixempordanesa i fins a la crisi dels anys 1930 fou l'activitat econòmica dominant. Amb l'inici del desarrollismo a finals del règim franquista, Sant Feliu no s'incorporà de ple al turisme de masses, tal com feren les seves poblacions veïnes de Platja d'Aro o Tossa de Mar. Això significà que la ciutat, que sempre actuà amb una certa capitalitat dins la zona, no tingués cap projecte econòmic definit i estable.

Per contra, això ajudà a mantenir el caràcter mariner i tradicional de la ciutat.

A la llarga, la indústria que hi restà ha anat tancant i finalment, Sant Feliu s'ha encarat al turisme com a activitat econòmica principal. Al mateix temps que la ciutat tenia cada vegada major burgesia dedicada al sector del suro, Sant Feliu de Guíxols va veure aparèixer grans cases senyorials.

Entre aquestes construccions, destaquen la casa Albertí de finals del segle XIX, la casa de la Campana, la casa Gaziel, la casa Grlbau, la casa Maynegre, la casa Maruny, la casa Pecher, la casa Ribot, la casa Sala o la casa Sibils.

L'ajuntament fou construït l'any 1547 amb formes sobries i un gòtic molt tardà com a estil de construcció en un moment en el qual es construïa amb els cànons renaixentistes.

L'ajuntament ha sobreviscut a totes les destruccions bèliques i a la especulació immobiliària. Actualment es compon a més a més per una torre aixecada l'any 1847 i ampliacions datades dels anys 40, 50 del segle XX.

Sant Feliu disposa de tot un seguit de monuments inclosos en l'Inventari del Patrimoni Arquitectònic Català, inclosos els inscrits en el Registre de Béns Culturals d'Interès Nacional (BCIN) amb la classificació de monuments històrics, els Béns Culturals d'Interès Local (BCIL) de caràcter immoble (com és el cas de l'Asil Surís) i béns arquitectònics importants del patrimoni cultural català.

Ens trobem davant d'una vila conventual amb estructures feudals, ciutat oberta, industrial i moderna, on la prosperitat econòmica del darrer terç del segle XIX ha fet possible proveir-la de millors serveis i re plantejar-se la ciutat en el conjunt.

E S T R U C T U R A U R B A N A

Amb només 15,9km², el municipi de Sant Feliu comptava el 2003 amb 19.456 hbitants (segons padró municipal), fet que suposa una densitat de població elevada. Aquests valors es multipliquen a l'estiu, atès al marcat caire turístic del municipi.

En aquest sentit, destaca el fet que només un 48% dels habitatges censats siguin de primera residència.

Dins del municipi podem distingir dues realitats topogràfiques rellevants a efectes urbanístics. D'una banda hi ha la zona de muntanya i fort pendent (que inclou aproximadament les dues terceres parts del territori), localitzada sobretot al sector occidental del terme i que, de forma molt més atenuada, marca els límits nord i est del municipi.

La resta del terme, de topografia suau o planera, s'estructura fonamentalment al voltant de les rieres de Tueda, Monestir, i de Sant Pol, les qual desemboquen a les badies de Sant Feliu i Sant Pol.

Sant Feliu va tenir un creixement molt contingut, entre les rieres de Tueda i del Monestir, fins al tombant del segle XX.

Posteriorment es va produir una expansió radial, aprofitant sobretot les infraestructures o els eixos naturals (rieres de les Comes i de Bujonis, carretera de Girona i línia del ferrocarril).

Aquesta expansió va donar lloc a l'Eixample decimonònic, però es va estancar cap als anys 30, coincidint amb una davallada demogràfica deguda a la crisi dels principals recursos lligats al sector primari, la manufactura i exportació del municipi.

Posteriorment, a partir dels anys 60, es produeix una represa econòmica i demogràfica de la mà del turisme.

És el període en què el nucli urbà s'estén cap al nord formant el sector de Vilartagues. També fou el moment en què s'iniciaren les urbanitzacions de Sant Pol, Pedralta, Bateries, Mas Trempat, Punta Brava, Sant Elm, Les Penyes, la Casa Nova, Sant Amanç i Vilar d'Aro.

Paral·lelament, el nucli urbà ha seguit creixent seguint els principals eixos naturals i de comunicacions, amb relativa contigüitat amb el teixit preexistent, com és el cas del sector de Vilartagues.

A hores d'ara, però, l'estirament del nucli fins el sector nord del terme, amb una alta proximitat amb la urbanització de Mas Trempat, posa en risc la connectivitat Est-Oest del municipi.

Els usos urbanístics (incloses infraestructures) representen una quarta part de l'extensió municipal; els usos forestals, amb unes 1.050 ha., representen el 66% de l'extensió, i l'agricultura, amb un poc més de 100ha., tant sols representa un 7% de la superfície total del municipi.

D'altra banda, la distribució dels usos sobre el territori és també molt desigual, atès que el sector oriental del terme concentra la gran part del creixement urbà, mentre que el sector occidental és eminentment forestal, amb algunes urbanitzacions de baixa densitat i horts i conreus gairebé testimonials. Prop de la meitat del sòl forestal del municipi està inclòs en l'PEIN del massís de les Cadiretes.

SISTEMA D'ESP AIS LLIURES

Degut a la història i al seu desenvolupament, Sant Feliu de Guíxols no disposa de suficients espais lliures urbans. La trama urbana és generalment densa, tot i que trobem diferents espais que la intenten oxigenar com el passeig del Mar, els Jardins Juli Garreta, la Plaça del Mercat, la Rambla de la Generalitat, on trobem intermitències que alliberen l'espai.

Degut a la manca d'aquests espais lliures, en els darrers anys s'ha cercat d'afegir-ne i fer una previsió de plans especials.

Troblem a la vessant nord un múltiple espai previst com a lliure urbà tot i que pren molta més importància tota la zona de Cala Sans.

Per tota la perifèria de Sant Feliu es troben àmplies zones d'espai lliure rural amb un alt nivell de conservació i conscienciació de respecte a la natura. L'ajuntament preveu una regulació dels usos en l'entorn no urbanitzat per tal de preservar-ne els seu valors naturals i paisatgístics, la consolidació de l'estructura dels espais lliures territorials, per garantir la connectivitat ecològica entre hàbitats naturals i afavorir el futur ús lúdic del sòl no urbanitzable.

Per la consolidació de l'estructura urbana i territorial, es recolza en una xarxa d'espais públics articulada com a factor fonamental de la requalificació ambiental del municipi.

La ciutat aposta per potenciar l'entorn natural i rural com el veritable espai lliure de Sant Feliu, així doncs, la ciutat s'ha d'obrir i vincular-se a aquest entorn.

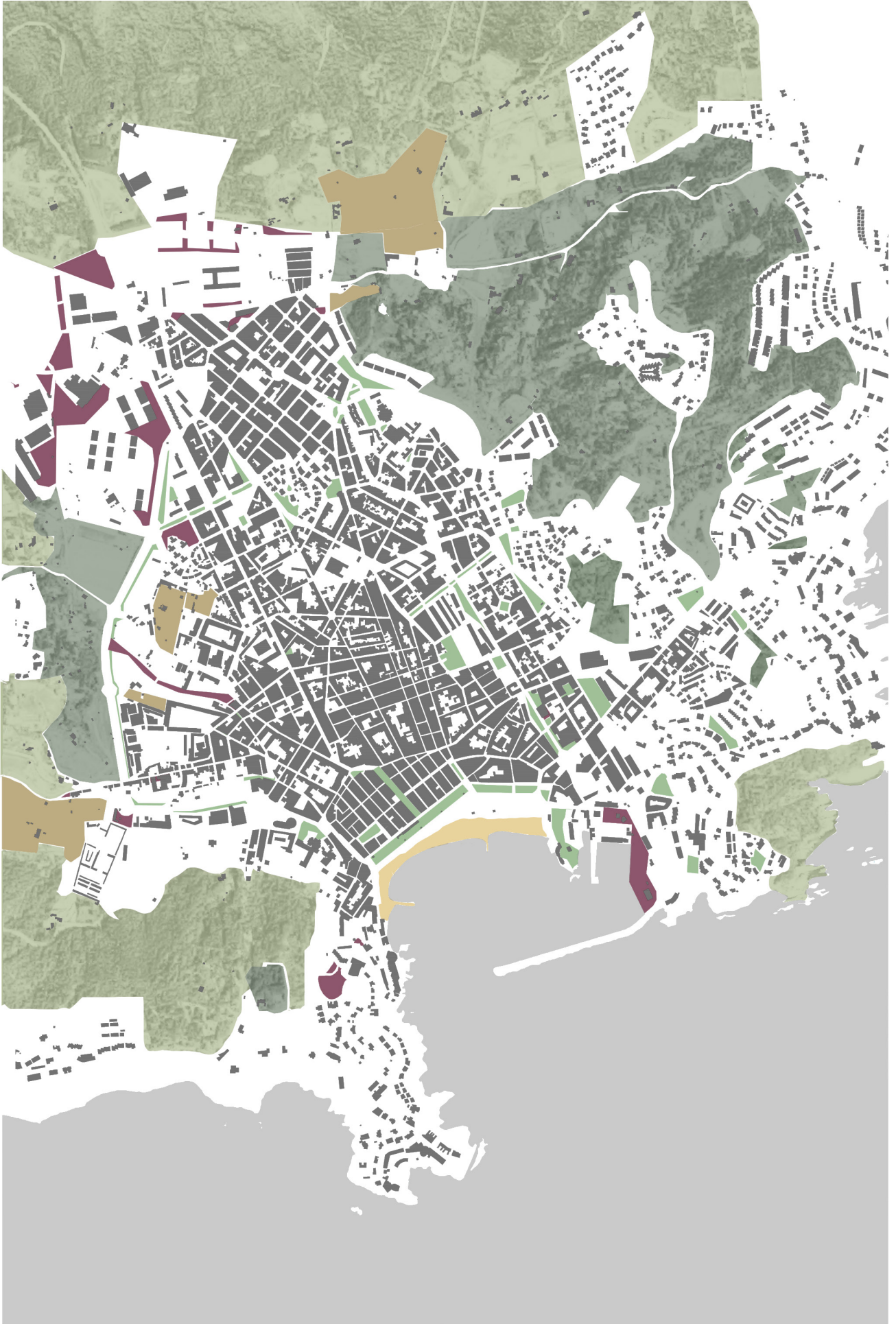
El POUM planteja diverses actuacions per millorar les deficiències del nucli compacte del Centre Històric, l'Eixample i Vilartagues. Aquestes actuacions van des de intervencions en actuals places i parcs, com en sectors de millora urbana. En la zona nord de l'Eixample es planteja la reconversió d'algunes antigues peces industrials per a generar nous espais públics.

La segona àrea en què el POUM proposa la creació de nous espais públics és al llarg de les rieres, per garantir un corredor verd amb funcions de passeig al llarg de la riera amb la reforma de les antigues naus situades a banda i banda de la riera.

- Previsió planejament
- Espais lliures periurbans
- Platja
- Massa forestal
- Conreus
- Espais lliures urbans

VEGETACIÓ, GEOMORFOLOGIA I HIDROLOGIA

Sant Feliu de Guíxols s'ubica prop del límit Nord Oest de la serralada Costanera Catalana, en un territori solcat per falles que fan desnivellar blocs enormes, d'una banda n'hi ha una de sensiblement paral·lela a la costa (Hostalric-Llagostra-La Bisbal) i per l'altra n'hi ha de diverses de transversals a aquesta, que determinen l'enlairament de la serra de les Gavarres i de la serra de Cadiretes, mentre que els blocs de la Selva (interior) i Gironés romanen deprimits.

El relleu, en general, és força accidentat, si bé es pot distingir un sector occidental molt abrupte, solcat per petites valls encaixades, amb pendents mitjans superiors al 25% i on hi destaquen el puig de les Col, el puig Gros i el puig Romaguer.

La façana litoral d'aquest sector es caracteritza pel fortíssim pendent que presenta, i també pel caràcter retallat de la costa, trencada per diversos torrents que entreguen directament a mar per aquest sector.

D'altra banda, el sector més oriental del terme es caracteritza per la presència de relleus més planers, en gran mesura d'origen al·luvial o col·luvial, els quals estan en gran mesura urbanitzats o conreats. En aquest context, amb pendents inferiors al 15% destaca el Turó de Gustinói, a l'est del nucli urbà de Sant Feliu i que estructura un petit carener que fa la partió entre la badia de Sant Feliu i la de Sant Pol, amb el puig de les Forques, ja directament sobre el mar.

Diversos torrents solquen el terme de Sant Feliu, si bé, en la seva immensa majoria són estrictament de règim irregular i caràcter discontinu, degut primerament al seu escàs recorregut i petita conca de drenatge i també, en més gran mesura, per la natura saulonosa del terreny que fa que la major part de l'aigua de precipitació s'infiltri vers els aqüífers, molt desenvolupats en aquest terreny granític alterós.

Els cursos hídrics més desenvolupats són les rieres de les Comes (de 5km) i de Bujonis o Sant Amanç, que drenen la major part del sector oest del terme, les quals s'uneixen poc abans d'arribar al casc urbà de Sant Feliu per formar la riera del Monestir.

L'aqüífer que transcorre per sota la vall és força desenvolupat, com ho testimonien el gran nombre de pous i molins situats sobretot a la part baixa de la riera.

En la riera de Tuera, que voreja el nucli urbà gran part del seu recorregut, roman pràcticament invisible. Aquest torrent està desfigurat pels moviments de terra causats per activitats industrials i d'empreses d'excavacions i per la proliferació excessiva de canyar a la llera.

Trobem 7 fonts, 5 de les quals han deixat de rajar.

Trobem també, un aqüífer superficial quaternari bastant potent, desenvolupat en els fons de vall amb un dipòsit sedimentari de base saulonosa, relativament permeable.

SÒLS AMB PENDENT MAJOR 20%

LÍMITS NATURALS

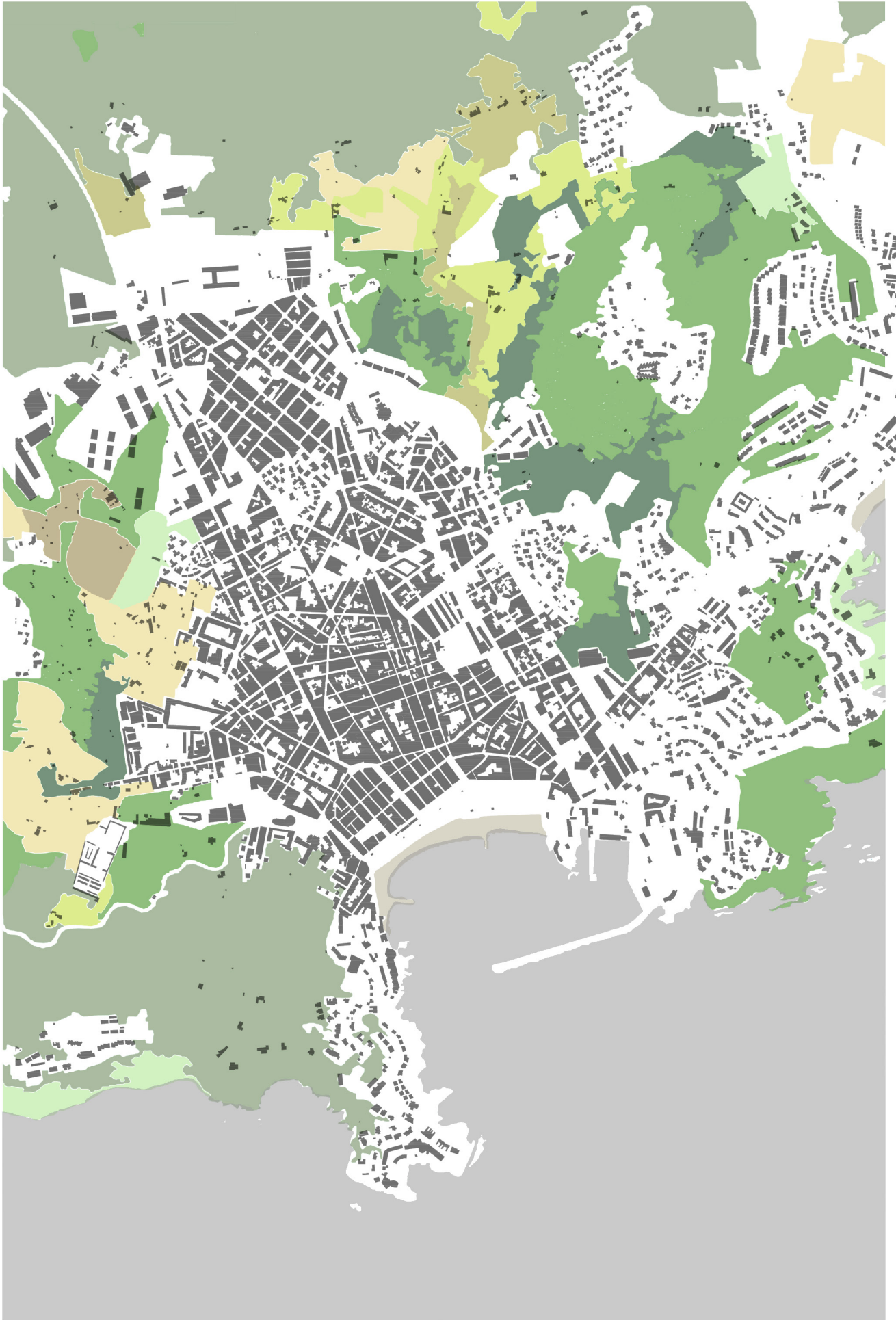

CLASSIFICACIÓ DE LA VEGETACIÓ

El territori de Sant Feliu de Guíxols s'emmarca en la terra baixa mediterrània, dins del domini climàtic de la sureda. Actualment el poblament vegetal de Sant Feliu és força diferent d'aquest, degut a la influència humana secular, que ha romput terrenys per a l'agricultura i la ramaderia, aprofitant boscos per a les llenyes i fustes, transformant els ambients fluvials per a l'agricultura i per captacions d'aigua i, més recentment, transformant la zona costanera per a les actuacions urbanístiques i d'infraestructures – sovint lligades al turisme – i la degradació del bosc a causa dels incendis recurrents. El conjunt de processos de transformació del territori lligats a l'activitat humana ha estat important i d'intensitat molt variable, en funció del moment històric i les circumstàncies econòmiques i sociodemogràfiques. Així, en moments en què la vinya ha estat molt valorada, s'ha romput boscos i ocupat també terres planes de cereals. En moments de crisi demogràfica, per contra, s'han abandonat les feixes menys productives, les quals han recuperat la coberta forestal.

Troblem doncs, boscos de sureda, el bosc primitiu més representatiu del litoral nordoriental català, que es troba de forma minoritària en els sòls forestals de Sant Feliu i ocupa els espais menys alterats o transformats del massís de Cadiretes, exceptuant la façana marítima més exposada al vent de llevant. L'alzina surera, sovint acompanyada en un major o menor grau per pins, i fins i tot per l'alzina, té un sotabosc variable, en funció de la posició topogràfica, del pendent, el gruix del sòl, la orientació, l'exposició, entre d'altres factors, així com la intensitat dels aprofitaments que s'hagin pogut produir en períodes més o menys recents; trobem així, brolla, matollar esclarissat, càdec, estepes, gatosa, bruc d'escombres, espígol, matapoll, aladern fals, arítjol i roja. L'alzinar litoral es desenvolupa en fondalades humides, sobretot a les vores de les rieres de les Comes i de Bujonis i en algun vessant humit orientat a nord o a l'est, amb un sotabosc de marfull, d'heura, esparraguera... Les pinedes són les formacions vegetals més esteses en l'espai forestal guixolenc i estan formades per tres espècies: el pi pinyer, el pi blanc i el pinastre. El sotabosc, està constituït per vegetació de brolla casi sempre empobrïda. La vegetació riberenca es troba molt malmesa per les finalitats agrícoles. Els més abundants són pollancre, els freixes, plàtans i acàcia. A primera línia de mar trobem costa rocallosa amb fonoll marí amb ensopeguera, algunes espècies exclusives del litoral català. En la zona de Cala Ametller, trobem comunitats d'algues que es formen en les concavitats dels leucogranits. La vegetació de sorral i dunes, és pràcticament inexistent menys en algun fragment de Sant Pol. L'espai agrícola està localitzat en indrets concrets i molt abandonada, donant peu a prats i espais oberts lliures. Trobem aquests espais en la riera de Bujonis i la zona de Pedralta, les Comes, Sant Grau, amb conreus herbacis, fruiters, vinya i horta.

	Terranys sense vegetació		Combinacions cultiu i vegetació
	T. d'escassa vegetació		Cultius herbacis
	Arbrat forestal		Cultius lenyosos
	Combinació forestal matorral		
	Matorral		
	Pasturatge		

EQUIPAMENTS I INDÚSTRIA

Sant Feliu de Guíxols, disposa de tots els equipaments que una ciutat de les seves dimensions pot desitjar. Equipaments educatius, sanitaris, socials, culturals, esportius, etc. repartits al llarg de tot el municipi. Disposa doncs d'abundant sòl qualificat com a equipament. Fou una de les aportacions significatives del Pla General de 1985. Segons els estàndards d'equipaments i dotacions establerts pel Ministeri de Foment, a una ciutat de les dimensions de Sant Feliu li correspondrien uns estàndards globals d'uns 10m² de sòl d'equipament per habitant. Sant Feliu disposa de prop de 20m²/habitant si comptem la població permanent i 16m²/habitat si afegim la població estacional (estimada d'acord amb les dades d'IDESCAT).

Les actuals reserves de sòl apareixen prou ben distribuïdes en el municipi. Les grans peces se situen a la perifèria del nucli urbà més compacte, però tenen una bona accessibilitat. El sector nord de Vilartagues i l'àmbit entre el cementiri i el Monestir concentren els grans equipaments de la ciutat.

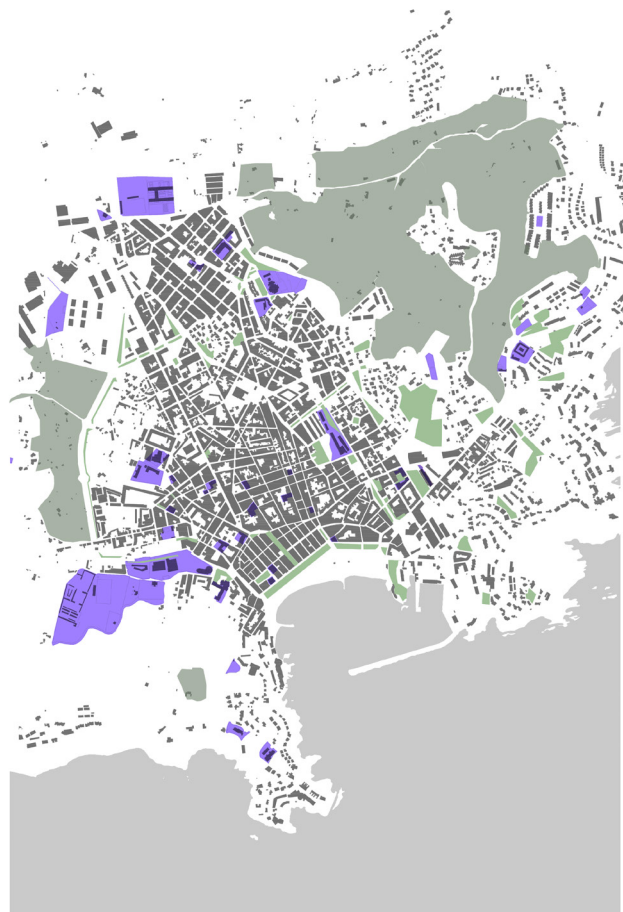
Les peces mitjanes es troben també estratègicament ubicades: els centres docents envolten el nucli urbà compacte, mentre que l'Asil n'ocupa el centre. Les peces petites d'equipament s'agrupen en tres grans àrees, que corresponen als tres grans sectors històrics del creixement de Sant Feliu: el nucli històric, Vilartagues i Tueda. Al seu torn, les diverses urbanitzacions també disposen de les petites peces que es deriven dels seus plans parcials.

Una gran quantitat de les reserves per a equipaments estan per desenvolupar, a l'espera d'un destí o un projecte concrets. Del total de sòls d'equipament, el 36% està pendent de desenvolupar, dels quals, uns 77.000m² són sòls expectants pels quals encara no hi ha un destí previst. Els equipaments on es va més just són els assistencials, com centres de salut i serveis geiràtrics.

No li falta tampoc indústria, on destaca la sureira, que malgrat el descens que ha experimentat el sector, encara perdura a Sant Feliu.

Malgrat la zona del passeig, sent l'espai lliure més important del poble, no disposa de cap equipament tret de l'ajuntament ni cap indústria.

La zona de Cala Sans, compta amb una sèrie d'equipaments de caràcter portuari, encara que en clara decadència i amb cap indústria, tot i la importància que han tingut per a la ciutat durant la primera meitat del segle XX. Aquesta zona que havia sigut l'eix econòmic de la ciutat, es troba avui dia desconnectada de la ciutat i esdevé un espai residual amb ús d'aparcament, però amb un clar objectiu de reordenació i incorporació de noves zones d'equipaments que atregui la població.

■ Sanitaris	■ Administratius
■ Socials	■ Portuaris
■ Culturals	■ Indústria
■ Educatius	■ Previsió planejament
■ Esportius	
■ Religiosos	

SISTEMA DE COMUNICACIÓ

Les traces dels principals carrers de Sant Feliu de Guíxols, de la mateixa manera que passa en molts municipis de la Costa Brava, venen determinades pel traçat de les rieres i rierols, malgrat que bona part d'aquests es trobin avui dia soterrats.

El POUM preveïa la nova estructura viària perimetral que permet circumval·lar la població, distribuït l'accessibilitat al llarg del seu perímetre i oferint possibilitats de comunicació entre els diferents barris sense necessitat de creua el nucli urbà, format bàsicament per teixits compactes i una malla de carrers bastant estrets, poc aptes per a una mobilitat de pas i que es congestionen molt fàcilment.

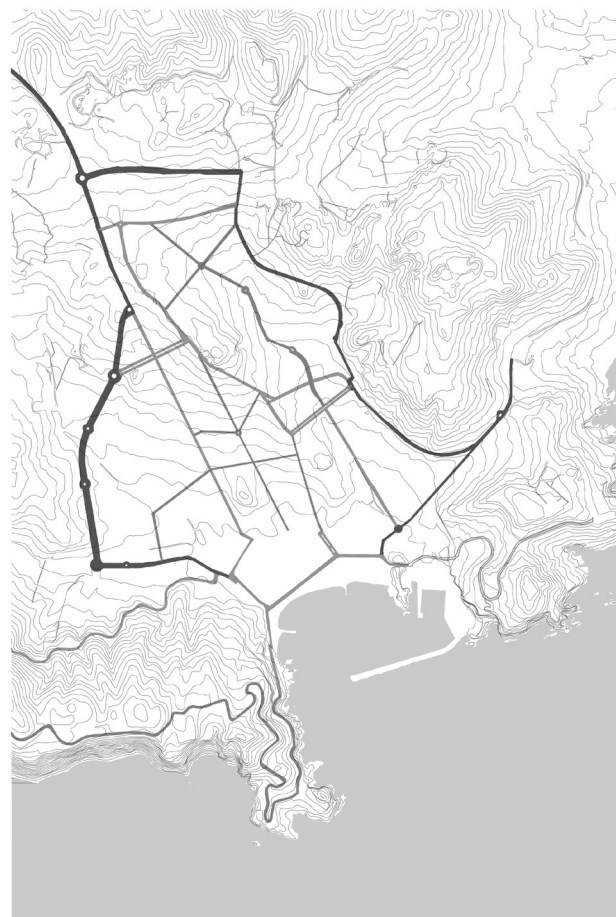
Aquesta estructura d'accessibilitat perimetral està formada per trams diversos. La Ronda de Ponent enllaça l'accés principal a Sant Feliu a l'arribada de la carretera de Girona (C-250) amb l'accés a la carretera de Tossa (GI-682), en un àmbit que constitueix un dels dos principals accessos al cor de Sant Feliu. La Ronda Nord enllaçarà l'arribada de la carretera de Girona amb la carretera de Castell d'Aro (GI-6621). Els darrers trams de les carreteres de Castell d'Aro i de Palamós acaben de tancar aquest sistema de circulació perimetral, penetrant fins al port mateix, en l'altre gran àmbit d'accés al centre de Sant Feliu.

Els vials de segon ordre són una sèrie de carrers secundaris longitudinals amb una capacitat viària suficient per creuar el nucli urbà en el sentit mar-muntanya que acaben de conformar el traçat viari de la ciutat. Alguns d'aquests carrers, són clarament de prioritat cívica, degut a l'alt trànsit peatonal, al tractar-se d'eixos comercials del poble.

La zona posterior de l'edifici d'habitatges Joan I, englobat dins el sector de Cala Sans, presenta la previsió d'una vialitat secundària, que el dia que es desenvolupi el sector, el dotaran de bons accessos.

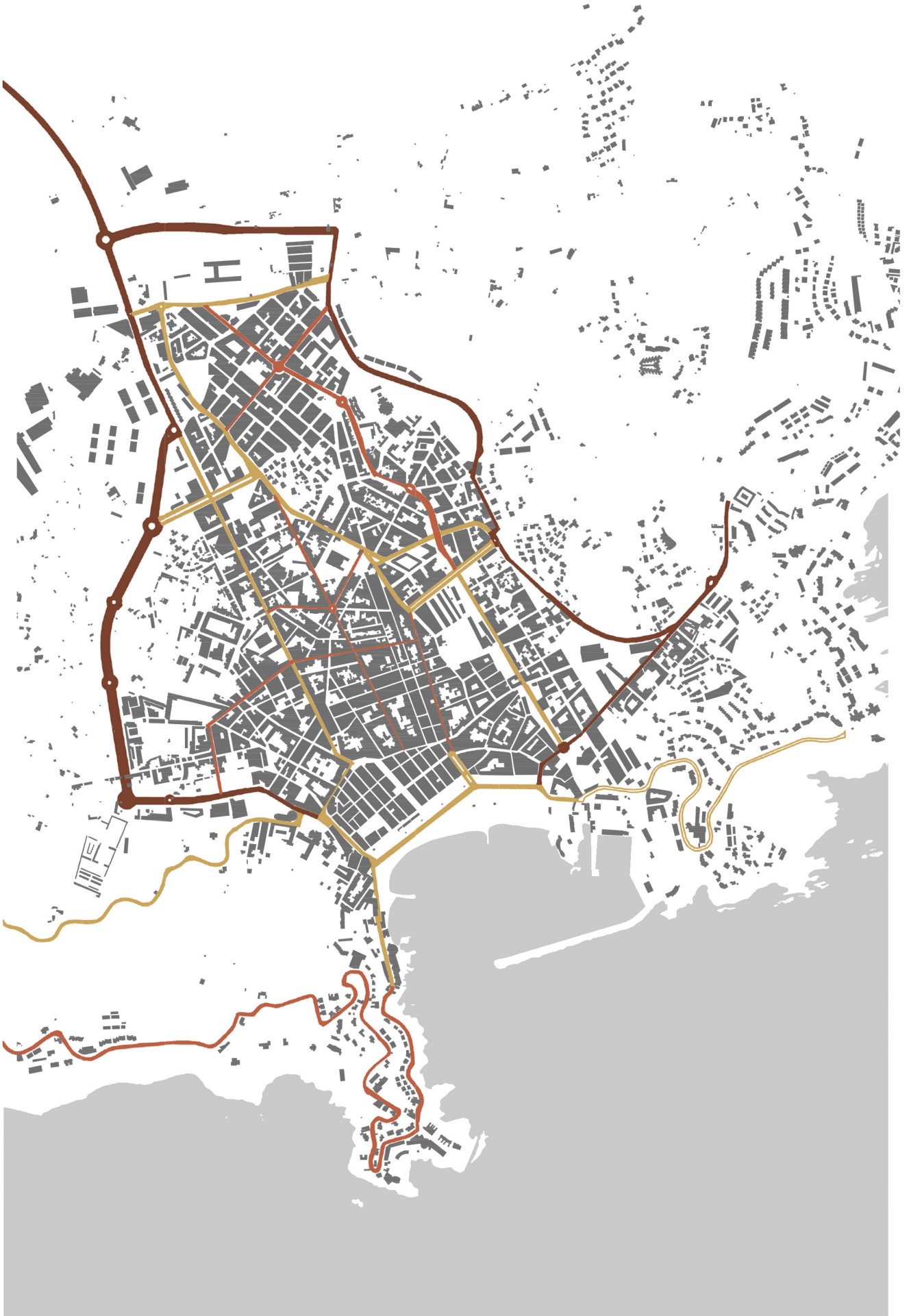
Els eixos longitudinals dels carrers Gravina i de la indústria recullen l'arribada de la carretera de Palamós i constitueixen els principals accessos al sector de Cala Sants i al port. El carrer de Colom es planteja més com un espai públic de passeig i accés de vianants, que prolonga el Passeig dels Guíxols i els Jardins de Juli Garreta cap el Fortim i el Port.

El desenvolupament d'aquest sistema de mobilitat sostenible que planteja l'ajuntament passaria per potenciar la política de pacificació de molts carrers, per millorar l'eficiència de l'actual sistema de transport públic urbà i per garantir l'eficàcia d'aparcaments dissuasoris.

- Vials de primer ordre
- Vials de segon ordre
- Vials de tercer ordre

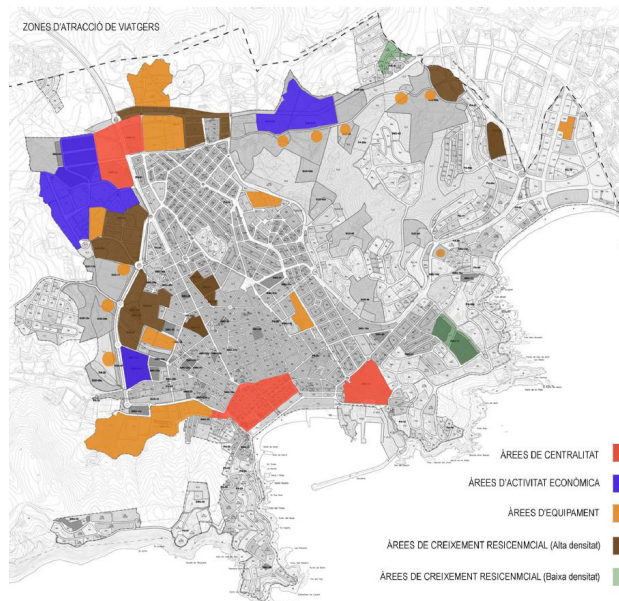

SISTEMA DE TRANSPORTS PÚBLICS I ECOMOBILITAT

Sant Feliu de Guíxols, disposa de dues línies de transport públic que recorren tot el municipi i que tenen múltiples parades. Existeixen 8 línies de transport interurbà que suporten prop del 19% de la mobilitat obligada intermunicipal. Es valora com a bona la connexió amb els municipis de Castell-Platja d'Aro, Palamós i Calonge, acceptable amb Santa Cristina, Girona, Llagostera, Cassà de la Selva i la Bisbal, i manifestament millorable amb Vidreres, Palafrugell i Barcelona. Caldria potenciar el transport públic urbà, ja que és el que produeix una degradació de la qualitat de vida més evident i fàcilment evitable en els nuclis urbans. En període estival, el bon funcionament dels pàrquings dissuasoris que preveu el POUM dependria de que fossin servits per un bon sistema de transport públic, que en el cas de l'aparcament de la Ronda Nord, suposaria pràcticament l'existència d'un autobús llançadora.

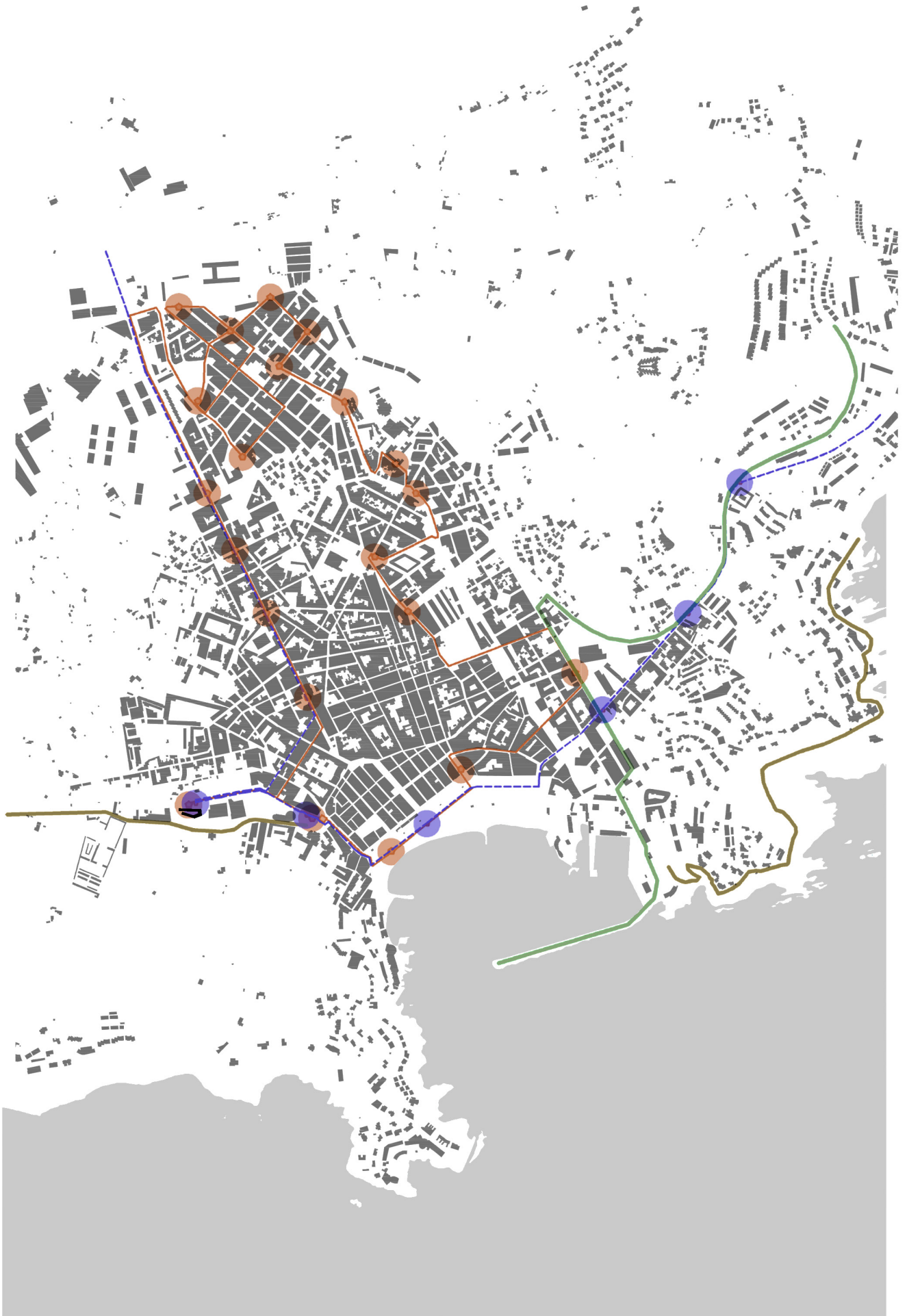
Manca d'aparcaments subterranis i de superfície viària suficient per suportar un parc mòbil creixent ha generat indisciplina pel que fa a l'aparcament, agreujant l'ocupació de l'espai públic, la congestió i de retruc el soroll i la contaminació atmosfèrica. La proposta del POUM crea unes 3.600 places d'aparcament, fonamentalment subterranis en una desena d'emplaçaments, entre els que destaquen per la seva grandària i situació estratègica els de l'entrada al nucli urbà per la C-65, a les dues bandes de la carretera, amb unes 1.200 places, així com al cor de l'Eixample Decimonòmic i al sector de Cala Sants, ambdós en ple centre urbà amb unes 600 i 1.000 places d'aparcament respectivament.

D'altra banda, per dissuadir de l'ús del vehicle dins del casc urbà es planteja la instauració d'un autobús llançadora des del principal aparcament de la porta nord o entrada fins al centre urbà. Amb la racionalització de l'estructura viària i la creació d'un sistema d'aparcaments estratègicament situats, el POUM crea unes condicions favorables per continuar i aprofundir la política de pacificació de l'espai viari que ja s'està duent a terme a Sant Feliu. S'assenyalen quatre espais públics per millorar la quantitat i qualitat de l'espai per a vianants. Es tractaria dels dos extrems del front Marítim (l'avinguda Juli Garreta i la porta Ferrada), dels trams urbans de les rieres de les Comes i de Sant Amanç com a futurs recorreguts de penetració cap a l'Ardenya i de l'antiga Carretera de Girona, que amb l'entrada en funcionament de la ronda de Ponent podria esdevenir un gran passeig cívic. L'ús de la bicicleta com a mitjà habitual de transport és encara força anecdòtic en el municipi de Sant Feliu, el qual no disposa pràcticament de carrils específics on exercitar-se sense risc. L'antiga traça del ferrocarril de Girona a Sant Feliu s'ha recuperat com a via eminentment destinada al lleure i passejada, i s'ha habilitat un carril bici que connecta la zona del carrilet (antiga estació) amb la plaça de l'Empordà, on es pot baixar fins la zona portuària.

- Parades de bus
- Transport interurbà
- Transport urbà
- Sender de gran recorregut GR-92
- Via verda - actual carrilet Girona - SFG

EVOLUCIÓ HISTÒRICA

Sant Feliu de Guíxols té els seus precedents remots en el poblat ibèric del fortim i, on damunt seu hi ha la caseta del Salvament del Segle passat. Aquesta península rocosa acaba en la punta dels Guíxols. Amb la Romanització, la població passà a la platja, i al S.X es fundà el monestir Benedití de Sant Feliu.

El nucli urbà medieval, s'expandí a llevant del monestir. La majoria de carrers són estrets i formen raconades, especialment a ponent. Sant Feliu té a principis de segle XIX 5.090 habitants.

La Catalunya de finals del segle XIX, entra en l'era moderna de la mà d'una gran ciutat-capital, Barcelona, i d'un estol de ciutats mitjanes que en el tomb del segle, consoliden la seva industrialització, que, gràcies a les màquines de vapor, deixa els cursos dels rius massa febles per esdevenir una gran infraestructura energètica i traslladar-se a les ciutats emergents.

Té una línia ferroviària que connecta amb Girona des de 1892 i un port modern. L'evolució moderna fou diferent a la de les altres viles costaneres, ja que es va encarregar a bons professionals. Sant Feliu esdevé, doncs, una de les ciutats més importants de l'indústria del suro, i compta amb una població de 10.000 a l'entrada del segle XX.

A General Guitart i Lostaló el substituï l'arquitecte noucentista Joan Bordàs i Salellas que projectà el passeig del mar i els jardins Juli Garreta.

Després de la crisi dels anys 30, i amb el pas de la guerra civil, disminuï molt l'activitat econòmica del suro i la població descendí un 20%, quedant-se en 8.000 habitants.

A partir dels anys 50, Sant Feliu s'incorpora plenament en l'activitat del turisme i aquesta esdevé la seva activitat principal. Els temes urbans, prenen una altra dimensió, i aquesta adquireix una nova escala territorial.

L'Eixample modern està situat més enllà dels límits de la ciutat del S.XIX. Sant Feliu esdevé la població més gran del Baix Empordà.

Des del 1969, Sant Feliu ja no compta amb la línia del tren. La ciutat ha crescut fins a tenir 19.901hab al 2014. A partir dels anys 50 el creixement ha estat exponencial amb l'arribada dels turistes estrangers. Avui dia els residents són en un 45% gent forana, 37% nascuts al municipi, 4% nascuts a la comarca i el 5% restant de Catalunya.

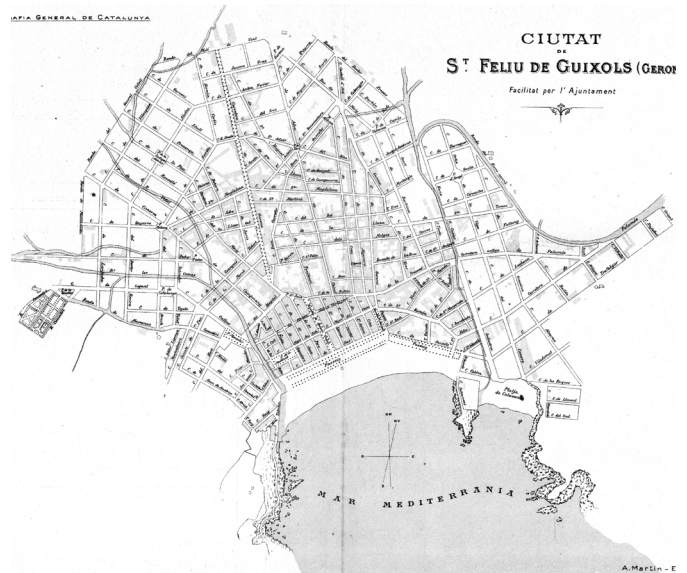
PUERTO DE SANT FELIU DE GUÍXOLS. FRANCISCO MADOZ PASCUAL. 1845

SANT FELIU DE GUÍXOLS S. XIX

CIUTAT DE SANT FELIU DE GUÍXOLS. A. MARTIN. 1900

1805

1905

1955

2016

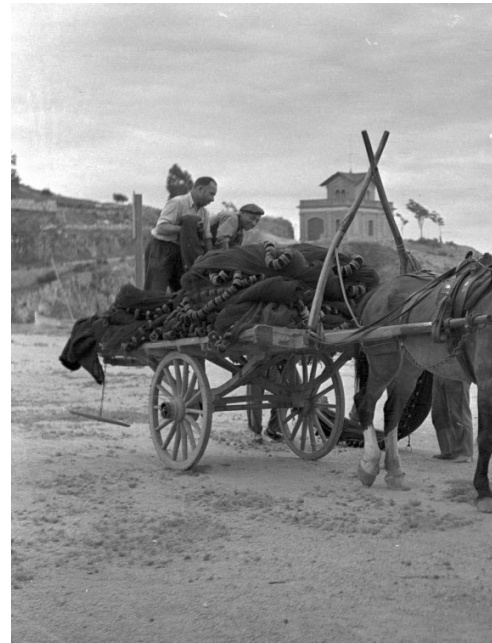

SANT FELIU DE GUIXOLS

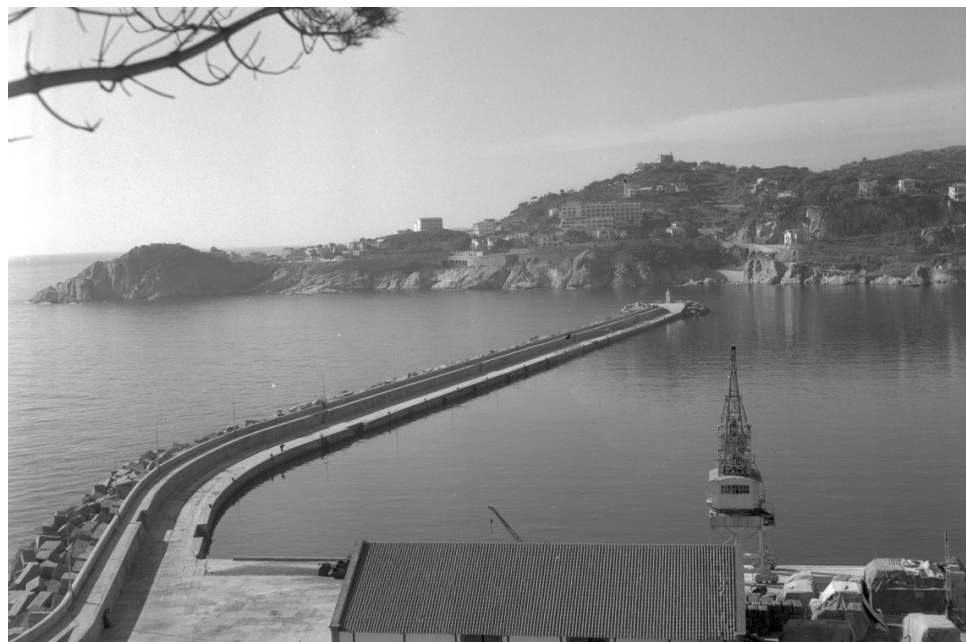

SANT FELIU DE GUIXOLS

SANT FELIU DE GUIXOLS

EIXAMPLE NORD

L' E I X A M P L E N O R D

L'asil Surís actualment es troba al vellmig de l'eixample de Sant Feliu de Guíxols, on a l'any de la seva construcció (1906) es considerava que estava a les afores.

L'eixample de Sant Feliu de Guíxols és d'una trama densa, de carrers estrets i irregulars, on es pot estudiar el desenvolupament que ha anat patint la ciutat a mesura dels anys, i dels diferents plans urbanístics que l'han intentat ordenar.

L'àmbit d'estudi queda definit per un radi aproximat de 200 metres des del centre de la parcel·la de l'asil.

L'eixample és la zona de creixement del segle XIX. Segons Guitart, precisament no li escau el nom d'Eixample —que és com es designa una nova zona a partir del no-res, sinó que hi havia diferents urbanitzacions i projectes realitzats que calia harmonitzar.

L'eix central es mantingué amb la Carretera de Girona que divideix l'eixample en dues parts totalment diferenciades.

A banda est, que era on es concentraven les grans indústries, especialment sureres, i les cases dels seus treballadors, hi ha els sectors de Mascanada, el Teatre, Gaziol, la casa Vermella, mas Gras i mas Balmaña.

A banda oest, que és on es defineix l'àmbit d'anàlisi, hi hauria la barriada Nord, que abasta els sectors del Puig, on es situava el mercat on compraven els treballadors de la banda est, i de l'Asil.

A la banda oest de la carretera de Girona, hi ha el que Guitart anomena barriada Nord, ja que correspon al creixement de la ciutat cap aquesta direcció. Els seus eixos principals són el carrer de Sant Domènec i el carrer de Girona que, segons el projecte del XIX, s'havien de connectar amb la plaça Nord i l'Asil.

Aquesta zona, als padrons d'habitants es designa en part com a el Puig i en part com a l'Asil. El Puig és un nom amb tradició atès que prové del topònim que designa un element molt característic en la configuració de la ciutat, el Puig Marí. L'any 1835, amb motiu de la primera guerra carlina, es va decidir edificar-hi una fortificació avui desapareguda.

L'Asil, en canvi, és una designació administrativa que s'explicaria per la importància d'aquest equipament de beneficència per a la ciutat. A la memòria del seu pla de 1897, Guitart considera que l'espaldana de l'oratori de l'asil benèfic ha de ser un dels elements identificatius del perfil de la ciutat i preveu la creació d'aquest equipament en la programació de la urbanització d'aquest sector. Joan Surís i Llorenç havia mort deixant una important quantitat en benefici dels pobres de la ciutat i el 1904 es va construir l'Asil, projectat pel mateix Guitart.

L'any 1965 el pla especial del sector Asil Municipal dona les afrontacions següents: nord, ronda Molí de Vent i Castell d'Aro; sud, plaça del Nord, Sant Bonaventura, Alabric i Girona; est, avinguda riera de Tueda, Camís, Girona; i oest, Aden, Antoni Ferrer, carretera de Girona, ronda Molí de Vent.

Avui dia aquesta denominació designa l'emplaçament d'aquest equipament i els carrers veïns.

ALÇADES EDIFICATÒRIES

El sector d'estudi, l'eixample est de Sant Feliu de Guíxols, disposa de una àmplia i variable arquitectura.

La seva ordenació es basa segons la col·locació dels camps de cultiu, situats paral·lelament i segons la topografia, i segons els eixos principals de comunicació amb els municipis més importants de l'entorn a l'època de les edificacions del barri, és a dir, la carretera de Girona, la carretera de Palamós, i la de Tossa de Mar.

Aquesta zona està envoltada d'edificis que responen a un patró de baixa densitat, d'una, dos, tres, quatre i molt ocasionalment, fins a cinc plantes.

La majoria d'aquests són vivendes unifamiliars amb pati d'illa inclòs, donant peu a la configuració de cases-pati per lo general.

Ens trobem també en una zona on es situaven nombroses indústries sureres, trobem així, grans parcel·les amb llargues naus que daten de principis i mitjans del segle XX, o bé parcel·les on aquestes naus han quedat enderrocades i ara queden buits sense urbanitzar, tot i seguir rodejats de murs que marquen el perímetre de les parcel·les.

Aquestes naus industrials acostumen a ser de planta baixa o planta baixa més pis. Les façanes són regulars i segueixen totes un patró similar.

Les cases que conformen els carrers més estrets són d'arquitectura típica de centres de poble i de l'època. Són cases unifamiliars alineades amb la façana l'una rere l'altre. La casa ocupa la major part de la parcel·la però disposa de pati al darrera.

Troblem a més a més, petits annexes que s'han anat formant com a ampliacions d'aquestes cases. Aquests, són construccions que es situen dins les divisions parcel·làries.

Als carrers més amplis, com el de 2 de Maig, trobem les edificacions amb més alçada. Aquesta no sobrepassa de 5 plantes. Les més abundants són les edificacions d'una o dues plantes, que alhora, són les més velles.

- Una planta
- Dues plantes
- Tres plantes
- Quatre plantes
- Cinc plantes

EIXOS PRINCIPALS

La carretera de Girona i la carretera de Palamós nutreixen el barri de l'eixample de Sant Feliu de Guíxols.

La carretera de Girona travessa tot el poble, és la divisió entre l'eixample est i la oest. D'aquesta carretera és d'on surten els eixos perpendiculars secundaris, de carrers normalment estrets que comuniquen amb els altres eixos principals.

Troblem un altre carrer paral·lel a la carretera de Girona que s'anomena Carrer de Sant Doménech i Carrer d'Aden, que va des del centre històric fins al barri de Vilartagues, situat per sobre de l'eixample.

Així doncs, travessa aquesta de dalt a baix, considerant-se com un eix secundari.

De la Carretera de Palamós, surt l'Avinguda de les Balears per poder connectar amb el nucli més al nord-est de la ciutat.

És una via important degut a la seva amplitud, a la connexió que genera i als dos nusos que uneix.

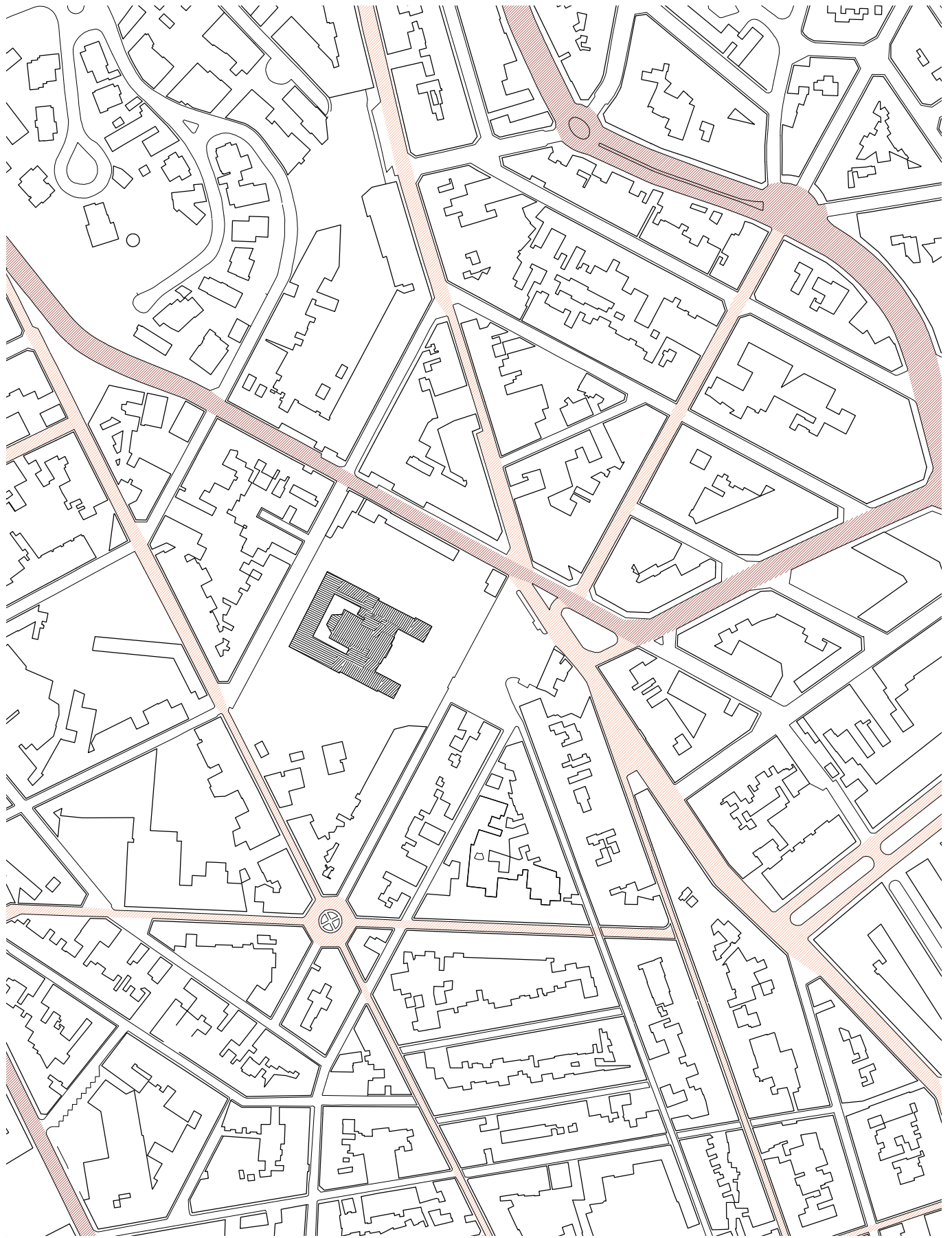
D'aquesta via principal surt el Carrer de Rufo prolongant-se amb el Carrer dos de Maig, també marcats com a eixos principals, que són de velocitat moderada i també de característiques similars a l'anterior, tot i ser més utilitzada per la comunicació interna.

Aquests carrers són colindants amb el perímetre nord de les construccions que delimiten l'Asil Surís.

Per una banda, podriem considerar que les boreres són amples, amb diferents zones d'aparcament i petits retranquejos a la façana, però per l'altre, la borera queda molt reduïda per la velocitat en que es circula.

La plaça del Nord és un eix molt important dins l'Eixample. Té forma hexagonal, i es considera que l'atravesen dues vies secundàries de les quals una connecta directament amb la carretera de Girona, i l'altre és l'anomenada anteriorment Carrer de Sant d'Aden.

- Eixos principals
- Eixos secundaris

SECTORS DE MILLORA URBANA SISTEMA D'ESP AIS LLIURES

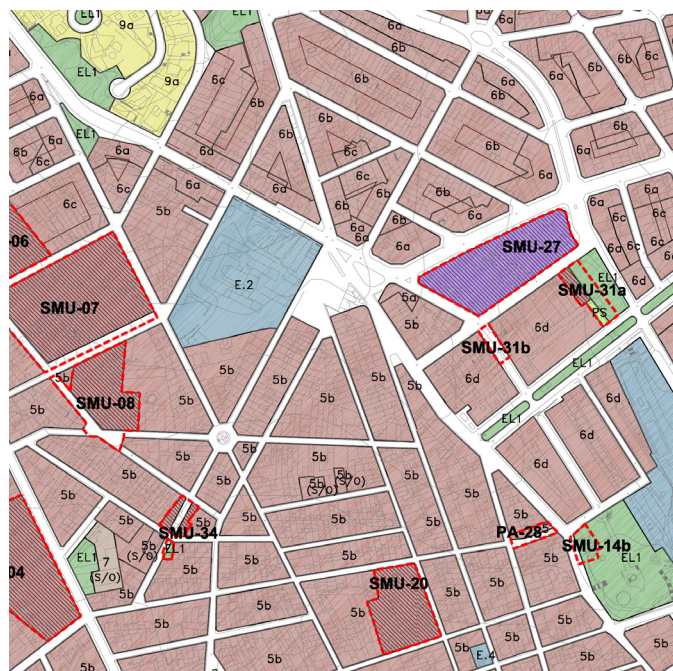
L'exemple est de Sant Feliu de Guíxols és molt compacte. L'estructuració d'aquesta s'ha anat reallitzant sense un planejament realment estricte, i sempre seguint de guia als eixos principals històrics. Això provocà una trama irregular, tot i que adaptada a la topografia de Sant Feliu, amb petits montículs, i zones rocoses on la construcció era massa complicada.

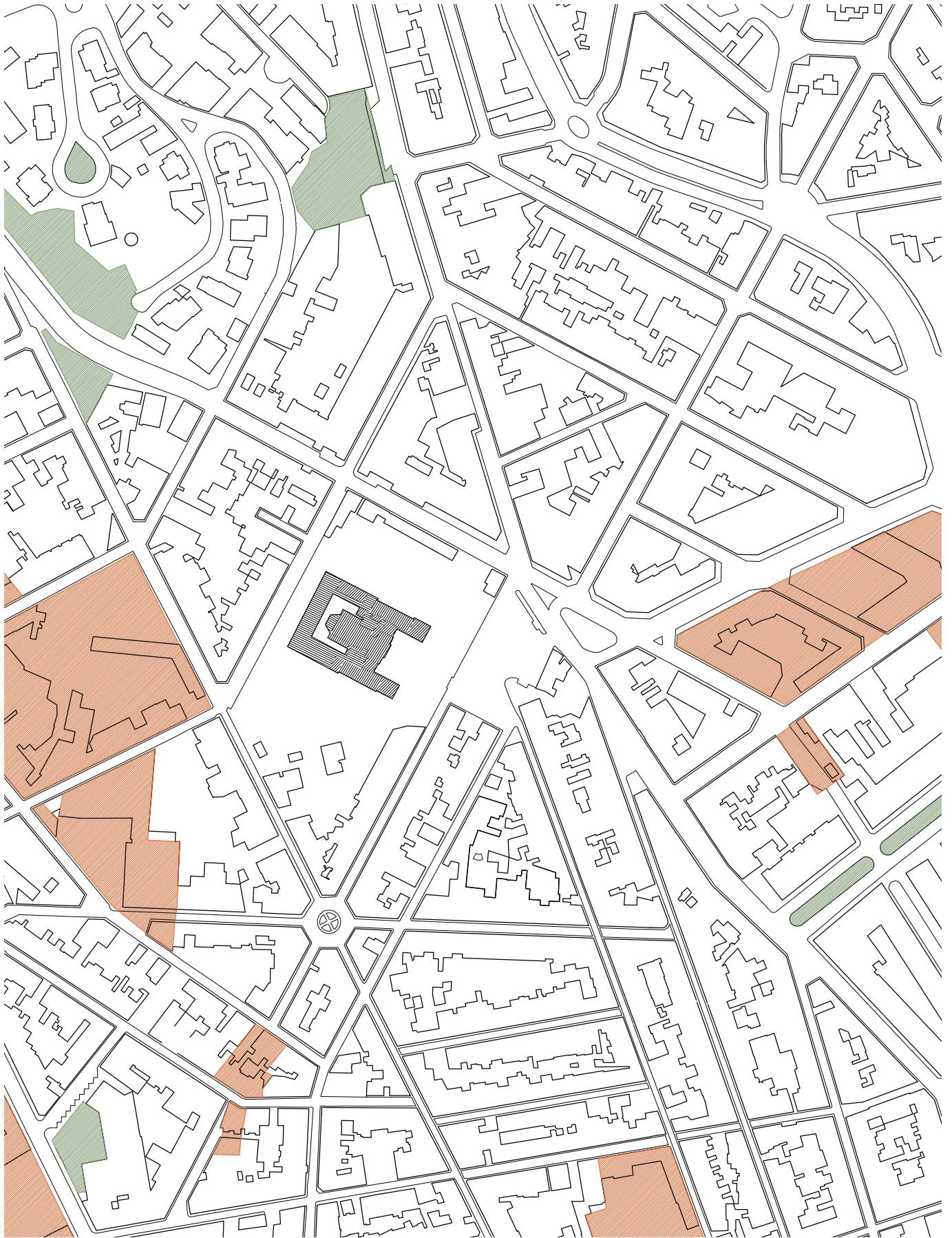
Queda llavors, molt poca zona d'espais verds urbans. Aquests, acostumen a ser parcel·les no edificades, o perquè han quedat com a residu entre diferents illes, com és el cas de la Plaça de Narcís Marcillach – la que es troba més al nord –, o bé per la complexitat que suposava la construcció en aquell punt – com al nord del Carrer dos de Maig, que trobem una zona d'acumulació rocosa amb un desnivell important –. Aquest espai lliure, no es consideraria com a jardí o parc urbà, ja que no té una superfície àmplia en un mateix nivell, si no que està composta per un desnivell tant pronunciat que resulta difícil el pas per aquest. Una altra zona verda que es consideraria en l'àmbit seria la central de la Rambla de la Generalitat, que disposa d'un llarg i ampli recorregut arbrat entre les dues vies en diferents sentits.

Altres espais verds són els residuals entre dues vies que s'ajunten en forma de V o en naus industrials abandonades, però que aquests estan perimetralment tancats – actualment – o bé utilitzats com a aparcaments.

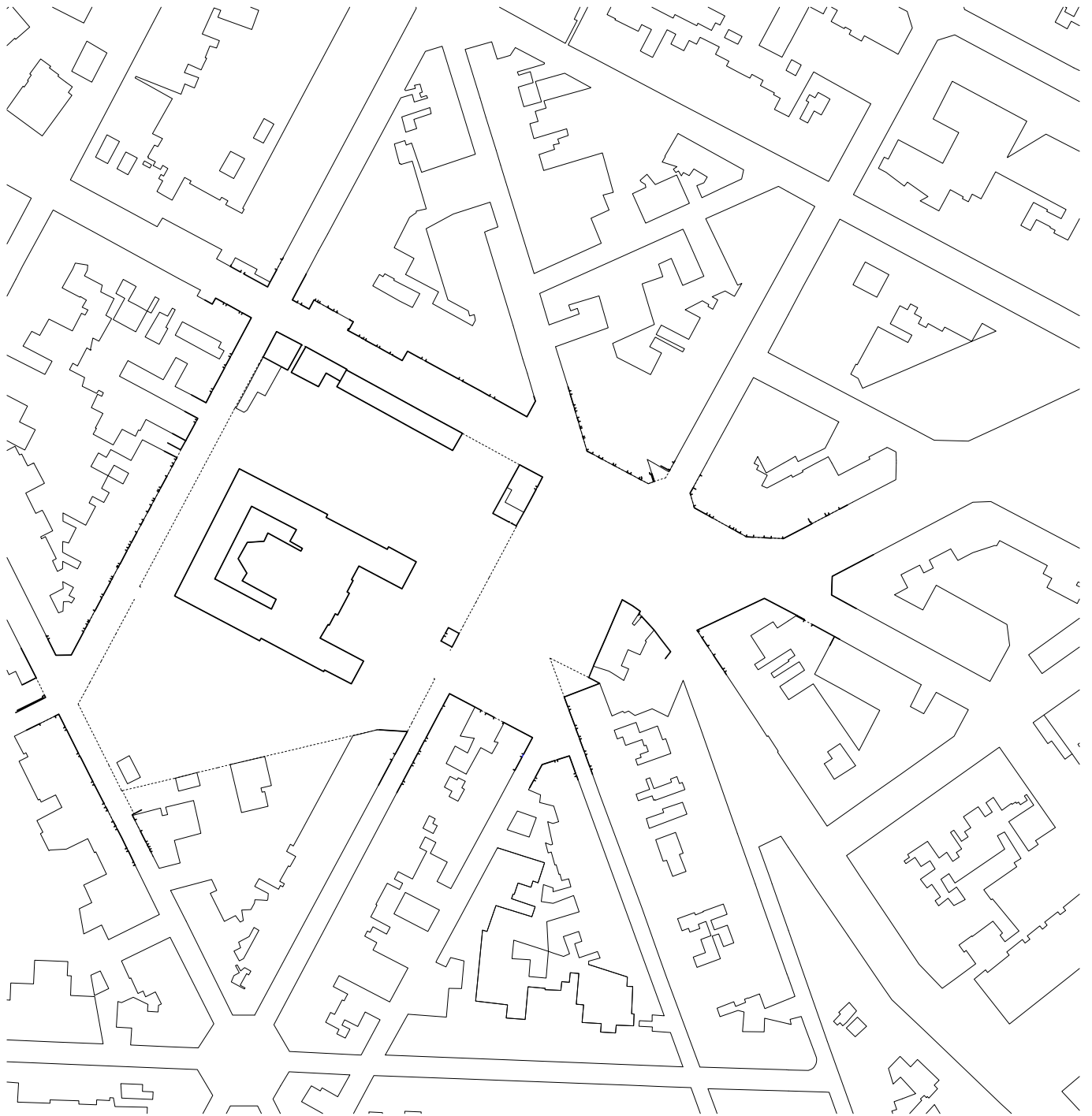
L'Asil Surís té un ampli parc, però està envoltat per un mur, quedant aquest només a disposició dels usuaris de l'Asil i dels visitants d'aquest. Seria la zona verda més àmplia del sector d'anàlisi.

El planejament de l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols defineix diferents SMU, Sectors de Millora Urbana per a realitzar intervencions. Molts d'aquests són naus sureres de principis i mitjans del segle XX que han quedat abandonades o en desús. També es preveu una reserva de gran part d'aquests sectors de millora urbana per a poder esponjar la trama de la ciutat de Sant Feliu. Part d'aquest sectors podran ser destinats a equipaments municipals.

- Sectors de Millora Urbana
- Espais lliures urbans

LÍMITS VISUALS I MOVIMENTS

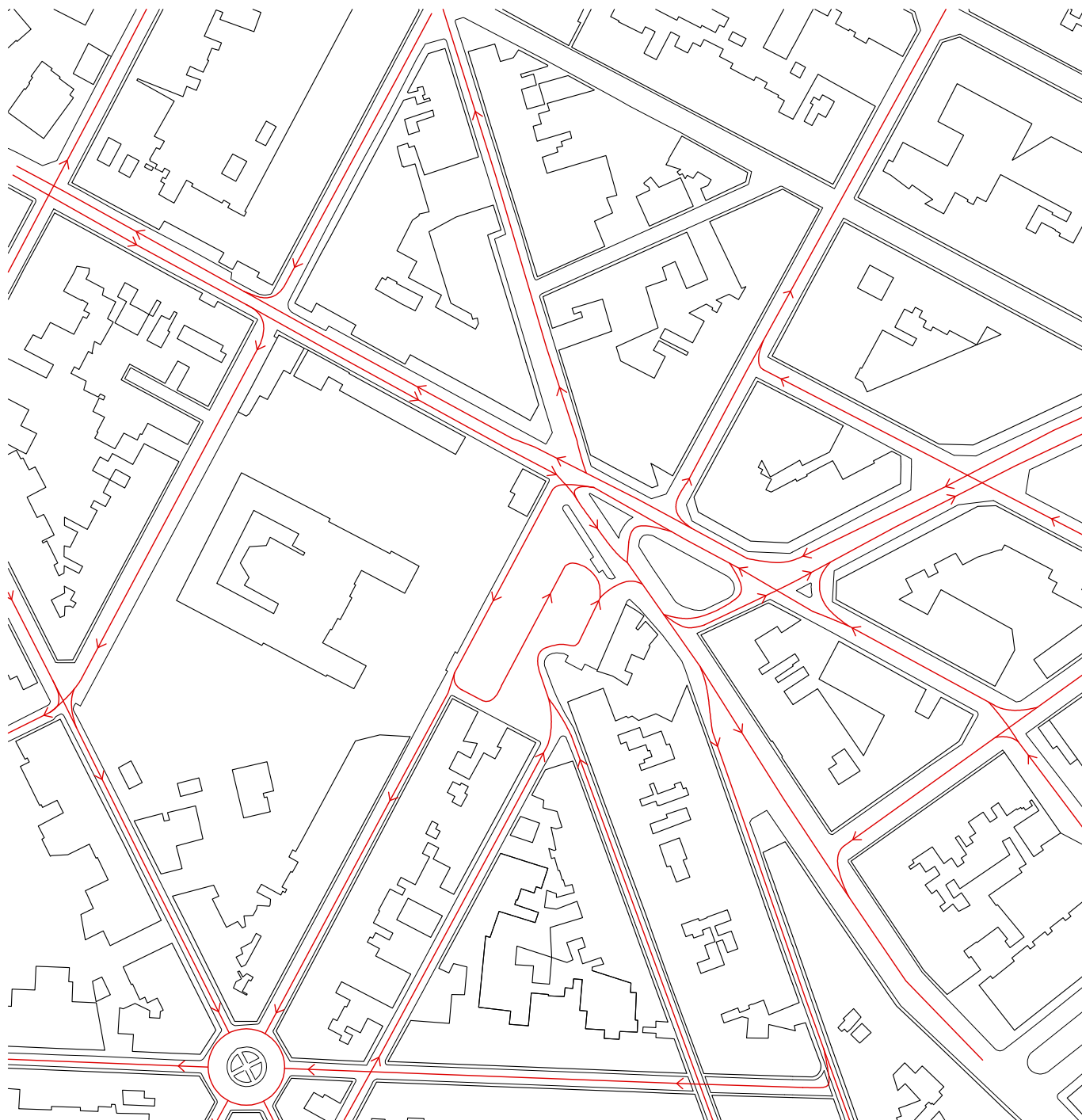
L'entorn a l'Asil és molt diversificat. Per una banda, trobem carrers estrets amb cases unifamiliars de planta baixa o planta baixa més pis, que algunes disposen de obertures per a aparcament, en canvi d'altres només d'una petita obertura d'accés a la vivenda amb finestres a banda i banda de petites dimensions i al nivell del carrer.

Per l'altre banda, en el carrer més ampli, el Carrer Dos de Maig, trobem edificacions d'alçades més considerables i que acostumen a tenir obertures per aparcament. La planta baixa d'algunes d'aquestes edificacions són locals comercials o bé locals de restauració. Tots aquests de petites dimensions.

La trama al voltant de l'Asil és molt irregular, i no segueix cap patró rectangular. Dóna la impres-

sió que la majoria de carrers van a parar davant de l'Asil a la plaça de l'Alabric, transformada en aparcament municipal exterior. Això comporta que la circulació per aquesta plaça sigui complexe.

El carrer dos de Maig, al tractar-se d'un eix principal, de circulació moderada, contrasta molt amb els altres eixos perpendiculars, molts dels quals són realment estrets i que requereixen una velocitat molt lenta i moltes vegades compartida amb el vianant degut a la poca amplària de les voreres que els conformen. Un clar exemple seria el carrer de Sant Bonaventura. També té un paper molt important el pendent dels carrers ja que aquest sector es troba en un punt elevat de la ciutat i alguns carrers han de resoldre aquest desnivell.

Com es pot veure, la plaça del Nord funciona com a eix vertebrant molt important d'aquesta zona de l'eixample nord. Aquesta plaça ha agafat la forma de rotonda amb eixos hexagonals. També es troba davant d'un fort desnivell.

La circulació pel Carrer Dos de Maig i pel Carrer del Rufó resulta complicada en la seva trobada ja que és on al mateix temps es troben les altres vies no principals. Aquesta situació genera petites illes de circulació giratòria que ralenteixen i entorpeixen la circulació per a poder cedir el pas entre les diferents direccions o per a accedir als carrers perpendiculars a aquests principals.

L'ajuntament preveu la disminució de les places d'aparcament que es troben dins la ciutat per a

una major conscienciació envers la sostenibilitat i l'ús d'aparcaments extraurbans comunicats al centre mitjançant llançadores. Aquest sistema aniria acompanyat de zones d'aparcament de pagament a l'interior de la ciutat per a reduir-ne l'ús.

L'ajuntament també preveu reduir l'espai viari i la transformació de part d'aquest en vies destinades a vianants i ciclistes. Aquest pla va lligat al pla d'accessibilitat per a la supressió de les barreres arquitectòniques en l'àmbit de la via pública.

Es planteja doncs, la redefinició d'un sistema d'espais lliures que integri alhora una estructura viària com a suport d'una mobilitat eficient i sostenible, i una xarxa d'espais públics articulada com a factor de requalificació ambiental del municipi.

F U N C I O N A M E N T V I E S E N T O R N

S'han definit les vies de l'entorn de l'Asil prenent talls dels carrers que accedeixen a aquest i a la Plaça de l'Alabric.

Aquests carrers són tots de característiques bastant diferents com es pot veure en la trama urbana i en les seccions.

Tant les alçades edificatòries, com la tipologia de construccions, la amplària dels carrers, els pendents, les places d'aparcament o els usos de les vivendes són els determinants d'aquestes seccions.

Trobem generalment voreres molt estretes i amb alts pendents com en el tall A pel Carrer del Sant Bonaventura, on l'amplària màxima és de 0'75 i la via de circulació és de 4'15 que al mateix temps

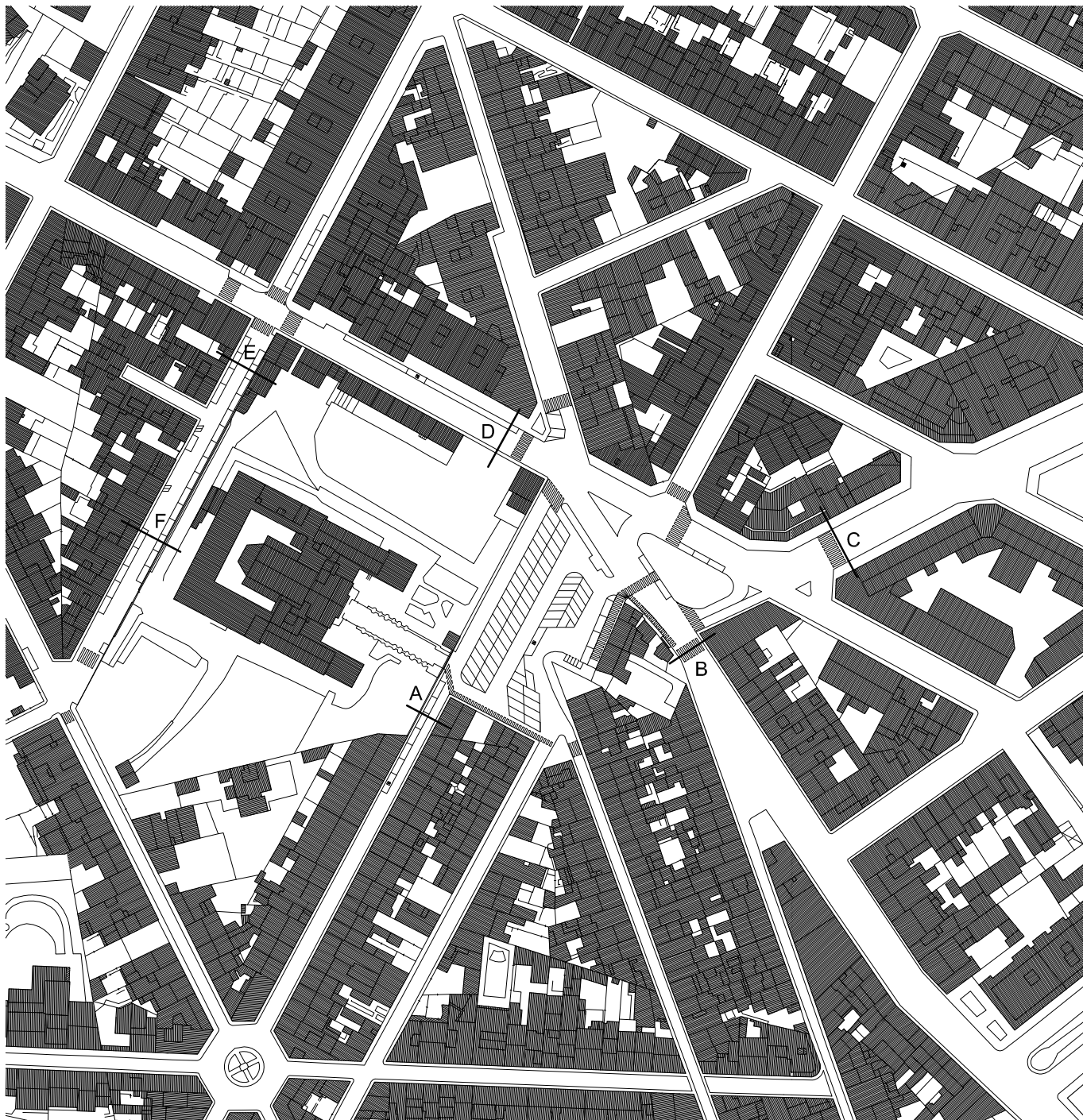
és compartida amb un vial d'aparcament.

El tall B, del carrer de l'Algavira, es troba entre una edificació que salva un canvi de nivell molt pronunciat en una parcel·la que queda sobresortint de la trama de la illa, i amb una edificació de caire industrial, utilitzada com a local comercial.

En aquest punt és on es situa la parada de bus interurbà, una línia d'aparcaments en fila i un vial de circulació en un sentit que es divideix més endavant en dos carrers formant una illa triangular. Aquest carrer té unes voreres de aproximadament 0'73 i 0'90 metres i un vial de circulació rodada de 7'95 metres.

El tall C, del carrer del Rufó, és una via principal.

En aquest carrer hi circulen pels dos sentits a més a més de zona d'estacionament lineal a banda i banda. La circulació és ràpida-moderada i les amplades de les voreres són majors a 2'50m.

En aquest carrer trobem tot un conjunt d'edificacions de diferents alçades, des de planta baixa fins a planta baixa més quatre. El carrer és arbrat i disposa de places d'aparcament dins els immobles.

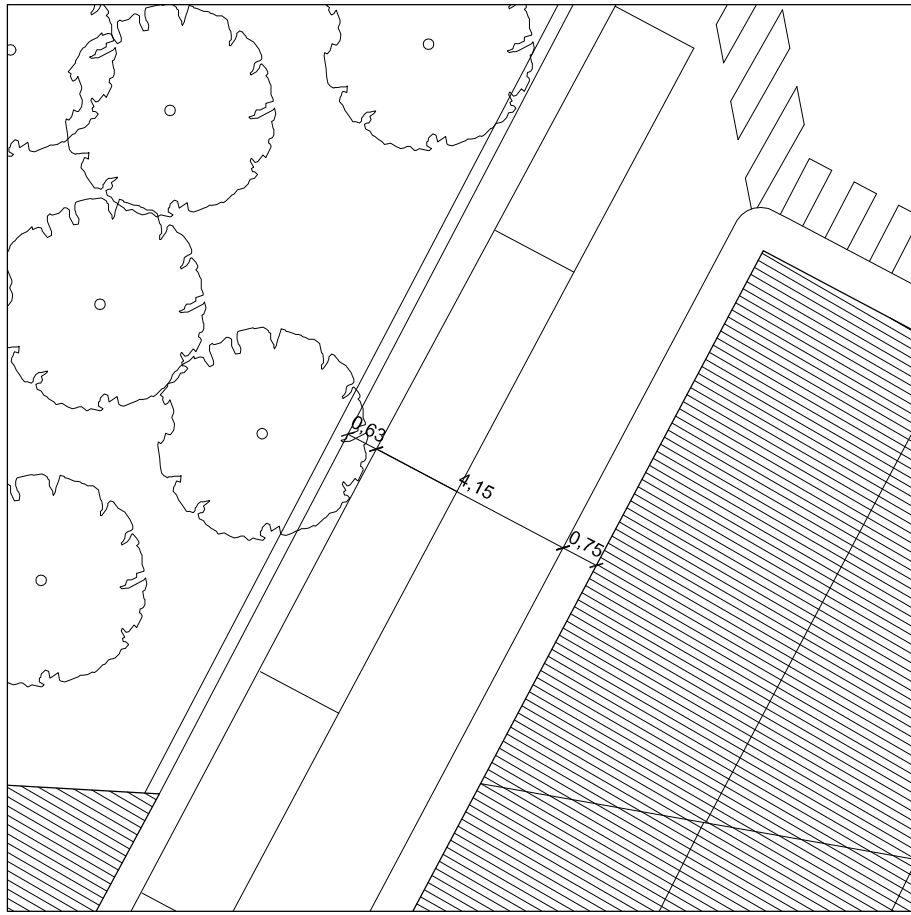
El tall D està realitzat seguint el Carrer del Rufó, és a dir, el Carrer Dos de Maig. Es troba entre el mur que fa de tancament de la parcel·la de l'Asil, i de les edificacions de la façana Sud, seguint aquestes d'alçades variables però més aviat de les més elevades de la zona.

El carrer es troba amb estrenyiments pel pas als aparcaments interns dels edificis i per l'aparcament en fila del vial. Per la banda de l'Asil, la vorera és del voltant d'un metre d'amplada.

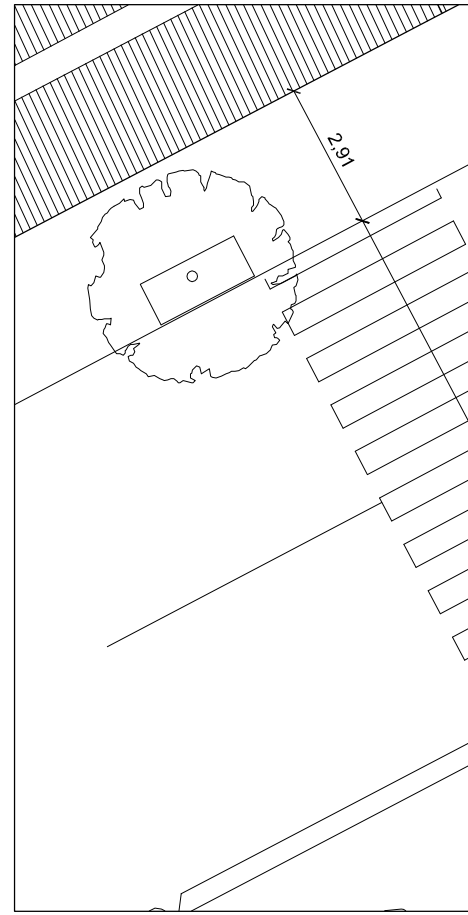
Els talls E i F es troben en el Carrer de Miquel Surís. Tenen una amplada de vorera variable i menor a 1 metre per la banda dels edificis i en gran part inexistent per la banda que ocupa la tanca perimetral de l'Asil Surís.

El vial és compartit amb la filera d'aparcaments situada a diferents bandes d'aquest, depenent de les obertures de les edificacions.

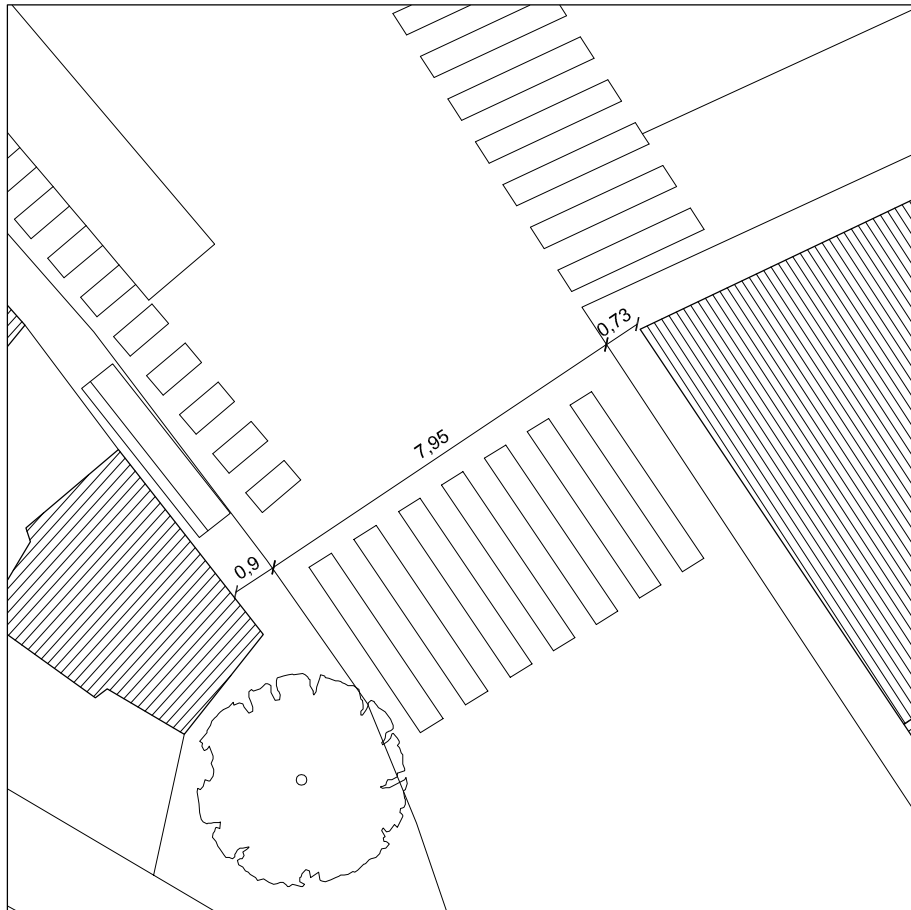
Ens trobem doncs amb un seguit de carrers que necessitarien millores en quant a l'accessibilitat.

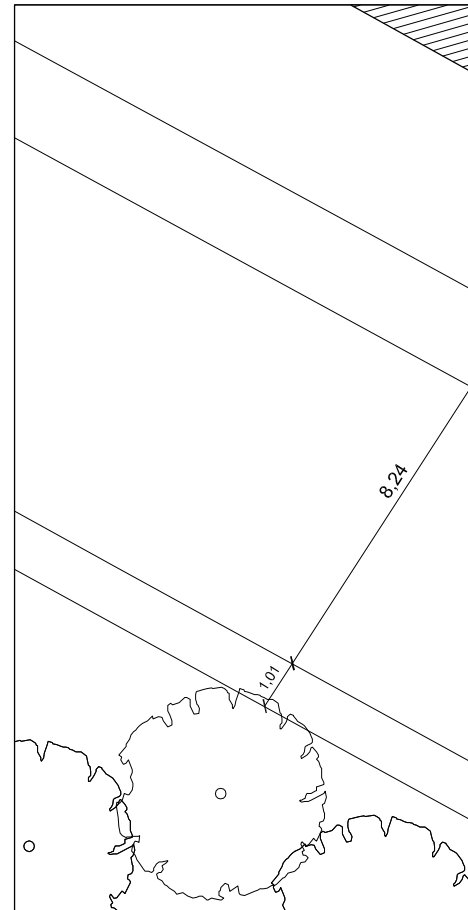
SECCIÓ A

SECCIÓ B

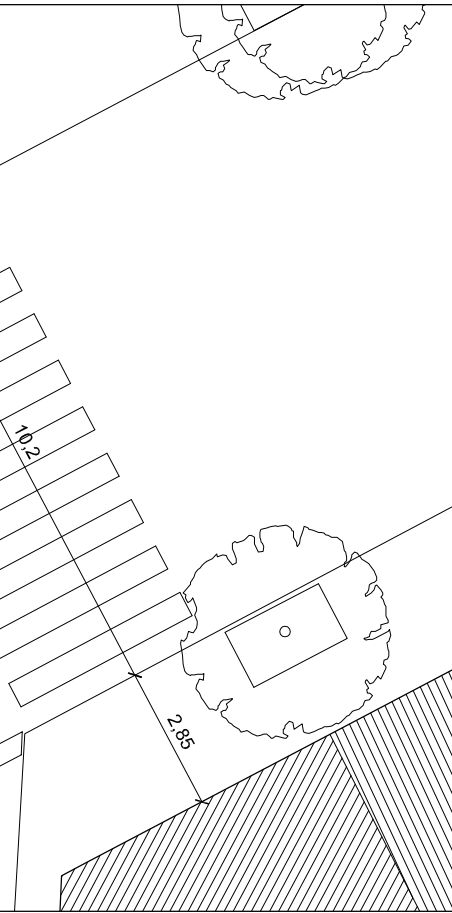

SECCIÓ C

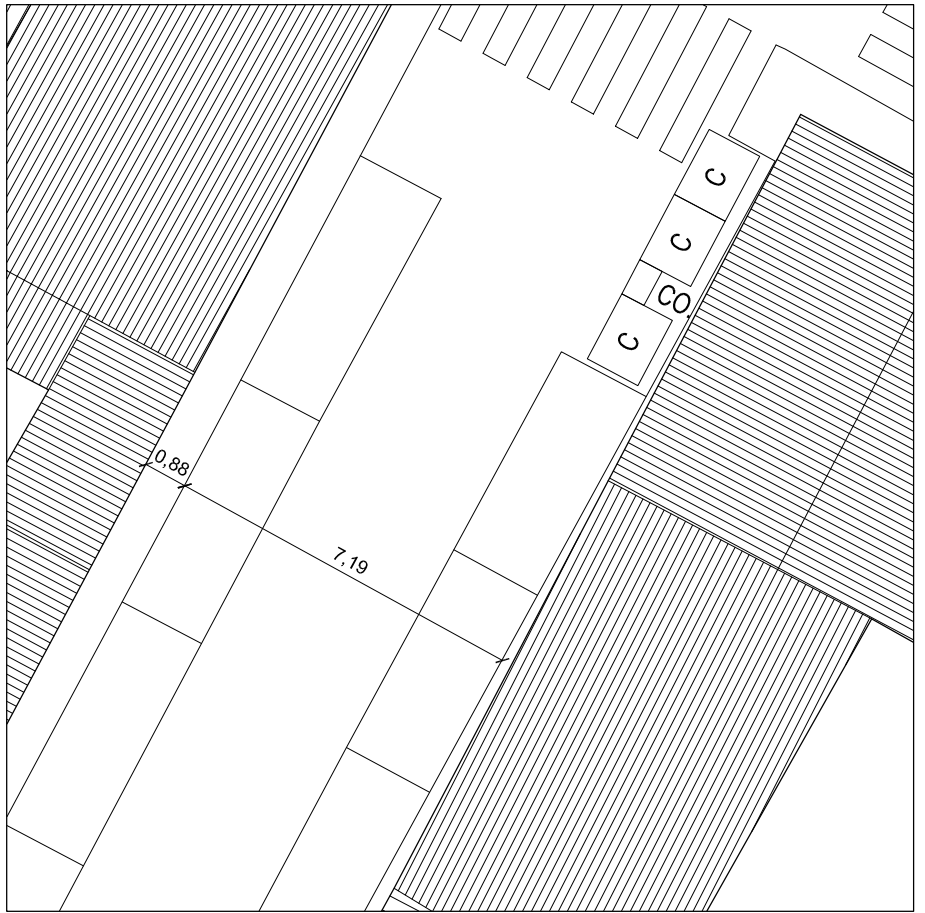

SECCIÓ D

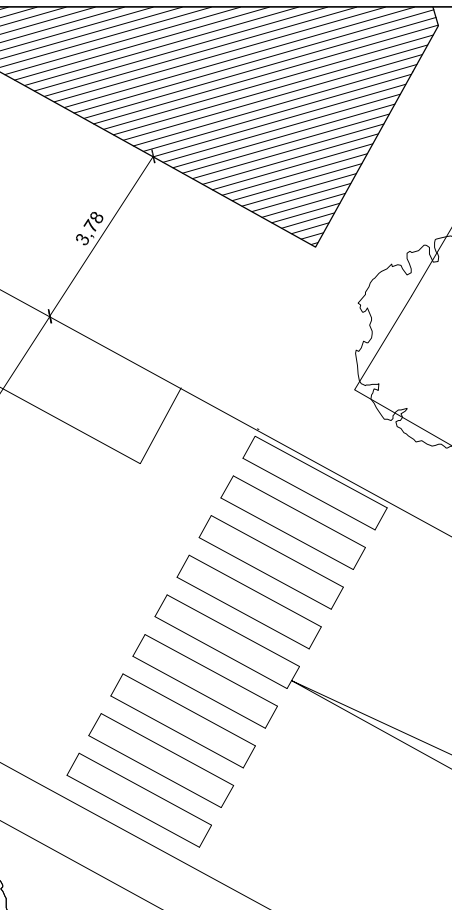

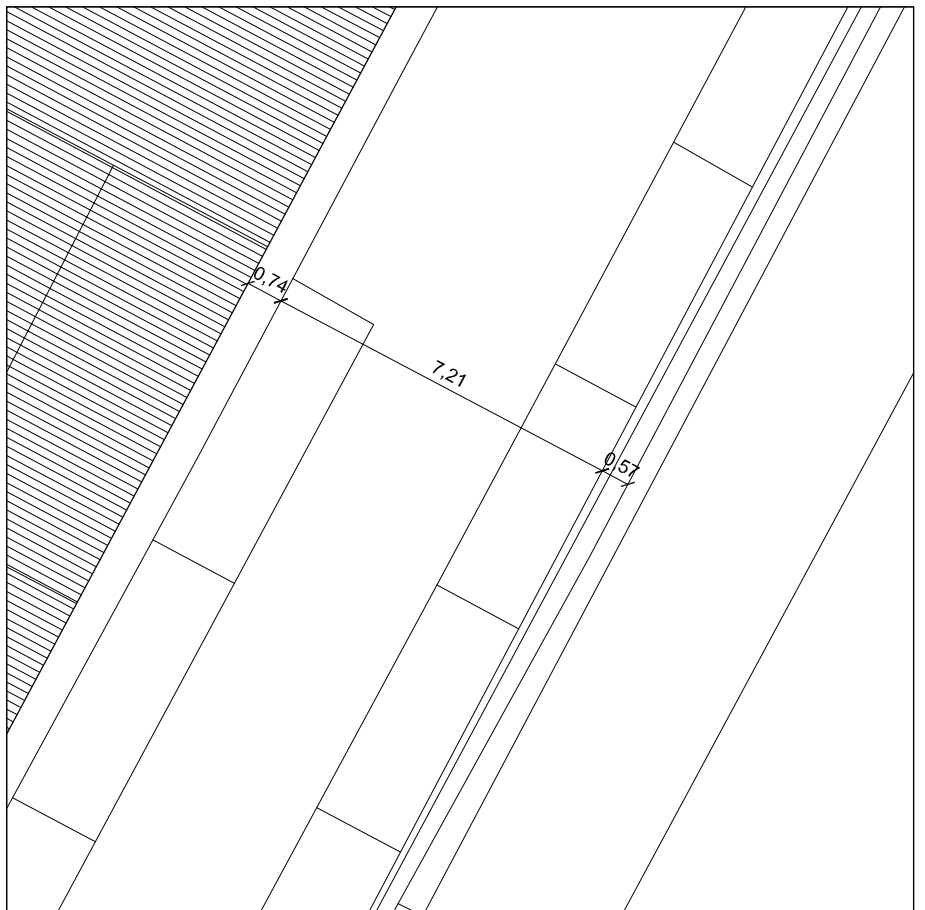
SECCIÓ C

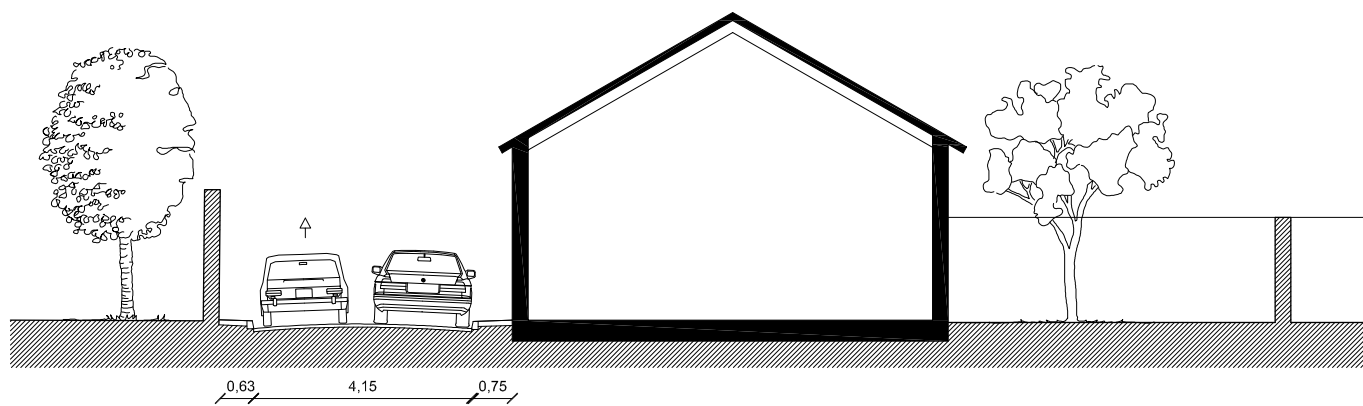
SECCIÓ E

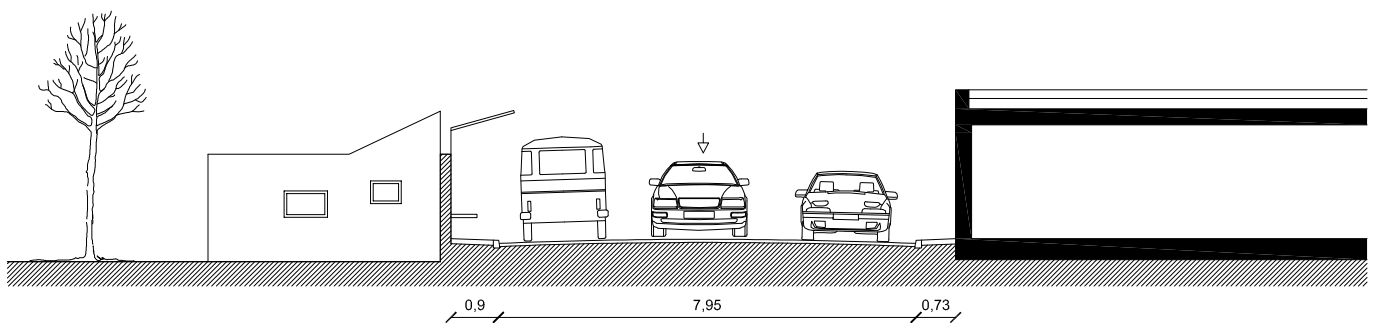
SECCIÓ D

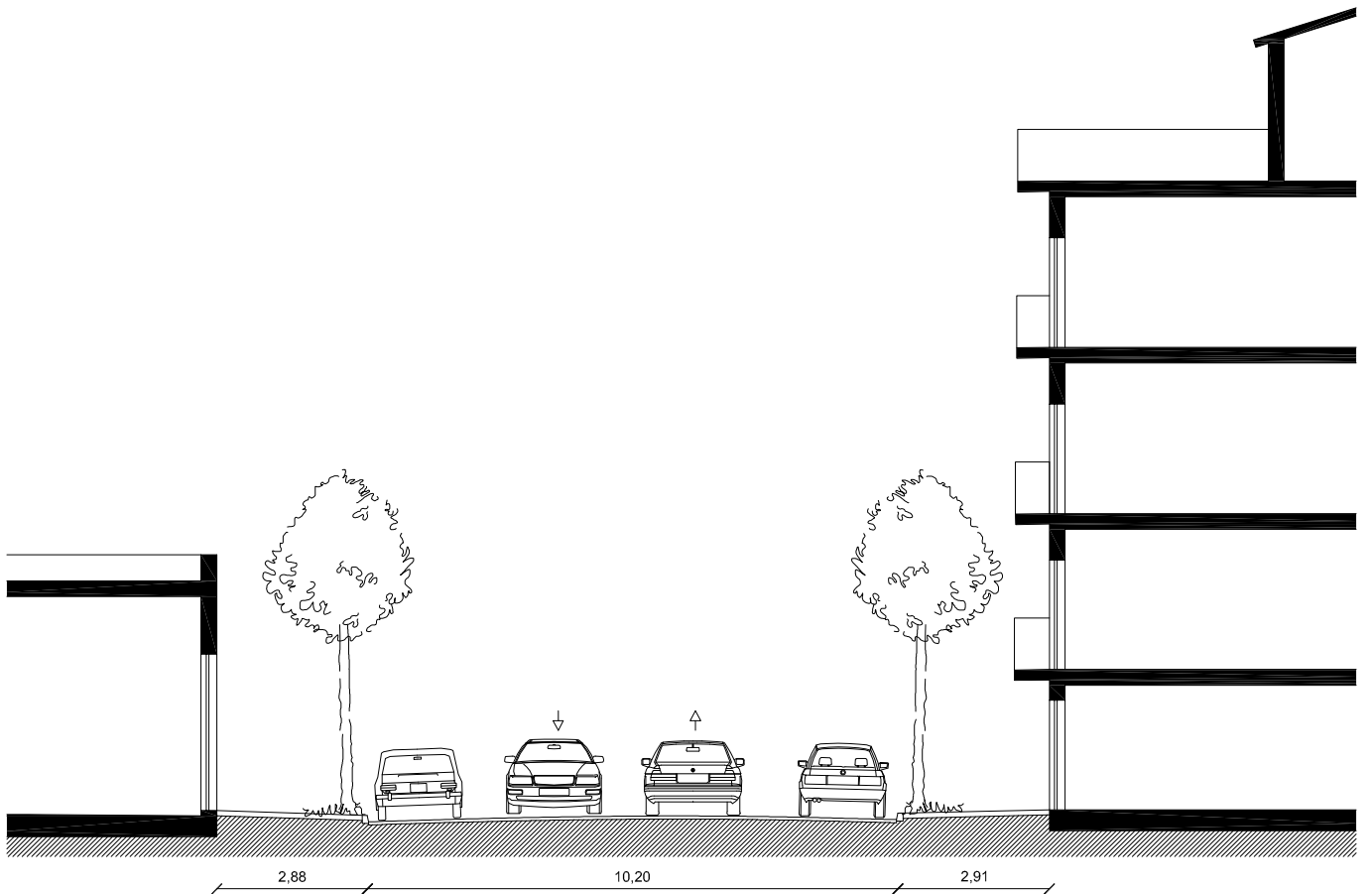
SECCIÓ F

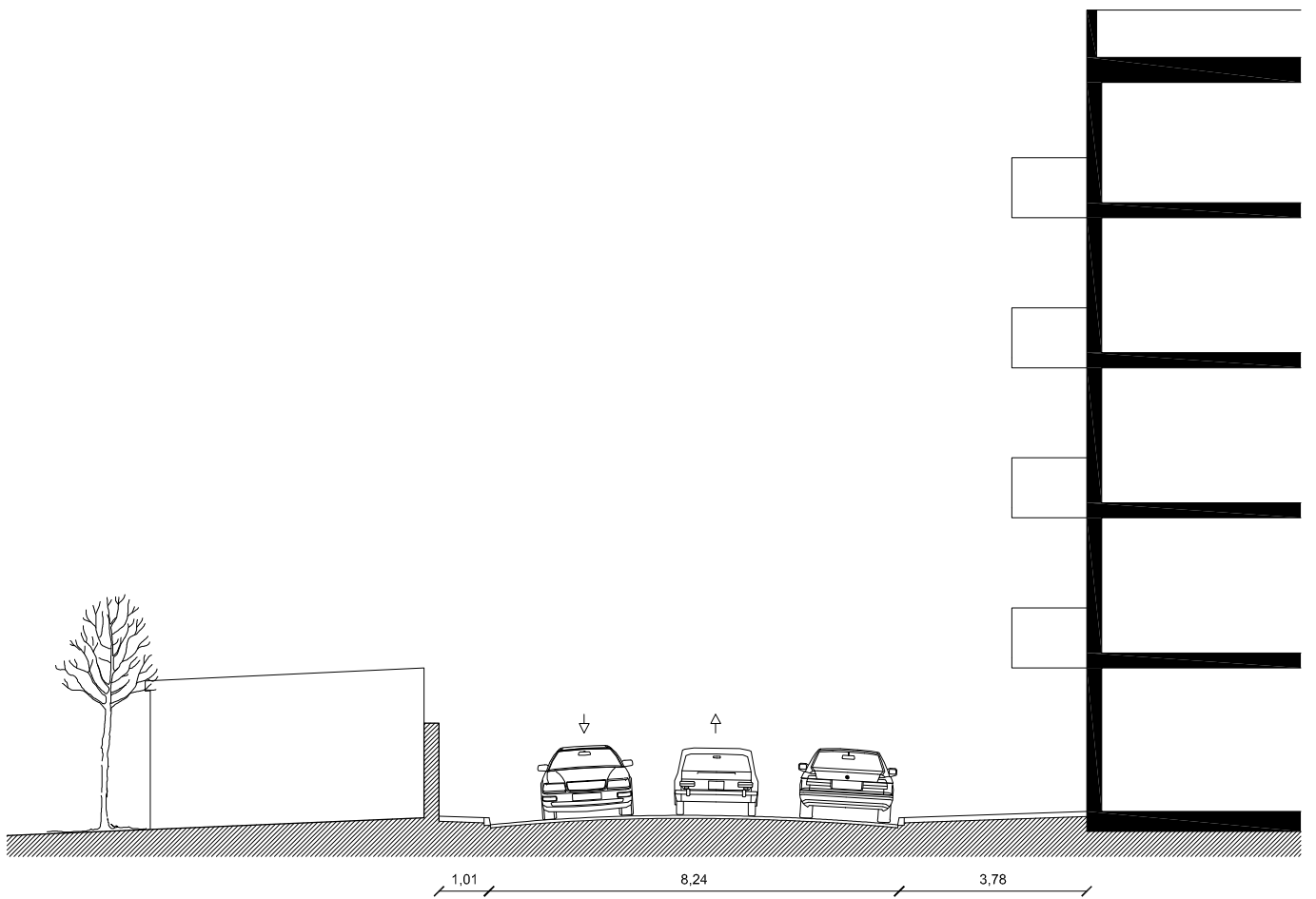
SECCIÓ A

SECCIÓ B

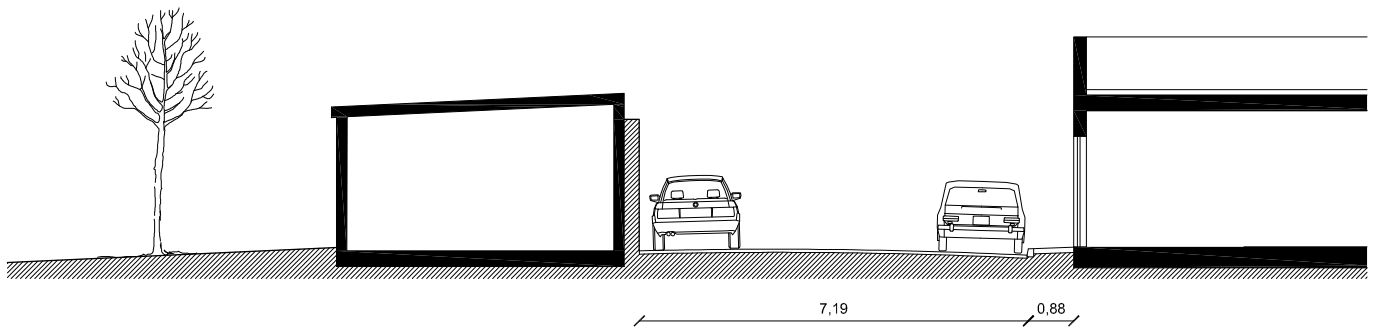

SECCIÓ C

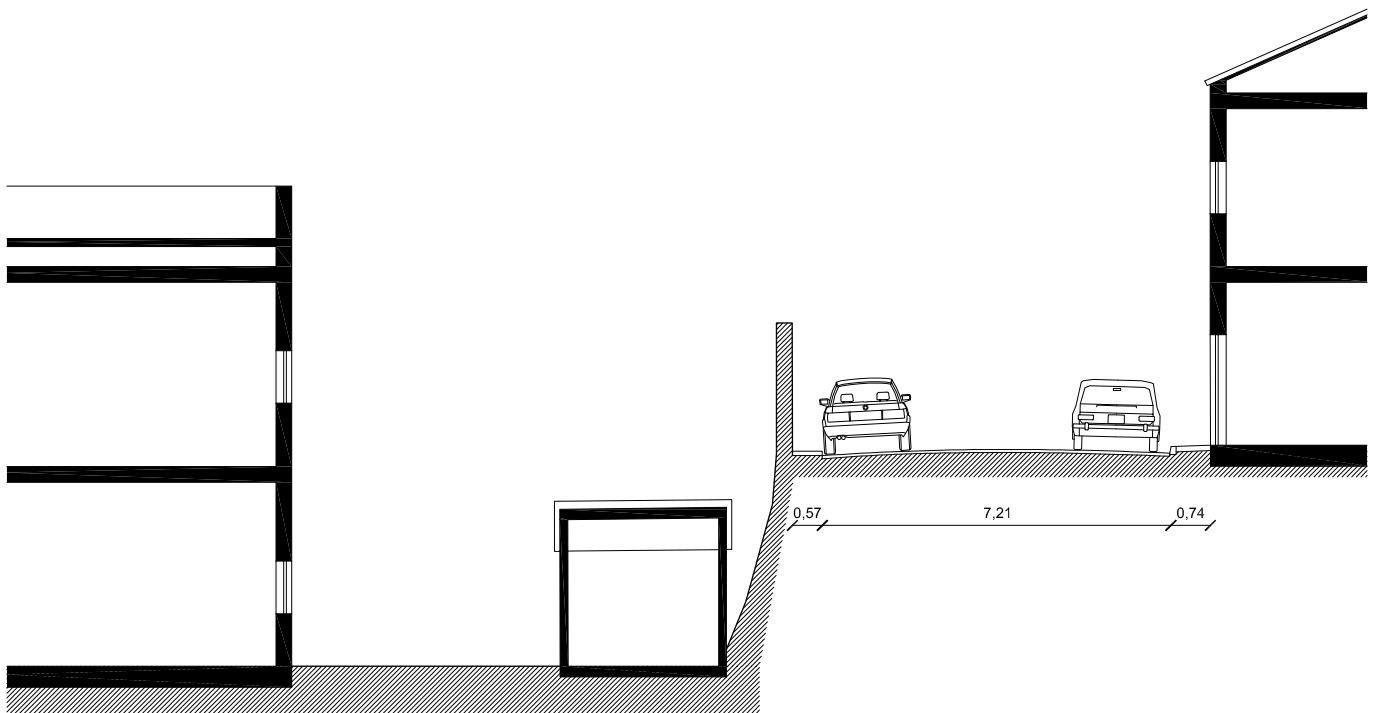

SECCIÓ D

SECCIÓ E

SECCIÓ F

Es presenta el projecte d'ampliació i millora de l'Asil Surís de Sant Feliu de Guíxols

28 de Octubre de 2010 00:43h

Imatge del nou projecte

SANT FELIU DE GUÍXOLS.-

L'alcalde de Sant Feliu de Guíxols, Carles Motas, junt amb la regidora d'Acció Social, Magda Lupiáñez, han presentat avui als mitjans de comunicació el projecte futur de l'Asil Surís.

Forma part del compromís anunciat per Carles Motas de donar informació periòdica sobre el destí que pot tenir part de l'herència dels germans Anlló. L'alcalde considera adient destinar part d'aquests recursos econòmics en la construcció de l'ampliació d'aquest centre de gent gran, que permetrà doblar la capacitat actual (una seixantena de llits, a 150).

Más imágenes

En aquest sentit l'alcalde ha exposat les línies generals de com pot quedar l'equipament, un projecte que havia iniciat l'any 2008 el Consorci Assistencial del Baix Empordà (CABE) i que Motas vol desencallar i posar en marxa al més aviat possible.

Tal com ha explicat l'alcalde, és un projecte valorat en 9 milions d'euros, dels quals 3 vindrien provinents de l'herència dels Anlló, 4 vindrien de finançament d'altres administracions (Generalitat) i la resta de l'Ajuntament. L'informe elaborat pel CABE deixava clar que adaptar l'edifici actual a les necessitats vigents en atenció a la gent gran era molt difícil, i s'optar per fer un edifici nou. Amb els dos centres, Sant Feliu tindrà gairebé 300 places per a

la gent gran, vint de les quals de centre de dia.

L'ampliació proposada preveu la construcció d'un edifici modern adjacent a l'actual, amb quatre plantes en superfície i dues subterrànies. Es preveu eliminar l'afegit més recent que hi ha actualment a la part darrera de l'asil, i respecta l'edifici originari del 1898 (catalogat patrimonialment).

L'ampliació comprèn una superfície de 9.000 metres quadrats i el jardí dobla la capacitat actual, arribant als 7.000 metres quadrats.

S'ha optat per fer aquest edifici nou paral·lel a la residència actual per evitar fer una reforma en el propi centre actual, que era difícilment adaptable a les normatives actuals: això permetrà tenir un edifici nou amb els serveis posats al dia i no caldrà tenir el centre tancat mentre durin les obres. L'edifici antic servirà per a tasques administratives i de gestió.

Amb el projecte es preveuen cobrir les necessitats assistencials que pot tenir la ciutat els anys 2025-2030. L'inici de les obres s'estima que pot ser entre 2014 i 2015.-

MÉS INFORMACIÓ SOBRE AGGLOTAP I L'ASIL SURÍS

Segons Informa Radio Sant Feliu Fa uns dies publicàvem un article sobre l'ordenació dels espais ocupats durant molts anys per les finques de la indústria surera Agglotap . Aquesta setmana el diari El Punt Avui ha publicat un article on tracta aquesta qüestió complementant-la amb la del projecte estrella de Tots per Sant Feliu de la passada campanya electoral com és el del Parc Surís.

L'article diu textualment que “El nou govern de Sant Feliu de Guíxols (Tots per Sant Feliu, ERC i el PSC) ha prosseguit amb el canvi d'ordenació urbanística de les illes ocupades per l'antiga fàbrica Agglotap, engegat per l'anterior executiu de CiU i els socialistes. I la intenció és que el desenvolupament de la futura zona d'equipaments i espais lliures avanci en paral·lel a la reforma de l'asil Surís amb què TSF va concórrer en la passada campanya electoral.

L'alcalde de la formació política guixolenca, Carles Motas, va explicar ahir que són “dues peces independents” però que les faran encaixar perquè totes dues conflueixen a l'entorn de la plaça Alabric, al centre del nucli urbà de Sant Feliu. “Al setembre encarregarem l'assessorament arquitectònic per a la redacció del pla director de l'asil”, va avançar Motas. És un projecte tan ambiciós com costós –estimat en uns nou milions d'euros– que el grup plantejava abordar per fases al llarg d'aquest mandat i

Sant Feliu elimina l'ús industrial al sòl de la tapera Agglotap

L'Ajuntament firma un conveni amb la propietat que permet el residencial en una illa i de zona verda, a l'altra

02.05.2015 | 10:56

SANT FELIU DE GUÍXOLS | DDG L'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols ha signat un conveni amb els propietaris del sòl de l'antiga indústria tapera Agglotap, el qual fa possible que una de les dues illes que ocupava fins fa pocs mesos la fàbrica passi a ser zona verda, aparcament i equipaments. Aquest conveni comporta també una modificació urbanística que va passar pel ple d'ahir.

La fàbrica estava en funcionament en aquest indret des dels anys seixanta, però en els darrers dos anys va anar tancant instal·lacions fins al definitiu a finals de 2014. El POUM vigent preveia que en aquests terrenys només s'hi podia desenvolupar activitat industrial o de serveis, usos que -enmig d'un de residencial- han semblat poc adequats de mantenir, ha informat l'Ajuntament.

Per això, el conveni i la modificació de POUM fa possible l'ús residencial a canvi de la cessió d'unes de les illes per ser destinada a zona verda, aparcaments i equipaments, necessaris en una zona densament poblada i amb problemes importants de congestió i d'organització del trànsit, han afegit les fonts municipals.

Concretament, l'illa a cedir és la delimitada pels carrers Rufo, Dos de Maig, Durban i Camís. Cal remarcar que aquest sector urbanístic es troba situat al bell mig de la trama urbana, a la confluència entre els barris de l'Eixample, Tueda i Vilartagues i a tocar de la plaça d'Alabric i de l'Asil Surís.

El conveni i la modificació suposen passar dels 1.769 metres quadrats de sòl públic previstos al POUM a 4.192 en la nova proposta. El sostre edificable es manté exactament el mateix, ordenats en una illa tancada amb planta baixa comercial i tres o quatre (a la façana de l'avinguda Canàries) plantes residencials.

El conveni preveu que amb un termini màxim de 30 d'octubre de 2015 es materialitzi la cessió del sòl públic. Des de l'equip de govern municipal es considera que es tracta d'una actuació d'alt valor estratègic ja que permet obrir les portes a actuacions importants al centre del casc urbà on fins ara les opcions eren poques.

Recuperar la plaça d'Alabric

Entre altres oportunitats, aquest acord urbanístic ha de permetre la recuperació de la plaça d'Alabric, que en aquests moments està ocupada plenament per cotxes, per a la seva funció d'espai lliure associat a noves possibilitats també per a l'Asil Surís i el seu entorn verd.

Finalment, en aquest mateix ple també es va aprovar un altre conveni amb els propietaris del sòl d'Agglotap per tal de permetre durant cinc anys un ús públic -com a aparcament, magatzems, etc- de l'illa que es manté com a propietat privada.

L'Agglotap i l'asil Surís, dos plans per relligar Sant Feliu

El nou govern local, que ha aprovat la modificació del planejament de la vella fàbrica, vol tirar endavant la reforma d sociosanitari aquest mandat

Al setembre n'encarregaran el pla director

L'aparcament públic que s'ha generat a l'interior d'una de les illes d'Agglotap, al carrer Rufo de Sant Feliu Foto: E.A.

EMILI AGULLÓ - SANT FELIU DE GUÍXOLS

El nou govern de Sant Feliu de Guíxols (Tots per Sant Feliu, ERC i el PSC) ha prosseguit amb el canvi d'ordenació urbanística de les illes ocupades per l'antiga fàbrica Agglotap, engegat per l'anterior executiu de CiU i els socialistes. I la intenció és que el desenvolupament de la futura zona d'equipaments i espais lliures avanci en paral·lel a la reforma de l'asil Surís amb què TSF va concórrer en la passada campanya electoral.

L'alcalde de la formació política guixolenc, Carles Motas, va explicar ahir que són “dues peces independents” però que les faran encaixar perquè totes dues conflueixen a l'entorn de la plaça Alabric, al centre del nucli urbà de Sant Feliu. “Al setembre encarregarem l'assessorament arquitectònic per a la redacció del pla director del monestir”, va avançar Motas. És un projecte tan ambiciós com costós –estimat en uns nou milions d'euro– que el grup plantejava abordar per fases al llarg d'aquest mandat i que es podria allargar ben bé sis anys.

Actualment, la plaça Alabric és una esplanada asfaltada destinada exclusivament a l'aparcament gratuït en superfície, una necessitat per als residents als carrers adjacents del barri del Puig i blocs propers sense pàrquings subterranis. El projecte de l'asil preveia crear noves places als vials, a més de zones verdes, però el pas de part de l'espai d'Agglotap a titularitat municipal ha permès habilitar un aparcament complementari que també ha contribuït a satisfer la demanda dels veïns de la zona.

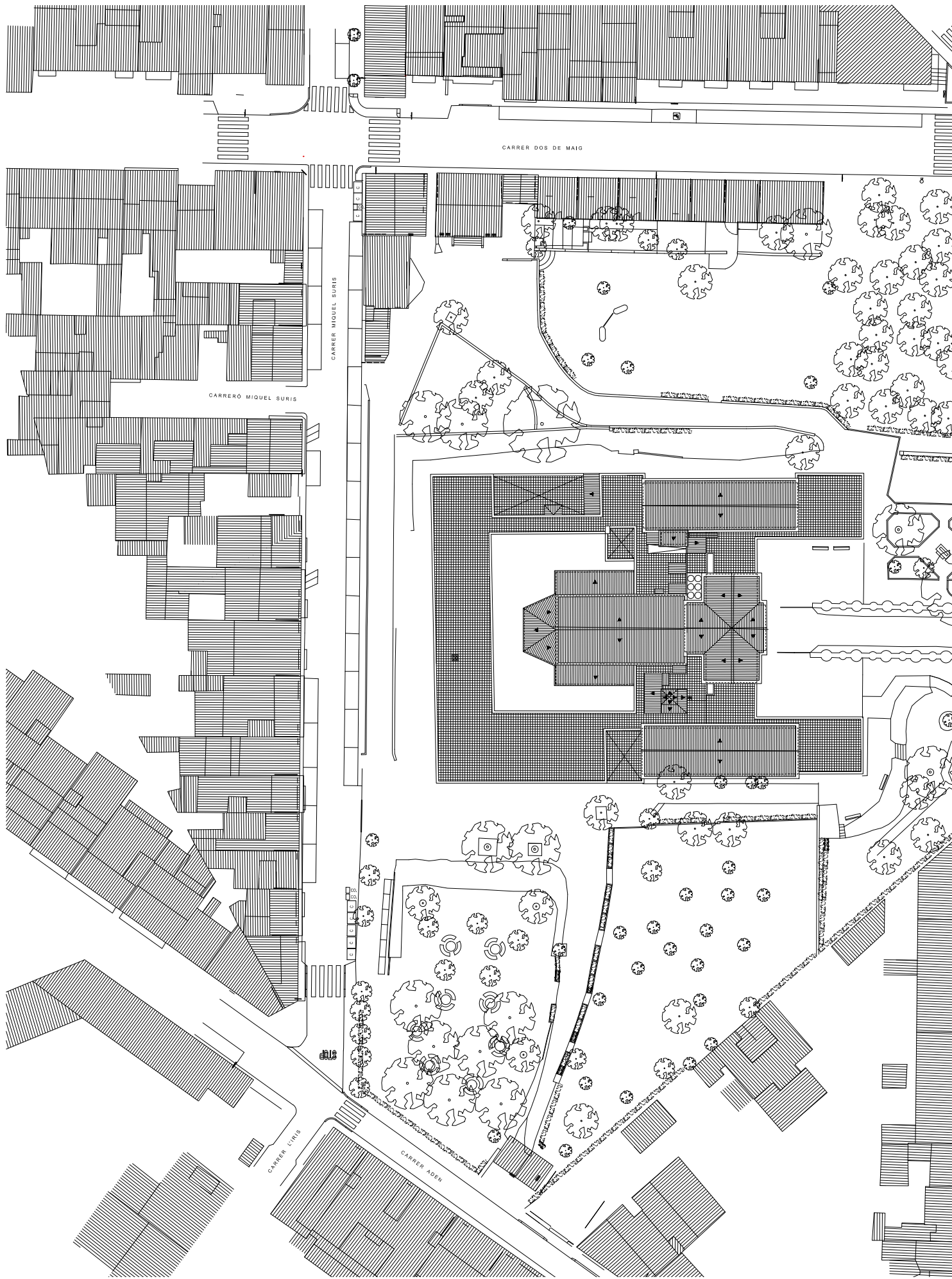
Debat pels equipaments

TSF planejava construir un nou edifici més modern per a l'asil i alliberar les dependències històriques per reconvertir-les en un centre cívic amb espais aptes per albergar-hi un hotel d'entitats. El nou planejament de l'Agglotap, al marge de 1.100 metres quadrats d'espais lliures, 1.000 més per a vials i 1.456 de sòl edificable –habitatges plurifamiliars i locals comercials–, preveu una superfície d'uns 2.000 metres quadrats per a nous equipaments, de manera que el tinent d'alcalde de Territori, Josep Saballs, avança que el centre cívic i l'hotel d'entitats podrien ocupar espais independents, i fins i tot pensen en nous usos. La distribució final s'acabarà de decidir a mesura que avanci el mandat. D'acord amb el conveni urbanístic entre l'Ajuntament i la propietat de les finques d'Agglotap la cessió es farà com a molt tard el 30 d'octubre d'aquest any.

L'ASIL SURÍS

EMPLAÇAMENT

E L L E G A T S U R Í S

"En començar el nostre segle (XX) hom decidí, mitjançant el llegat Surís, de tenir cura de la gent gran sense recursos materials i dels infants des- emparats guixolencs.

Com a solar, per a bastir-hi l'edifici, s'escollí una extensa peça de terra de la -avui- plaça de l'Ala- bric, on hi havia espai suficient per a instal.lar- hi els pavellons i terres de conreu que poguessin treballar, a hores de lleure, els propis interns. En aquesta plaça, aleshores inexistent, hi aflueixen la part alta dels carrers de la Creu, Nova de Garrofers i Sant Bonaventura.

En el seu moment era doncs un lloc que, sense arribar a ser despoblat, es trobava separat del nucli de la població i amb l'altitud convenient, topogrà- ficament necessària, per a proporcionar a l'edifici totes les condicions de ventilació, d'aire i de sol, òptimes per a la qualitat de vida dels hostatjats.

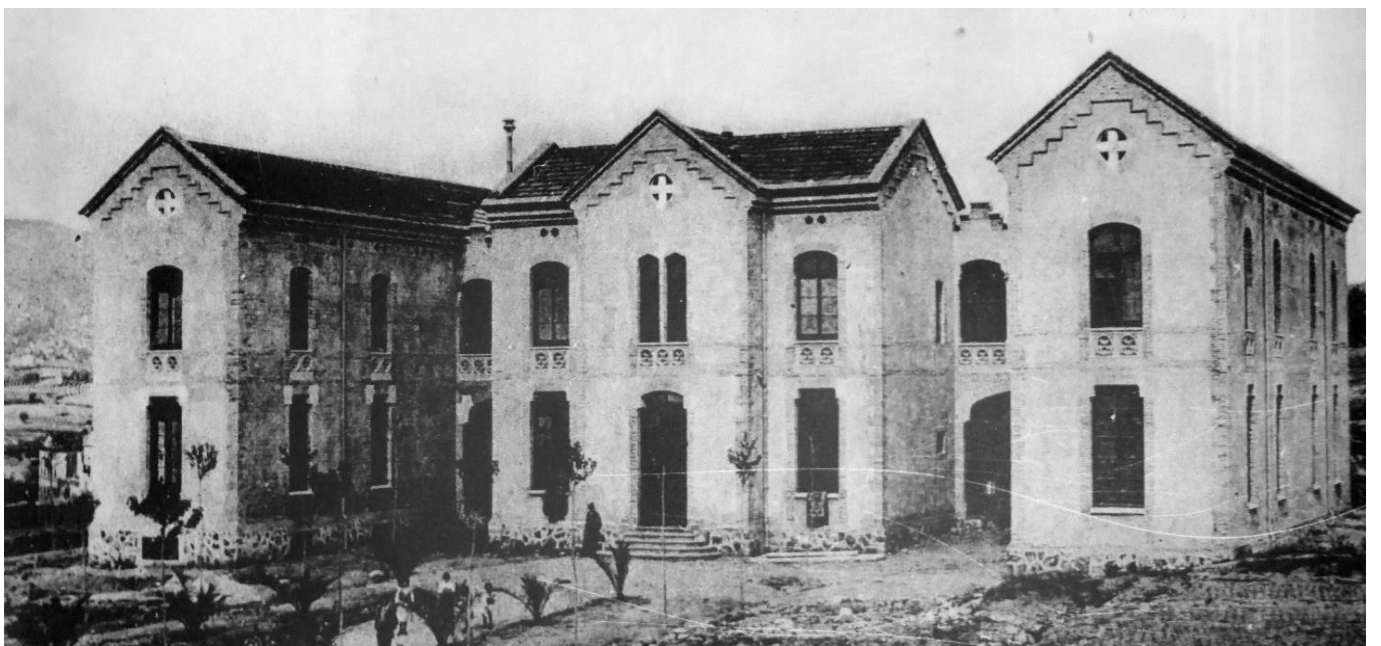
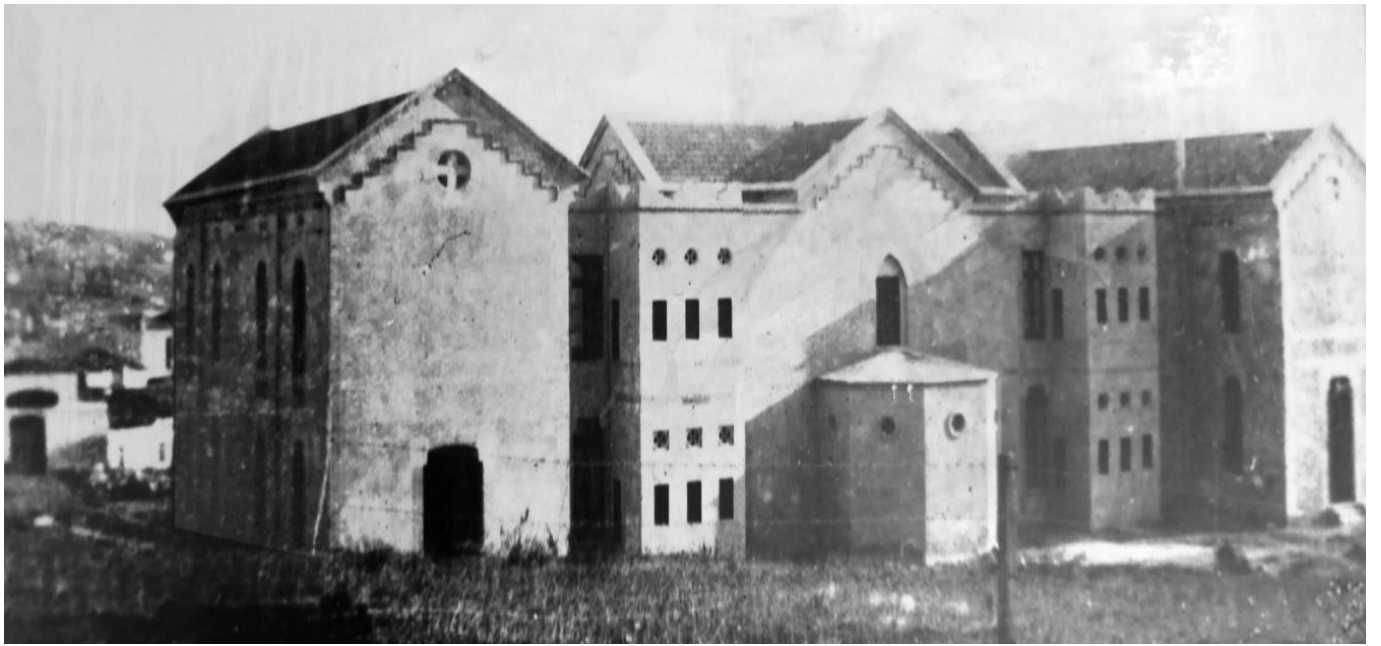
Aquesta era la idea de l'arquitecte General Guitart, i d'acord amb ella, projectà l'obra el 1904, que constava de tres pavellons units per una àmplia galeria de comunicació i d'una capella. Les ger- manetes dels vells desamparats se'n feren càrrec després de fer-ho només tres anys les paüles. Amb el temps, la residència del vells -de nens, tan sols n'hi hagué la primera època- ha deixat de ser als afores i ara es troba al bell mig de la població, ja que la ciutat s'ha estès pel camí de la Vall d'Aro, Arbre del Rei i tot Vilartagues, on resideix gairebé la meitat de la població.

D'altra banda, la necessitat d'atendre més demanda d'allotjament ha obligat a transformar l'edifici ori- ginal, incrustant-hi a la façana inicial uns cubs de construcció que ens priven de reconèixer-hi l'es- tructura original projectada per Guitart."

ANÀLISI EDIFICI

AS2

El 9 de novembre de 1885 es va convocar una reunió a l'ajuntament de Sant Feliu de Guíxols, en la qual hi eren presents els membres de la Junta de Beneficència. El motiu de la reunió era assabentar-se del testament de Joan Surís, guixolenc emigrat i afincat a l'Havana: "lego veinte mil pesos para su servicio de Beneficencia a favor de los pobres de la villa de Sant Feliu de Guíxols con la condición expresa de que jamás se emplee dicho capital en objetos o negocios prohibidos por la ley que pudieran dar motivo al Gobierno ni a nadie para apoderarse de tales fondos y rentas; y siempre y cuando esto sucediere puedan mis herederos o sus sucesores apoderarse de motu proprio de los expresados fondos". En Joan Surís especificava en les clàusules testamentàries que s'havia de crear una junta amb l'alcalde com a president nat, dos regidors, el rector de la parròquia i un familiar del propi Surís. També especificava que els valors s'havien de dipositar en una arca tancada amb tres claus: una per al familiar, una altra per a l'alcalde i l'altra per al rector. La presa de decisions seria per al president i els dos regidors Pere Puig i Joan Martí.

En l'any 1893, en la sessió del 14 d'octubre, quan s'inicià un canvi important en el funcionament i finalitat de la Junta Surís, El Vocal regidor Josep Nadal, proposà construir un asil "donde tuvieran acogida ancianos y pobres". La Junta aprovà considerar-ho i estudiar-ho per veure'n les possibilitats de realització. El maig de 1894 citaren l'arquitecte General Guitard tot explicant-li la intenció d'edificar un asil per a orfes, desvalguts i pobres. Es redactaren les bases del concurs per demanar terrenys, tot explicant a Guitard que entre terrenys i construcció, s'hi volien gastar unes 150.000 pessetes.

En la sessió del 4 de novembre de 1894 la Junta convocava en els periòdics locals el Concurs amb sis bases: els solars havien de ser fora del casc urbà però a una distància no superior a 105 quilòmetres; superfície superior a 3 vessanes; fàcil comunicació amb la població "tanto para el movimiento pedestre como rodado" i disposar o poder disposar d'un cabdal diari de tres plomes d'aigua. Vuit propietaris oferiren els seus solars i el 29 de desembre de 1894 la Junta i el General Guitard triaren el solar de les germanes Gumbau sempre que poguessin demostrar que hi hauria aigua suficient. El solar estava al final de carrer Nou del Garrofer i en demanaven 3.000 pessetes la vessana. El 7 de març de 1896 es comprava la finca per un valor total de 9.260 ptes.

El creixement de la vila era evident i l'espai i l'especulació començaven a formar part dels negocis immobiliaris, i així no estranyi que el febrer de l'any 1900, un tal senyor Pascual oferís a la Junta 16.000 pessetes per als solars del futur asil. En només 5 anys el solar havia quasi duplicat el seu preu. Malgrat negar-se la Junta a tal avinença, serví per tornar a endegar el projectat asil...

L'interès per construir l'asil creixia i l'abril de 1904 la Junta encarregava un pressupost pel futur edifici a l'arquitecte guixolenc General Guitard, el 26 de juny del mateix any, la Junta aprovava els plànols del nou edifici i en la mateixa sessió s'acceptava la dimissió del secretari Benet Bosch i es nomenava per al càrrec en Jaume Xuclà Alsina. LA memòria redactada el juliol de 1904 fou impresa per la impremta Viader de Sant Feliu l'any 1905 i començava

amb una introducció sobre el tarannà obert i caritatiu de la ciutat:

"Sant Feliu de Guíxols, como toda población, registrada por ley natural y consecuencia social a la vez que sus esplendideces, a que la hace acreedora su abolengo y laboriosidad, sus necesidades concentradas en aquellos individuos que por su avanzada o prematura edad faltos de todo recurso necesitan el concurso ageno para remediar u aflictiva situación. Nunca entre civilizados y menos en poblaciones de espíritu tan altruista como Sant Feliu han faltado tales auxilios ni se han consentido que la miseria pusiera de revlieve de una manera despiadada aquellas diferencias sociales. Testimonio y ejemplo de ello es, no solamente la beneficencia pública al efecto establecida, sino la particular y en ella el hermoso rasgo de algunos acaudalados guixolenses".

Amb aquesta constant preocupació de les classes benestats per l'ajuda del veí necessitat, Guitard començava a justificar el seu projecte, basat en "pabellones aislados pero unidos por galerias o escaleras" per aprofitar el personal de servei. "nos imponemos desde luego la separación de sexos entre los mayores de edad y también si fuera preciso entre los menores aunque no rigurosamente". L'edifici que presentava serviria per asilar 10 dones, 5 homes, 5 nens i 5 germanes de la caritat en uns terrenys bons, airejats, amplis per distreure's, i a la vegada separats però propers al nucli urbà. L'edifici, segons Guitard, s'havia de construir al bell mig del solar per aïllar-lo el màxim de les fresses exteriors i de les mirades indiscretes dels veïns, tot i que reconeixia que malgrat dotar l'edifici "de francas condiciones estéticas, la óndole del mismo siempre tiene para los vecinos algo repulsivo". El sistema de construcció seria de tres pavellons organitzats de tal manera que fossin fàcilment ampliables. La planta baixa seria per a serveis diürs (cuina, menjador, infermeria) i la primera planta per a dormitoris, un per a homes, l'altre per a dones, deixant la part central, comunicadora, com a espai per als orfes i les germanes de la caritat. La construcció es faria amb parets de rajols de 15cm de gruix amb espais buits que fessin d'aïllant, ple d'aire o serradures de suro. El sostre es faria amb bigues de ferro, la coberta de fusta i la solera amb teula plana. El mosaic seria l'element del terra i el mateix Guitard considerava l'edifici dins la moda racionalista amb un toc de "gòtic modernizado en sus detalles y líneas más simples".

El 3 d'agost de 1904, amb nodrida assistència d'autoritats i públic, es va posar la primera pedra a dos quarts de quatre de la tarda. Per a la construcció de l'edifici es va optar pel sistema de subhasta pública de les obres: el paleta fou Joan Dardé que presentà un pressupost de 32.470 pessetes; els fusters foren Domènec Giujaume i Miquel Buada per 7.725 pessetes i el pintor Jaume Soriano per 1.190 pessetes, Miquel Coll construí les baranes i reixes de l'asil i vint llits de ferro per 16.000 pessetes i Carles Miquel col·locà els vidres per 420 pessetes.

L'any 1906 representa un canvi: si fins ara el Llegat Surís era una Junta que repartia diners, ara s'ha convertit en una institució física i social, visible i concreta, tot cobrint una necessitat important en l'esquema assistencial guixolenc.

El mes de gener de 1906, començà a funcionar l'Asil Surís, destinat, segons Reglament, "al aculliment de vells que sian pobles y de criatures órfans de pare y mare". Si el deure de l'asil era

donar allotjament, aliment i vestuari als assistits, aquests havien de mostrar una conducta exemplar tan dons com fora de l'asil, "rebut profitosament las advertencias que podran darlos hi la Junta y las Germanas de la Caritat".

Els asilats podien sortir a passejar tots els dijous i diumenges, d'havent dinat a la posta de sol i "tan sols ab permís de la Germana Superiora podran deixar de presentarse a las horas esmentadas y sortir als dias no assenyalats". S'obligaven a conservar "la major netedad en la seva persona, robes, mobles y demás, quedant absolutament prohibit escupir a terra; que son llenguatje sia, en lo sentit moral, sempre decorós y correcte, tan dintre com fora de l'asil".

Val la pena llegir la crònica del setmanari guixolent Llevor feta el 17 de febrer de 1906, quan la premsa fou invitada a conèixer les noves instal·lacions:

"a recorrer les dependencias de l'airosa construcció sencilla i elegant que l'arquitecte municipal sr Guitart ha concebut y portat a bon terme malgrat lo reduit de las condicions economicas dins las que devia moure's. En aquest Asil, per evitar la cruesa y els efectes dels cambis exteriors de temperatura, s'es fet que las parets y teuladas tinguessin la corresponen cambra aisladora, sens perjudicar la solidesa del conjunt. La construcció és encarada a mitjorn en forma de E ajeguda presentant las branques, els tres cossos d'edifici a la part anterior, units al fons per espayosos corerods.

vSe compon de un soterrani que ocupa l'ala de ponent y se comunica ab la cuina, de baixos i un pis. Las cambras resultan bellament iluminadas y allegres, y en ellas degut a la altitut del lloch en que està bastit l'edifici, s'hi distruta d'una vista espléndida. En els detalls de la cuina, en las salas de rentar-se y de bany, en la distribució general, en fi, s'hi nota l'acert d'una intelligent direcció, per lo que felicitem coralment al sr Guitart. El servey de l'asil està encomanat a quatre Germanes que ja s'han possessionat de son càrrech..."

L'any 1909 s'admeteren nous asilats, amb algun dels quals hi hagueren vertades problemes, ja que entraven i sortien com volien, no feien cas de les germanes i la Junta hagué de prendre mesures dràstiques que en algun cas, anys més tard, portaren la expulsió de l'asilat. Per evitar moltes d'aquestes fugues, la Junta decidí cercar l'asil i, pel preu de 11,85 pessetes el metre lineal, el paleta Joan Casademunt començà a construir un mur de marginada seca de 2,5 metres d'alçada, tot i que les disponibilitats econòmiques feren que només acabés dos dels quatre murs que havia de tenir. Una bona notícia per a la ciutat i sobretot per a l'asil fou la decisió que l'Ajuntament prengué el 9 de juny de 1910: la compra de 300 cadires per col·locar a l'estiu en els passeigs de mar, i la cessió de la seva explotació i beneficis a l'asil. Aquest llogava uns empleats, els cadirers, a qui, si els primers anys els donava el 40% de la recaptació, el 1912 ja només els n'oferia el 25%. L'abonament d'una cadira per tota la temporada era de cinc pessetes. De mitjana, l'asil ingressava netes unes 900 pessetes per temporada, i era tant bo el negoci i tanta la demanda, que l'any 1926 ja disposaven de més de 1.100 cadires, que eren llogades a l'hivern a diverses societats, com el casino La Constància.

Al maig de 1915 es constrí el pavellón-secadero. L'agost de 1916 amb la donació de Jaume Font Gros de 5.000 pessetes s'acabà de construir la tan-

ca exterior. Amb les donacions de l'any 1920, es va fer un contracte amb l'empresa d'aigües Vídua de Pere Coll Rigau, amb la qual podria usar tota l'aigua potable que volgués per netejar, cuinar, rentar, regar l'hort...

L'any 1928 es construí "una barandilla de hierro desde la casilla de entrada hasta el edificio asilo con el fin de evitar las molestias que ocasiona a las hermanitas como al público, la distancia que media entre la calle y el edificio".

El setembre de 1932, la Junta aprovà un pressupost presentat per la casa Fill de R. Loubat per posar calefacció central per 14.800 pessetes, la qual cosa pagaren amb el llegat de 15.000 pessetes de Emília Mató Puig, vídua de Suñer.

El novembre de 1940, l'Ajuntament aprovava nous estatuts de l'anomenat Asilo Municipal-Fundación Juan Surís y Llorens. L'asil tindria un capellà amb dret a habitacle i nòmina equivalent a la de vicari parroquial, les Germanes dels Pobres tindrien dret a una retribució i els càrrecs es renovarien cada dos anys. El juliol de 1949 l'Ajuntament decidí que la col·lecta anual que es feia a favor de l'Hospital i de l'Asil, d'ara endavant només fos a favor de l'Hospital i que les germanetes de l'Asil passessin cada mes pels carrers i cases a demanar caritat com ja feien abans de la guerra.

L'any 1950 la Junta va vendre la casa del carrer Joan Maragall 55 per arranjar la calefacció i construir la infermeria masculina confiant, però en acabar les obres amb més donatius. El gener de 1953 s'acabà la infermeria dels homes i es començà a construir la de les dones. L'any 1957 es construí una capella annexa a l'oratori ja existent, que no es consagrà fins al juny de 1966. L'any 1961 l'asil acceptà la proposta de la Companyia Elèctrica d'instal·lar dins el pati de l'edifici una caseta amb transformador i obtingué gratuïtament l'energia. L'any 1965 es canvià la caldera i calefacció de carbó per una moderna de gasoli. L'any 1968 es construí una galeria per poder parar el sol als ancians. L'any 1972 es decidí ampliar el pavelló de les dones. El projecte preveia una planta baixa per menjador i infermeria, una primera amb balcons, ascensors i banys. L'any 1975 amb la donació de Carme León, es feu l'ampliació que afectà també les dependències culinàries. Llavors l'edifici ja era de 2.500m², valorat en 32.500.000 pessetes.

L'any 1984 rebé més de vint milions en donatius, i la Junta havia de presentar una alegació al Pla General d'ordenació Urbana, que preveia partir en dos la finca per crear una via de descongestió circumdària. El juliol de 1991, va es convocà reunió del Patronat ti la Junta per tractar de la titularitat de la casa asil. Plantejaren la necessitat de fer obres per valor de 600 milions, considerant la precària situació física de l'asil. La comunitat religiosa podia assumir-ho però significava canviar la titularitat pel de la comunitat religiosa. L'any 1992 el Patronat demanà a l'Ajuntament un informe per tal de gestionar l'asil sense la comunitat religiosa, on es preveia canviar la finalitat de l'asil i convertir-lo en una llar-residència per a gent gran per aconseguir el benestar dels residents per tal que dossin ells mateixos protagonistes de la institució. L'any 1993 es cedia oficialment a la comunitat religiosa que seria l'encarregada de les obres de reforma i reparació de l'asil. Es seguiren les petites reformes gràcies a les ventes de cases, de l'hospital de Sant Feliu i de donacions. L'evolució de les entrades a l'asil des de la seva fundació permeten veure un augment de l'esperança de vida dels asilats.

RESIDÈNCIA - ASIL SURÍS

L'asil Surís és una entitat benèfica de Sant Feliu de Guíxols fundada com a llegat de Joan Surís i Llorens.

L'any 1845, Joan Surís i Llorens va institucionalitzar un llegat de caràcter benèfic que hauria de portar el seu nom, amb una aportació de 40.000 pesos. El 1896 es comprà el terreny i es va construir entre el 1904 i el 1906. El projecte data del 30 de juliol del 1904 i fa referència a un asil per a gent sense recursos i infants desemparats'. El 1906 es va crear la Fundació Asil Surís, i la residència va ser gestionada per les Germanes dels Velles Desemparats.

Guitart, a la memòria del seu pla de 1897, considera que l'espadaña de l'oratori de l'asil benèfic ha de ser un dels elements identificatius del perfil de la ciutat i preveu la creació d'arques equipament en la programació de la urbanització d'aquest sector.

L'edifici modernista de l'arquitecte General Guitart i Lostaló està protegit com a bé cultural d'interés local.

L'edificació ha anat tenint successives ampliacions. Actualment és una construcció de planta i pis, formada per una distribució completament ordenada i simètrica on actua d'eix l'entrada amb un gran finestrall. D'aquest nucli central parteixen dues construccions laterals iguals formades per tres finestres verticals amb dues obertures cadascun, units al primer pis amb la planta baixa per maó vist, accentuant la verticalitat per trencar la monotonia de l'horitzontalitat. Es desenvolupa doncs, en forma d'hac i units entre els edificis les galeries. El cos d'accés, el central, conté la capella.

L'estructura acaba en una teulada de teules vermelles que va seguida per una tímida balconada.

Completant el conjunt arquitectònic encara queden dos cossos més lateralment, afegits respectant l'ordenació de l'edifici.

La tendència modernista de l'arquitecte es reflexa aquí pel tractament expressiu del totxo ceràmic definint les línies estructurals compostives de les façanes per sobre dels paràmetres de color blanc. A través de la claredat i diferenciació de l'accés principal, i de la dimensió i morfologia de les obertures accentuades amb la unificació vertical dels seus emmarcaments, s'assoleix perfectament el caràcter d'edifici públic.

Construït als afores per acollir 'la gent gran sense recursos i els infants desemparats' l'Asil ha arribat als nostres dies completament desvirtuat, tant per que fa al seu entorn, íntegrament absorbit pel nucli urbà, com a la mateixa edificació, a la que s'han anat sobreposant successives ampliacions de forma molt poc respectuosa.

Objectes de protecció:

La integritat de l'edifici, en els seus elements originals, tant interiorment com exteriorment, així com la relació entre l'espai edificat original i l'espai lliure associat. Queden incloses les casetes d'hort, els antics safareigs i la portalada principal d'accés al recinte. La intervenció en aquest edifici queda condicionada a l'aprovació del corresponent Pla director d'intervenció.

La superfície del solar de l'Asil és de 9.550m², mentre que la superfície construïda és de 2.957m².

L'ajuntament dóna una prioritat d'actuació alta per la l'Asil.

Ens trobem davant d'un edifici de ben bé de principis del segle XX, on s'hi han fet les modificacions segons es creien convenient, moltes vegades sense un pla de desenvolupament que dirigís aquesta construcció amb un ordre.

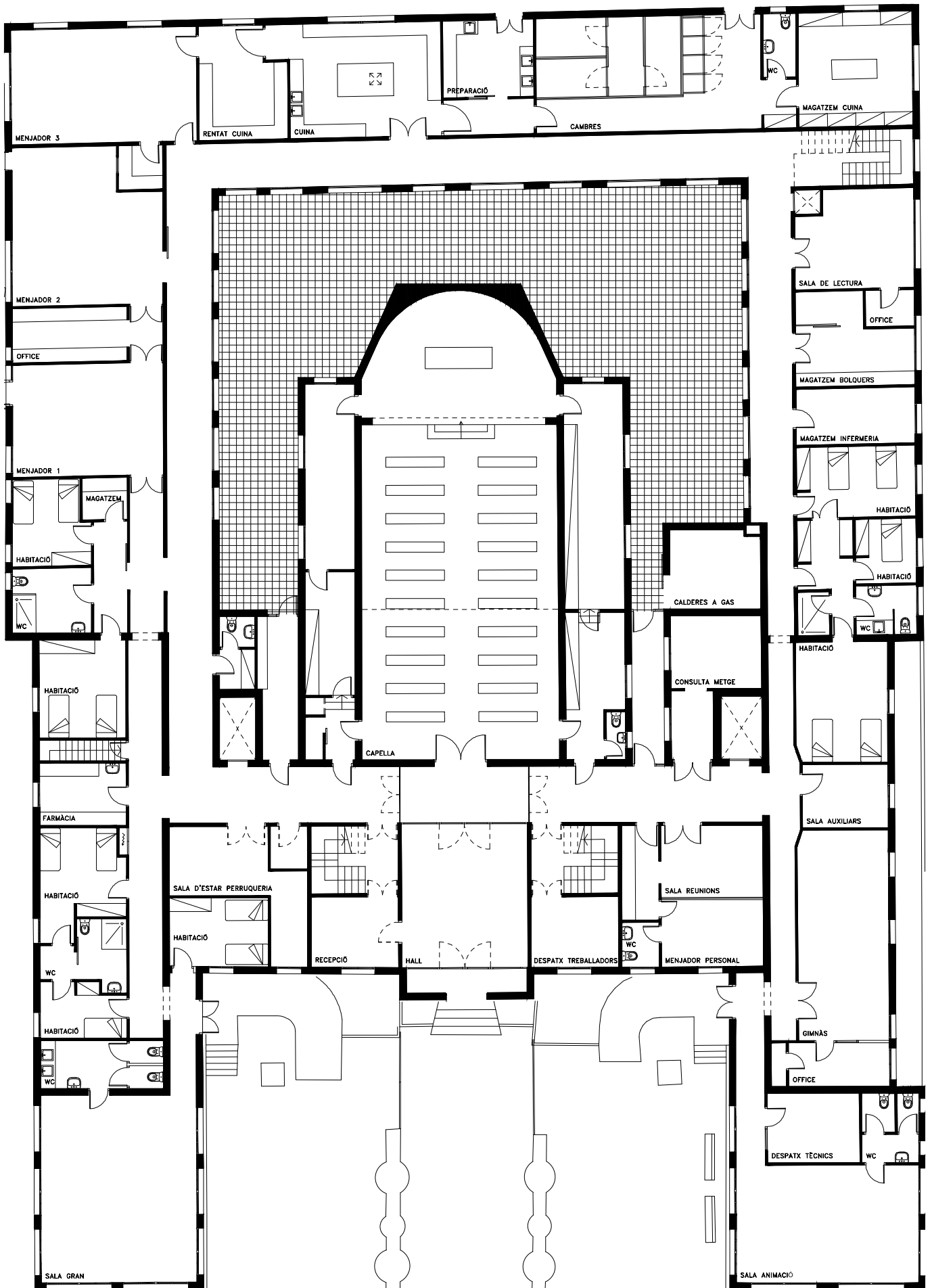
Així doncs, trobem tot un seguit de espais que han quedat resclosos o tancats com a resultat d'aquestes intervencions. Sales petites per l'ús que tenen, passadissos estrets i exageradament llargs, i moltes vegades passadissos duplicats que podrien ser fàcilment eliminats.

Troblem també moltes sales que no comuniquen directament amb l'exterior, si no que es troben entre una cambra i un passadís, com és el cas de la perruqueria o diversos despatxos o magatzems.

La capella es conserva segons el projecte originari, amb colors blancs i daurats en les decoracions. Es troba en bon estat actualment.

L'edifici es podria considerar que no compleix quasi cap de les normatives actuals d'accessibilitat, tant en les zones de pas, com en les habitacions o els banys, alguns casos realment exagerats.

Són espais molt compartimentats amb poca llum i amb aire molt vell i oblidat. Tot i que hi trobem ascensors, les escales són molt estretes i els esglaons molt elevats.

ASIL SURIS

PLANTA BAIXA

escala 1/250

INFORME ESTAT ACTUAL DE LES INFRAESTRUCTURES

L'ajuntament de Sant Feliu de Guíxols està en tràmits d'aprovació d'un pla director amb proposta de intervenció a l'asil Surís i el seu entorn.

L'edifici desenvolupa l'activitat d'asil, assimilable a Centre Geriàtric. Actualment hi ha uns 64 llits i per tant, l'edifici es pot classificar amb l'epígraf 12.27 "centres geriàtrics amb nombre de places determinat (>50)". Aquesta activitat pertany a l'annex II.2.

En matèria de incendis, l'edifici s'ha de classificar com ús hospitalari, donat que hi ha una hospitalització de 24 hores i que està ocupat per persones que són incapaços de cuidar-se per sí mateixos.

A nivell de Reglament Electrotècnic de Baixa Tensió, s'ha de considerar l'edifici de pública concurrència.

SANEJAMENT

L'edifici disposa de xarxa de recollida de sanejament del tipus unitari, és a dir, es recullen conjuntament les aigües residuals amb les pluvials.

FONTANERIA

La xarxa de fontaneria té el seu origen a l'escomesa des de la xarxa pública. Aquesta escomesa dona servei als sis dipòsits de 1000l de capacitat que formen la reserva d'aigua i situats a la zona més alta de l'edifici. Des d'aquests dipòsits es distribueix l'Aigua Freda Sanitària fins els diferents punts de consum. No es disposa de grup de pressió i per aquest motiu la distribució d'AFS es fa per gravetat. Aquest sistema no garanteix el correcte subministrament en condicions de cabal i pressió. La producció d'Aigua Calenta Sanitària es genera mitjançant una caldera de gas dedicada i un acumulador amb bescanviador intern. La xarxa de distribució d'ACS disposa de circuit de retorn. S'ha observat diferents materials a la xarxa de distribució d'AFS i ACS, com el coure i el polietilè reticulat amb ànima d'alumini, però no es descarta la existència d'altres materials com el ferro i el plom en algun punt de la xarxa.

ELECTRICITAT

L'Asil disposa de subministrament elèctric mitjançant escomesa elèctrica en BT, que és el subministrament normal. Aquest subministrament és del tipus trifàsic més neutre a una tensió de 380v. La potència contractada actualment és de 44Kw. La distribució elèctrica es fa mitjançant un quadre general que té tres derivacions de la xarxa, força, enllumenat i bugaderia. Des d'aquest quadre general s'observa que les diferents línies disposen de protecció magnetotèrmica i diferencial. La instal·lació elèctrica en general es veu bastant antiga però sembla que en línies generals està adaptada a l'antic Reglament de Baixa Tensió de l'any 1973. L'enllumenat general està fet a base de llumeneres de fluorescència i incandescència. S'han observat equips autònoms d'emergència i senyalització de recent instal·lació.

GAS NATURAL

L'edifici disposa de subministrament de gas natural per la calefacció, producció d'ACS, cuina i bugaderia. La instal·lació està configurada de forma que des de la canonada principal es fan les desviacions fins a la sala de calderes, cuina i bugaderia. El traçat discorre per façana fins a arribar a les zones de servei. Cada aparell de consum disposa de la seva vàlvula de tall i la sala de calderes disposa d'una vàlvula de tall general a l'entrada de la sala. No hi ha detecció automàtica de gas ni a la cuina ni a la sala de calderes ni a la bugaderia. Tampoc hi ha eletrovàlvules de tall.

CLIMATITZACIÓ

La climatització de l'Asil consisteix en un sistema de calefacció per radiadors. No es disposa de instal·lació d'aire condicionat. La producció de calefacció es fa mitjançant dues calderes de 221Kw de potència calorífica cada una i la distribució està zonificada a tres circuits per tot l'edifici. Aquests circuits disposen de bombes de circulació. La instal·lació no disposa de ventilació forçada, fent-se aquesta per infiltracions i la obertura periòdica de les finestres. La xarxa de distribució d'aigua dels radiadors es fa amb canonades de ferro per la zona general i amb canonades de coure per les dues zones restants.

AUDIOVISUALS

El centre disposa de les següents instal·lacions audiovisuals: telefonia, xarxa de distribució de TV, megafonia, trucada a infermera.

PROTECCIÓ I SEGURETAT

L'edifici no disposa de xarxa de Boques d'Incendi Equipades. El sistema de detecció automàtic d'incendis és bastant antic i els detectors, tant en nombre com en distribució, no són els adients.

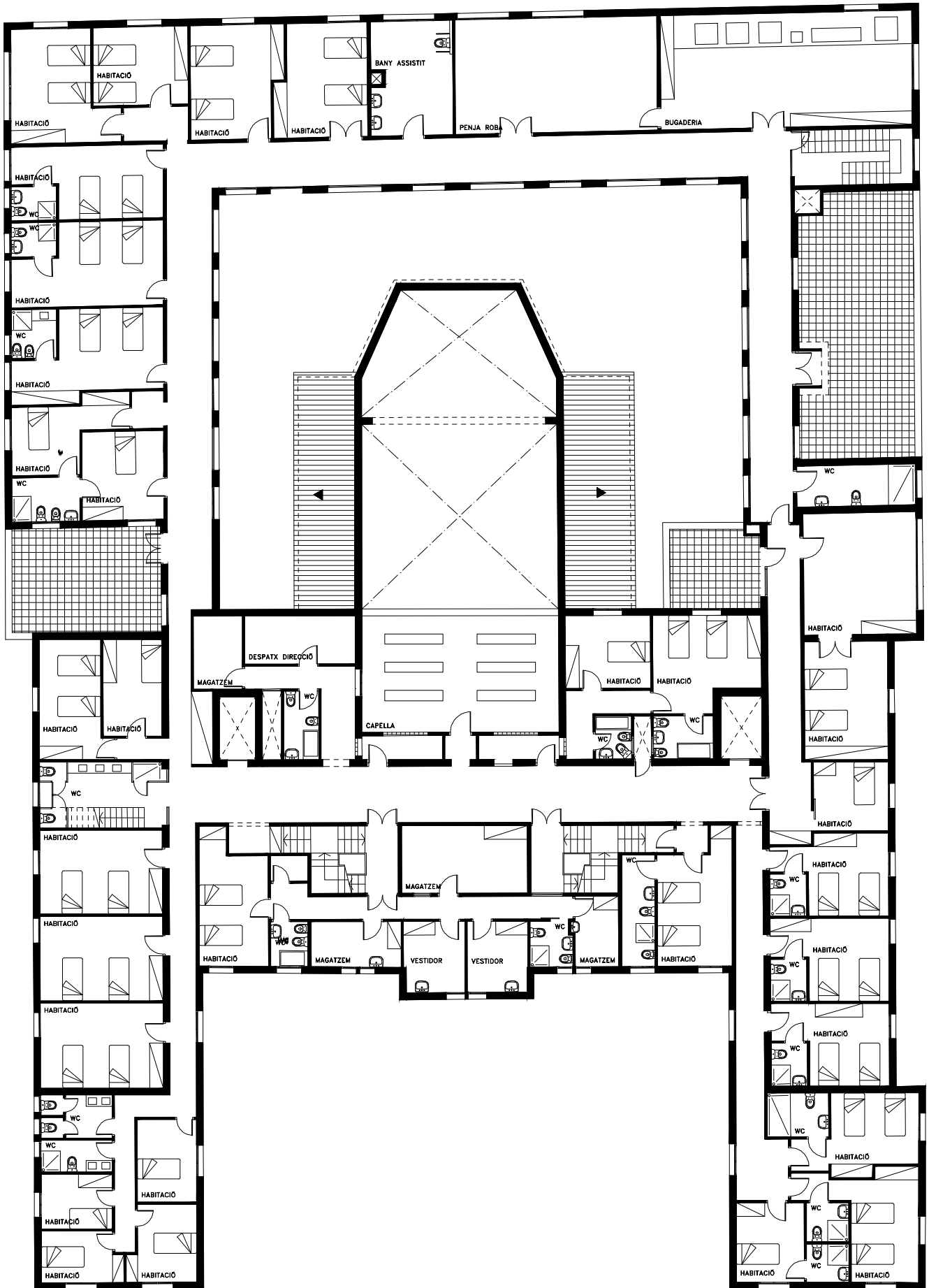
L'edifici actual no disposa de cap mesura referent a sectorització de l'edifici en sectors d'incendi, recorreguts d'evacuació, sectors de risc especial. No es compleixen la majoria de les condicions exigibles a la normativa d'incendis que li seria d'aplicació, la NBE-CPI 96.

No compleix el comportament davant el foc l'estabilitat exigible a l'estructura per les plantes sobre rasant a EF90.

Els elements de compartimentació en sectors d'incendi, com façanes, cobertes, elements de divisió interior, portes de pas i tapes de registre, trobada d'elements constructius no compleix la resistència al foc exigible a elements constructius.

ACCESSIBILITAT

No compleix les condicions mínimes exigibles en matèria d'accessibilitat. Les escales, les cambres higièniques y les habitacions no estan adaptades.

ASIL SURIS

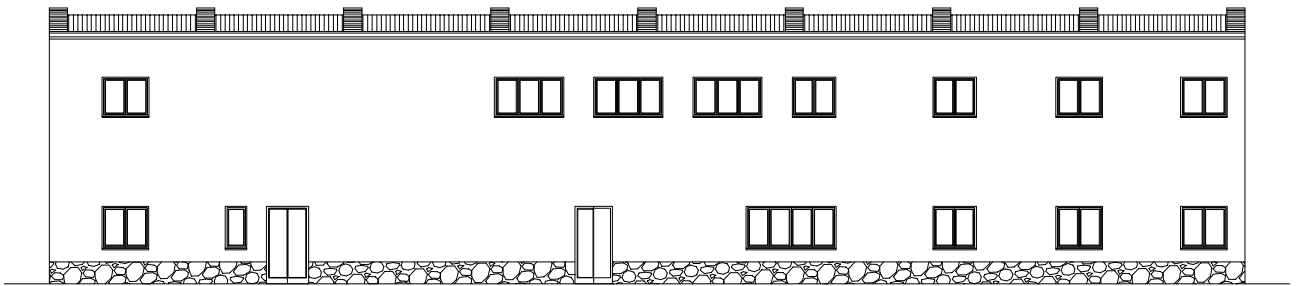
PLANTA PRIMERA

escala 1/250

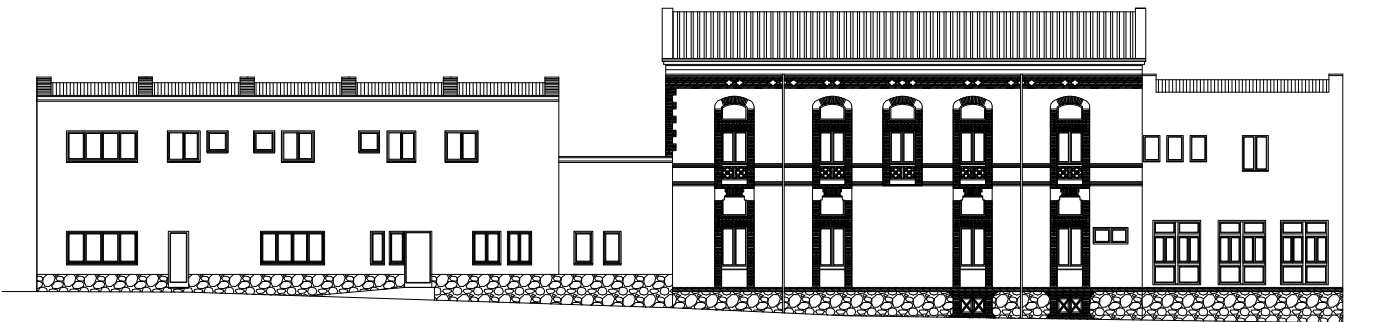

FAÇANA EST

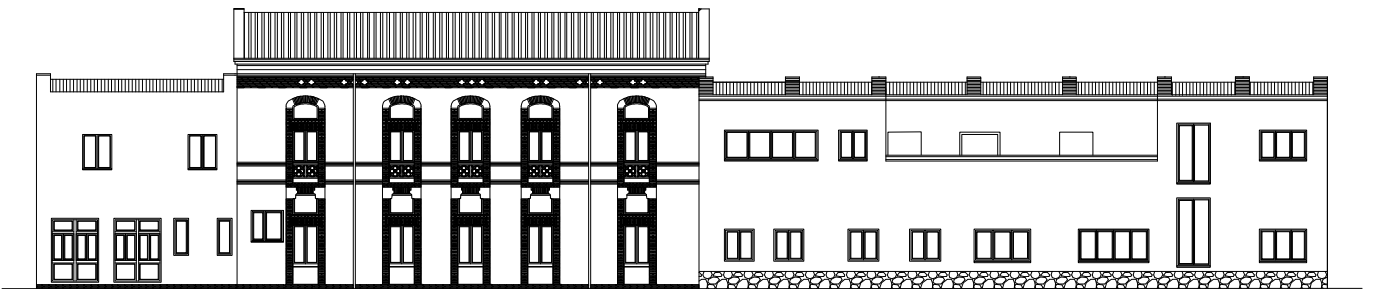

FAÇANA OEST

escala 1/250

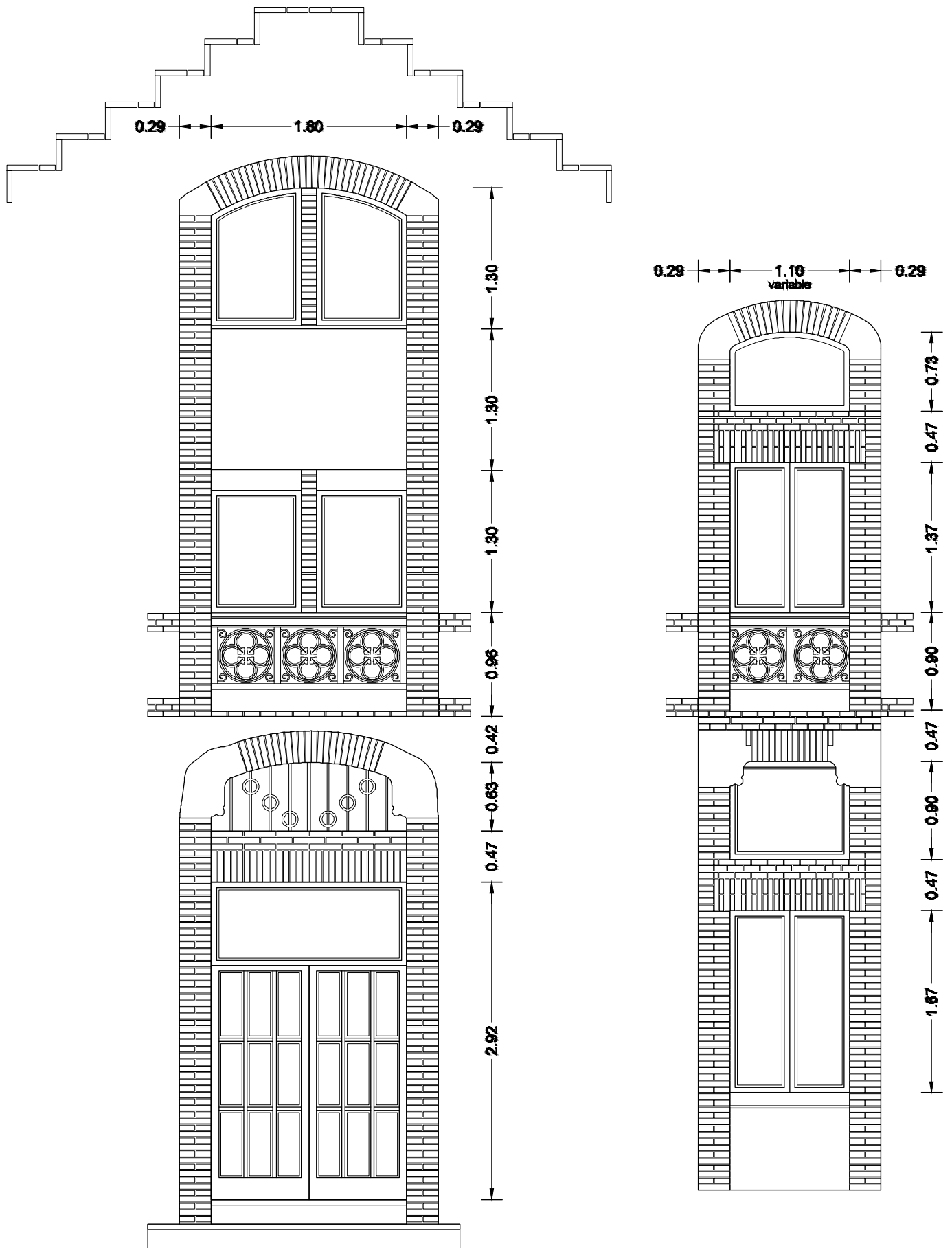

FAÇANA SUD

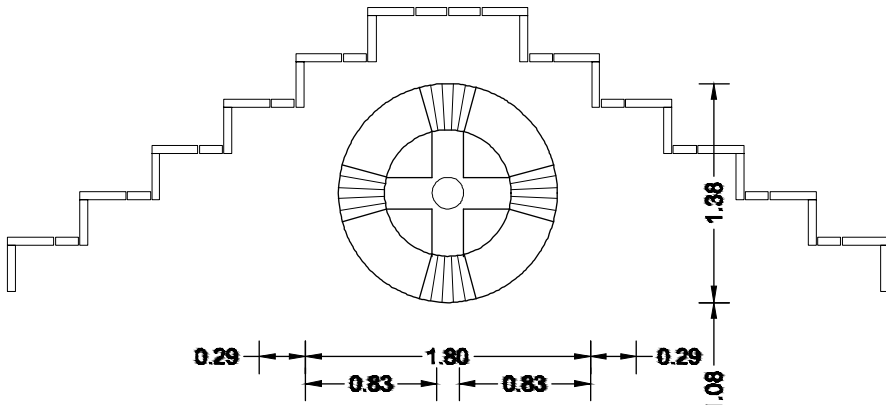
FAÇANA NORD

escala 1/300

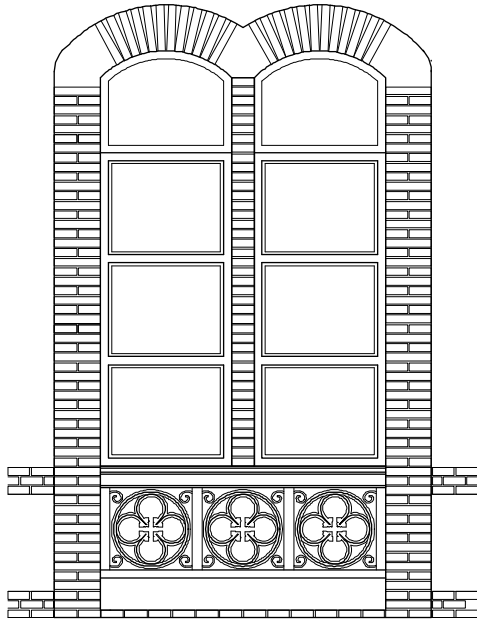

DETTALLI ESTAT ACTUAL

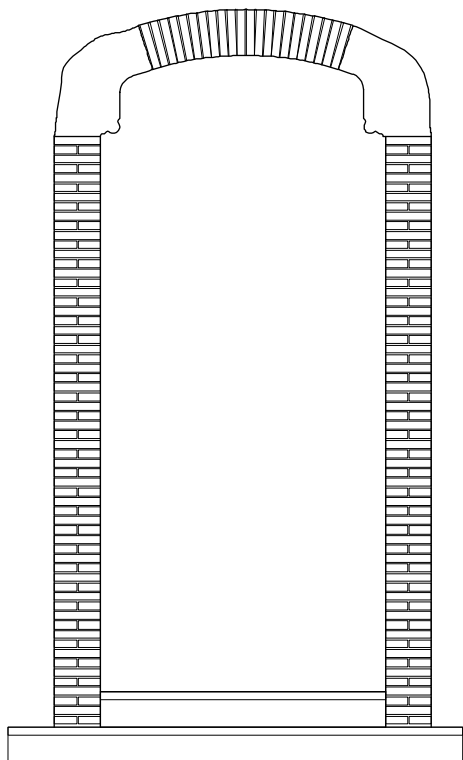

0.29   1.80   0.29
           0.83   0.83

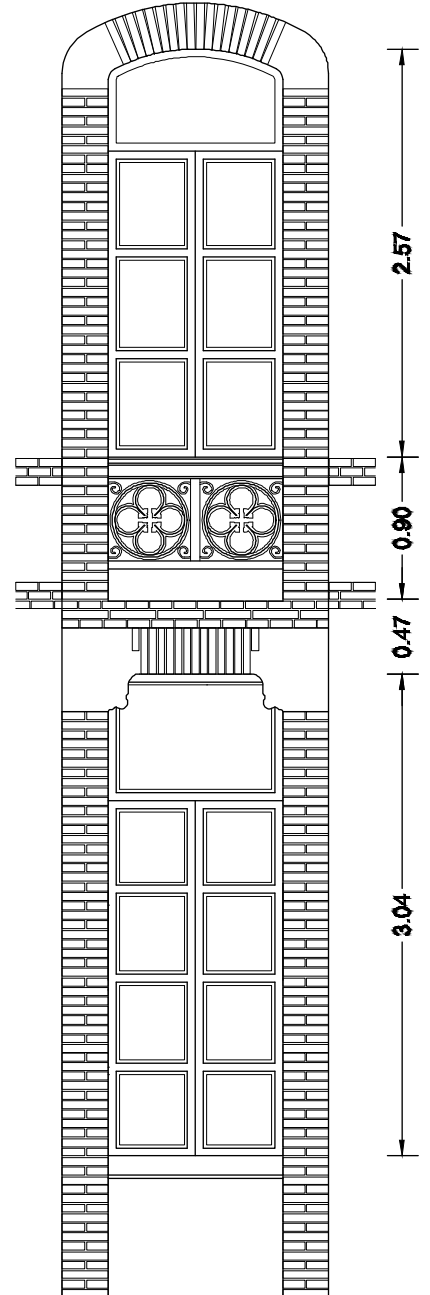

2.62
 0.96

0.42
 4.02

0.29   1.10   0.29
           variable

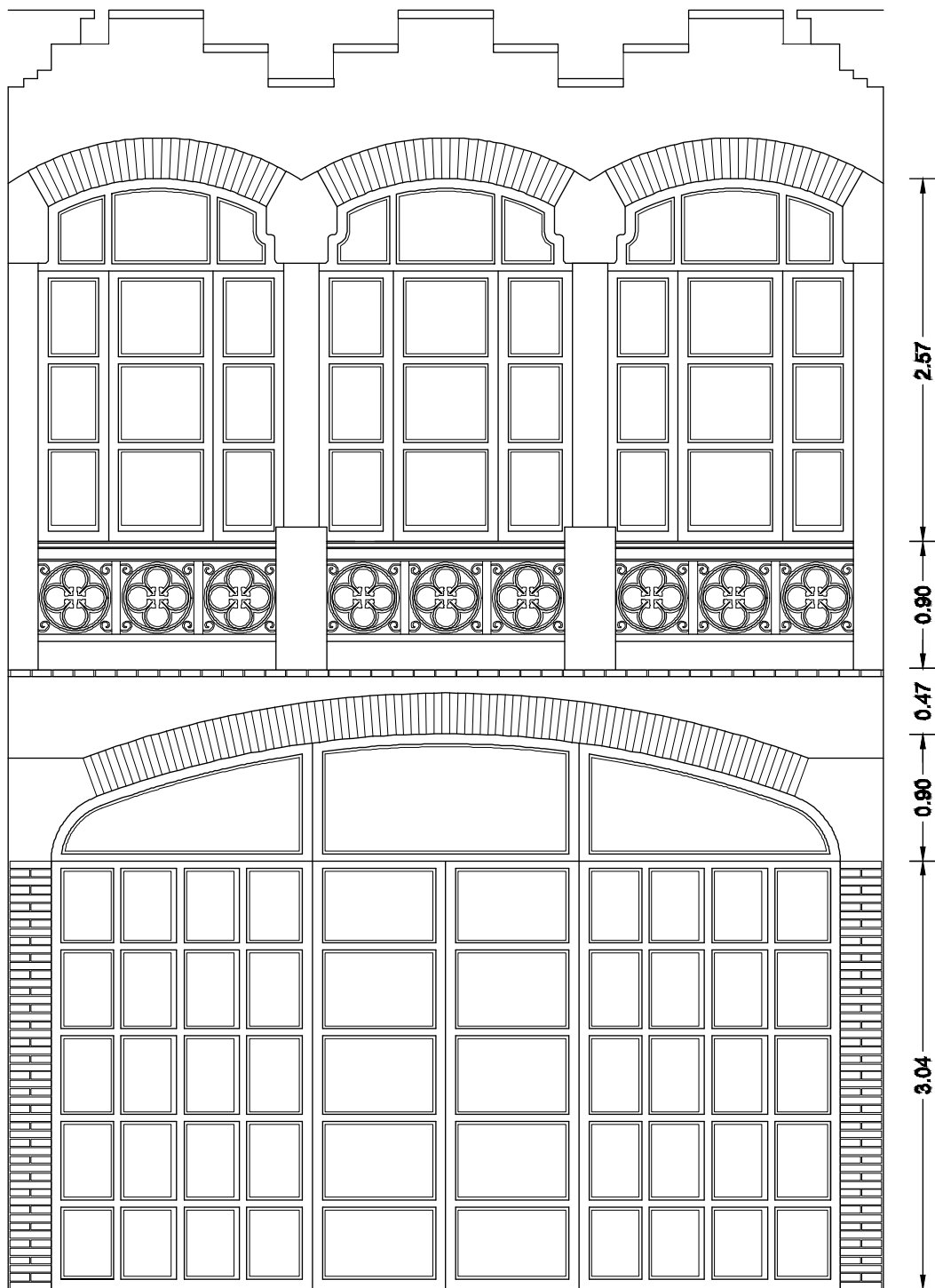

2.57
 0.90
 0.47
 3.04

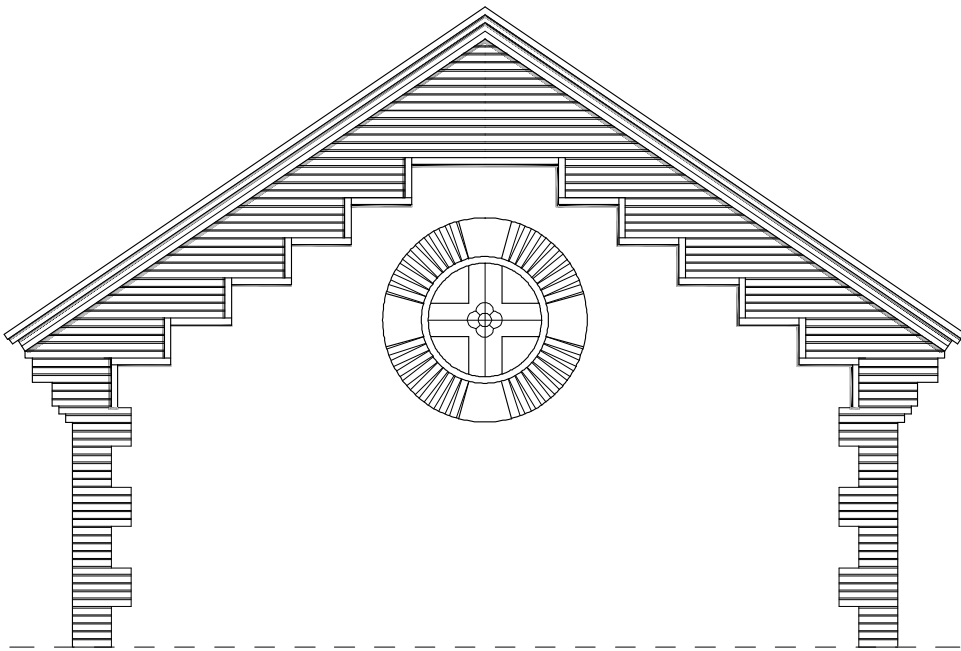
ASIL SURIS

DETALL ESTAT ORIGINARI

escala 1/300

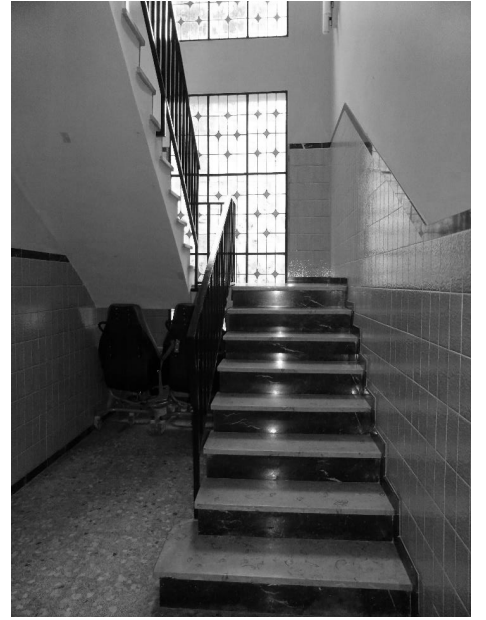

DETTALL ESTAT ORIGINARI

DETALL ESTAT ORIGINARI

escala 1/300

ASIL SURIS

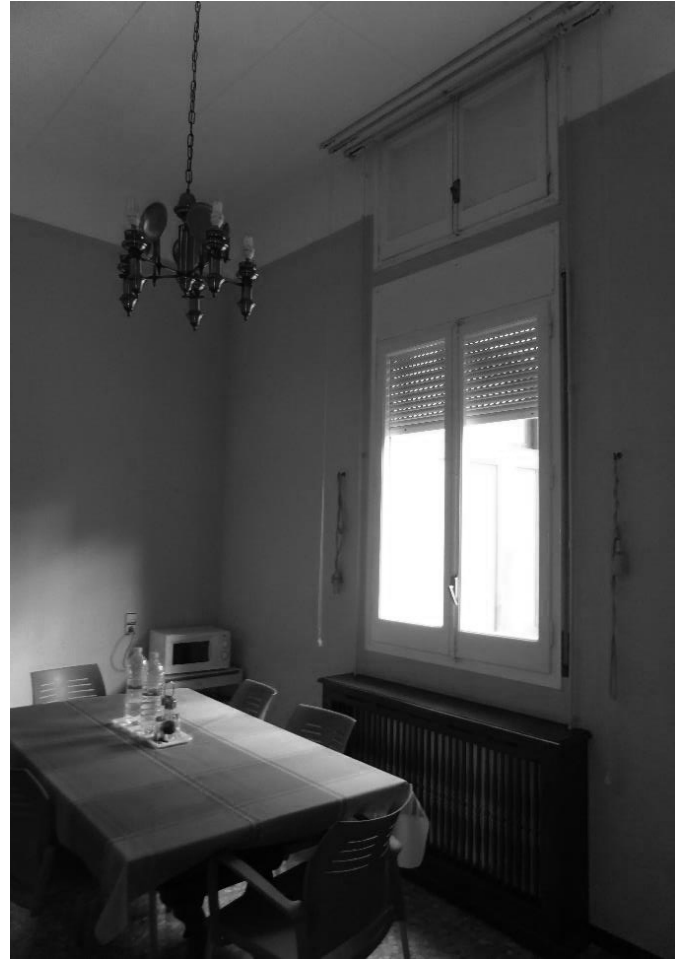

ASIL SURIS

PROJECTE

ENTORN URBÀ

EMPLAÇAMENT

URBANISME ENTORN L'EDIFICI SURÍS

L'ajuntament proposa per l'eixample la renovació de la plaça Alabric. El POUM referineix les alineacions dels fronts edificats que envolten la plaça per tal d'afavorir-ne la renovació i la reurbanització, de manera que aquest espai esdevingui finalment el centre urbà que per la seva posició neuràlgica dins la ciutat correspon res.

La revisió del POUM suposa augmentar en 40ha el sòl qualificat d'espai lliure. Aquestes propostes sobre els espais lliures contempnen els espais menuts que cerquen l'esponjament dels barris més densos entre d'altres.

L'afavoriment dels desplaçaments a peu té una relació molt evident amb la pacificació del trànsit (alliberament de voreres per als vianants, augment de la sensació d'agradabilitat de la marxa a peu...) i amb el disseny estratègic d'una xarxa de connectivitat urbana que enllaci els espais del centre entre ells i amb els diferents espais verds i ajardinats del terme, fent possible recorreguts de longitud i caire divers.

El Pla director de mobilitat preveu incrementar l'espai viari destinat a vianants i ciclistes, sobretot als carrers de la xarxa veïnal, per tal que els vianants disposin de prioritat enfront els vehicles privats. Aquest pla va lligar al Pla d'Accessibilitat per a la supressió de barreres arquitectòniques en l'àmbit de la via pública, així com estendre els carrils bici des de l'actual traça del carrilet.

D'acord amb el document de la Memòria, els criteris que regeixen l'actual revisió del POUM de Sant Feliu de Guíxols es poden sintetitzar en els tres grans principis següents:

La valorització de l'entorn no urbanitzat

—La revisió dels assentaments en contacte amb l'entorn no urbanitzat, controlant l'extensió del procés urbanitzador, minimitzant l'impacte dels assentaments existents, i tractant els àmbits de transició entre sòl urbà i entorn natural.

—La consolidació de l'estructura dels espais lliures territorials. Aquesta estructura, per una banda, garanteix la connectivitat ecològica entre hàbitats naturals, i de l'altra, afavoreix el futur ús lúdic del sòl no urbanitzable.

—La regulació dels usos en l'entorn no urbanitzat per tal de preservar-ne els seus valors naturals i paisatgístics.

La transformació urbana del nucli existent

—El criteri fonamental de compacitat que condueix a minimitzar el consum de nou sòl i articular eventuais extensions de sòl urbà amb el nucli urbà ja consolidat. De fet, els nous creixements només s'entenen com a redefinicions del perímetre de l'actual nucli urbà.

—Potencia una revitalització del nucli existent. Aquesta transformació urbana ha de permetre absorbir una part considerable del futur creixement i afavorir alhora la integració de criteris de sostenibilitat i de valorització del patrimoni històric.

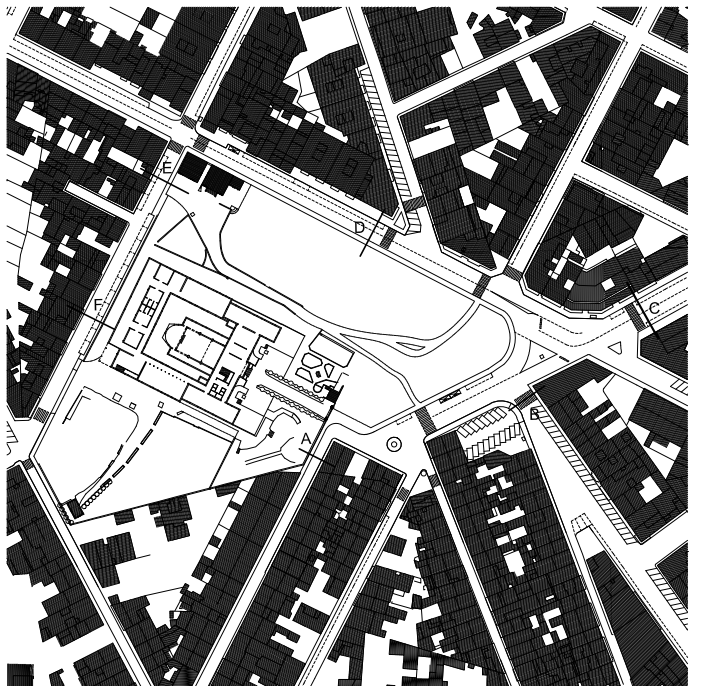
—Plantejar uns creixements residencials que per les

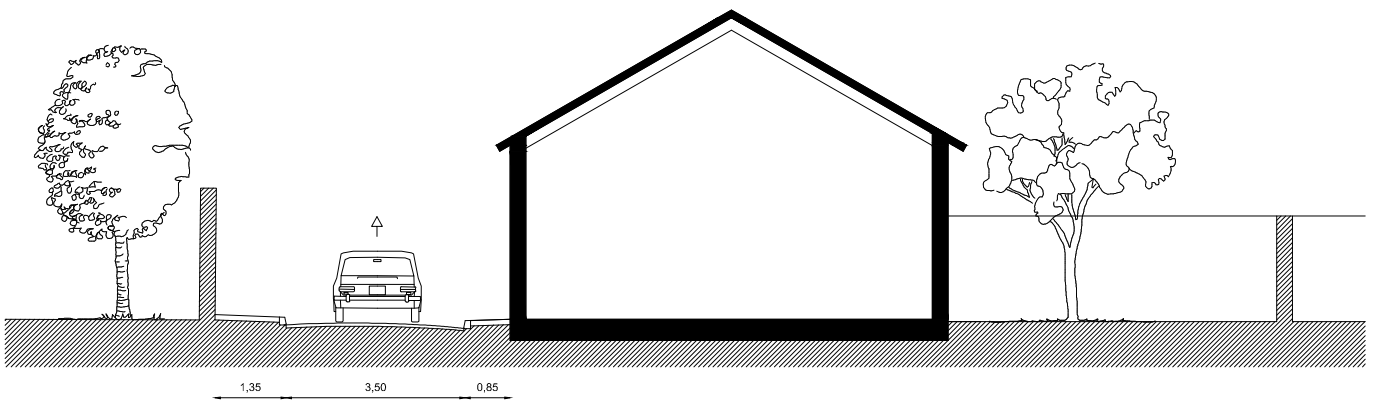
seves densitats i tipologies facin possible una política d'habitatge social que garanteixi que la requalificació del nucli urbà no es faci en detriment dels segments més desafavorits de la població.

La consolidació de l'estructura urbana i territorial

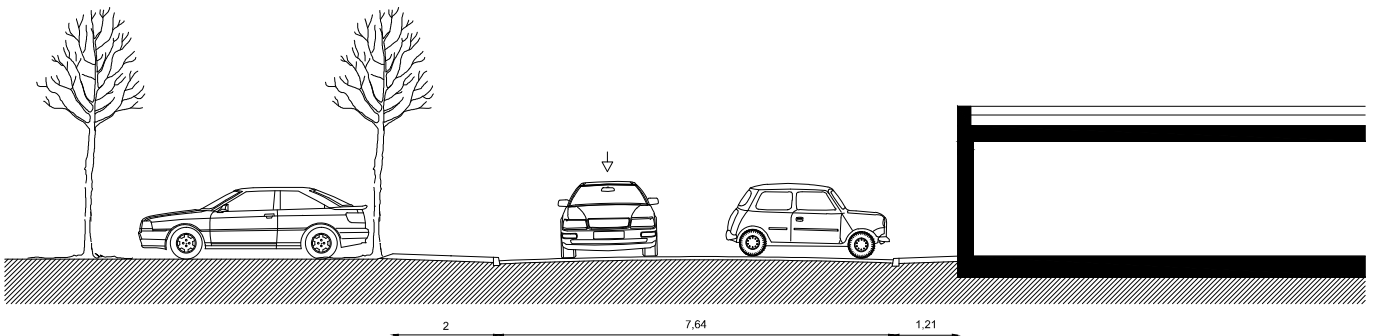
—La definició d'un sistema d'espais lliures que integri alhora una estructura viària com a suport d'una mobilitat eficient i sostenible, i una xarxa d'espais públics articulada com un factor fonamental de la requalificació ambiental del municipi.

—La definició d'un sistema de centralitats que garanteixi la dotació d'equipaments i serveis col·lectius a escala dels diversos barris i que consolida pols de centralitat a escala de ciutat i supramunicipal.

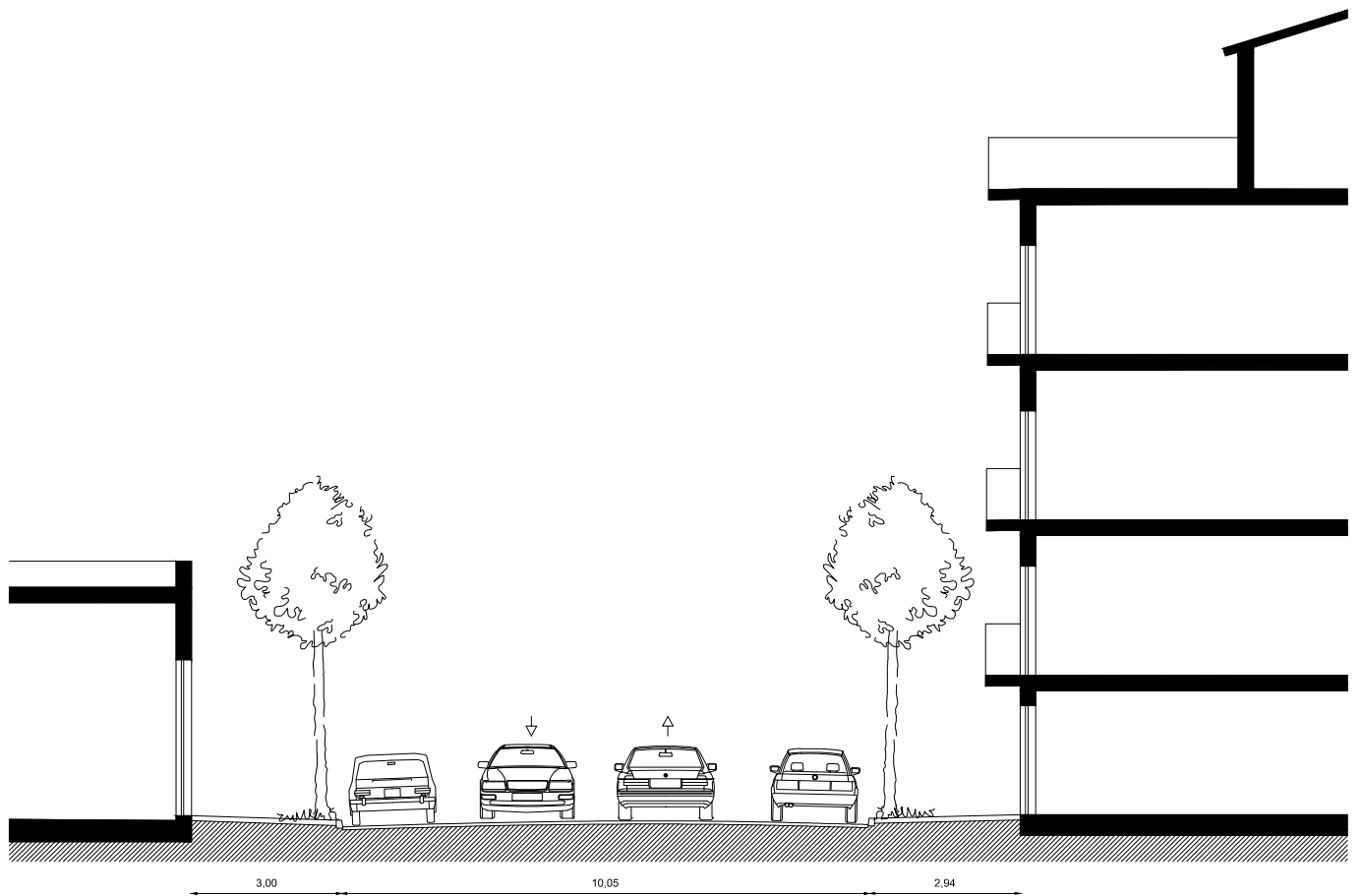

SECCIÓ A

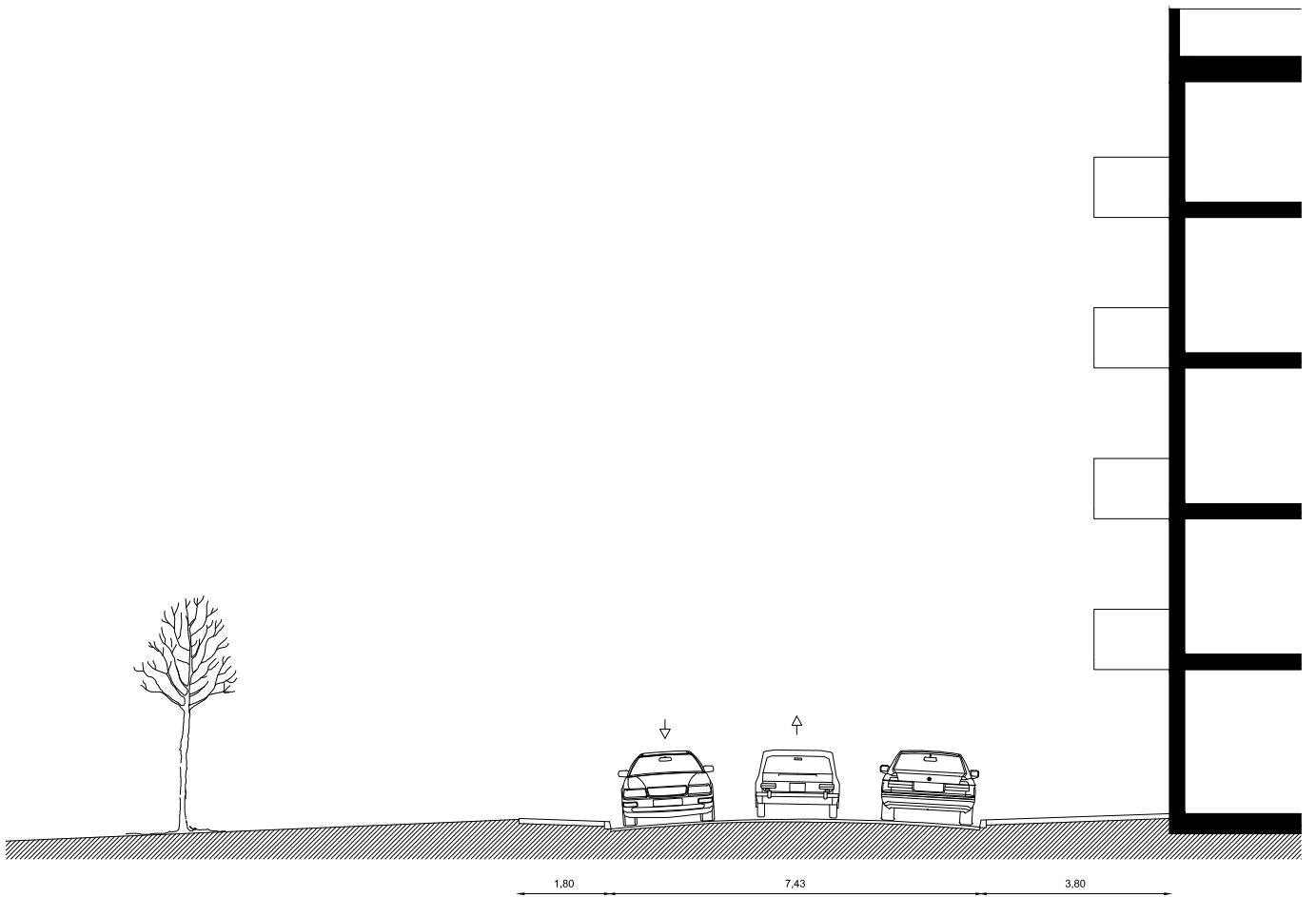

SECCIÓ B

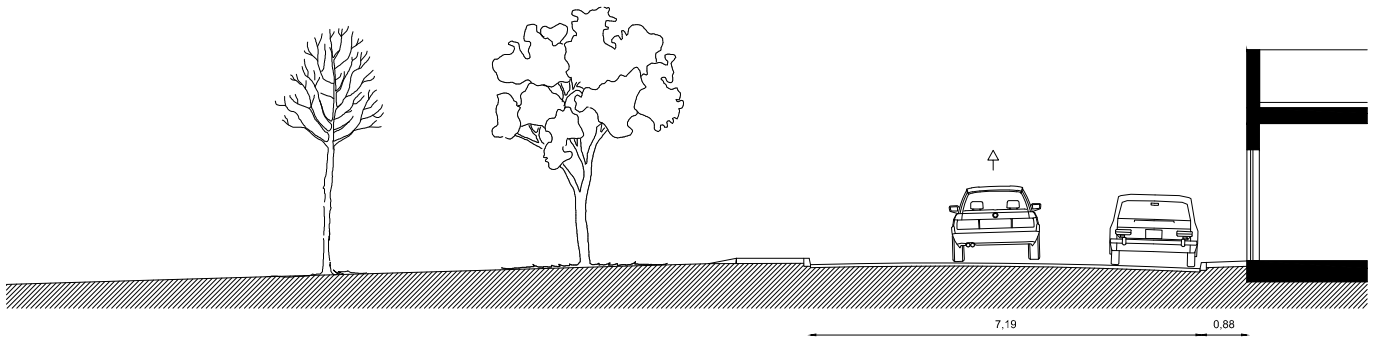

SECCIÓ C

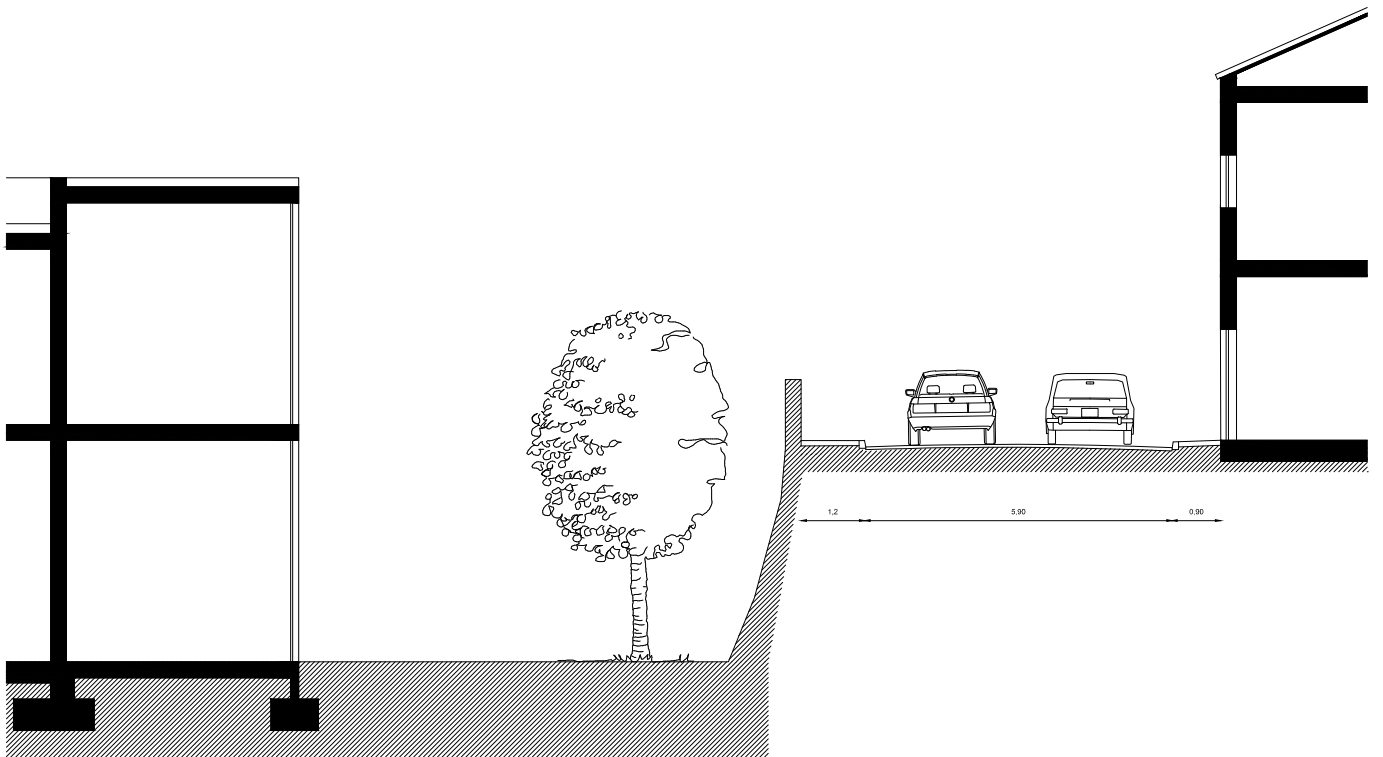

SECCIÓ D

SECCIÓ E

SECCIÓ F

CENTRE D'ART SURÍS

REFLEXIÓ ARQUITECTURA I SOCIETAT S.XXI

L'objectiu del projecte de rehabilitació és el de introduir un nou ús a una estructura existent degradada i poc còmode per tal de poder recuperar l'edifici sense alterar la ocupació general d'aquest. Aquest concepte pretén revaloritzar l'arquitectura antiga, amb un ús i una tecnologia més actual. Es traca d'intervenir amb intenció i consciència del passat.

La manera més bàsica d'actuar en l'edificació és donant un ús al element. Partint d'aquí, és imprescindible conèixer l'edifici i comprendre les seves parts, amb les seves etapes, les seves modificacions físiques i socials...

Tota intervenció de rehabilitació ha de tenir aquest punt de partida, el coneixement de quins valors pot tenir la construcció i una intervenció que potenciï aquests valors o busqui un major equilibri possible entre ells.

El valor és un concepte subjectiu, però, per a ser rigorosos, s'ha d'objectivitzar. Això converteix el valor en la qualitat que posseeix un monument en virtut de ser conservat. És una qüestió de selecció i preferència. Podem determinar tres diferents valors: segons el valor arquitectònic actual, el valor urbanístic, l'econòmic, l'ecològic, el valor icònic, el històric, el d'identitat i l'antropològic.

El projecte de rehabilitació de l'Asil com centre d'art inclou per a les persones major pretén ser un model per a educar a la societat en el respecte a les persones de la tercera edat, i promoure una cultura d'integració combatent tota forma de marginació i aïllament —la depressió és la principal malaltia d'aquest sector de la població i d'ella descendenen altres dolències, segons Dr. Hugo A. Schifis—.

Els adults majors d'avui dia reclamen continuar en activitat mentre la salut els hi ho permeti i reclamen a més, major ingerència en la definició de les polítiques que els afecten.

LA NOVA EDAT ADULTA EN EL SEGLE XXI

La prolongació de la vida, el dinamisme i influència dels més grans amb capacitat i recursos per a participar a la vida social com a subjectes actius, el pes específic de la seva opinió i vot en la societat democràtica, la capacitat d'associació i reivindicació, el creixement general i distribució dels ancians en el món, són fets innegables dels canvis que s'estan produint en la societat d'avui dia.

Segons càlculs de les Nacions Unides, en 1950 hi havia en tot el món al voltant de 200 milions de persones de 60 o més anys d'edat. En 1975 aquest nombre augmentà fins a 350 milions. Les projeccions demogràfiques indicaven a l'any 2000 590 milions — casi el 300% en 50 anys.

En el marc de la planificació del desenvolupament econòmic i social general, i per satisfer les necessitats essencials de tota la població, els principals indicadors tendencials mostren que es preveu un augment notable de la població de més de 60 anys en el futur, particularment de les persones de 80 o més.

Es planteja la possibilitat de portar a terme diversos programes d'intervenció socioeducativa amb la tercera edat, com a subjecte fonamental. El col·lectiu de persones majors es caracteritza per no reunir les condicions i característiques que es valoren en la societat actual com a base pel reconeixement individual i social: certs canons estètics, certes actituds i potencialitats, el no rendir econòmicament, àmplies demandes del servei sanitari, econòmic i social, etc. Hem de canviar els mites que impregnen la percepció de les persones major per fet científics que permetin un apropament realista al seu benestar, evitant la discriminació per raons d'edat, amb la relació amb els termes laborals, econòmics, mentals i sexuals. Així, l'apropament realista, passa per la utilització de criteris adequats a la realitat individual i grupal d'aquest col·lectiu i no a la realitat d'altres col·lectius com nens i joves. Per exemple, l'ancianitat no s'estableix quan l'individu deixa de produir, l'ancianitat té a veure amb l'estat físic, la història persona, l'equilibri familiar i social, etc.

L'ancianitat, igual que altres èpoques de la trajectòria evolutiva, té potencials propis, és doncs, on les demandes que efectuem han d'adequar-se a aquests potencials i no a altres que el individu no posseeixi perquè estarem utilitzat un criteri inadequat.

La percepció social (factor decisiu en la discriminació social) que és donada pels mitjans de comunicació donen a aquest col·lectiu unes importants i significatives conseqüències. Aquests mitjans de comunicació tenen una gran responsabilitat sobre les persones majors, i per tant, sobre la pròpia percepció que els majors tenen sobre ells mateixos.

Quan al 1982, les Nacions Unides varen adoptar l'eslògan 'afegeix vida als anys que vares afegir a la teva vida', també inclouen cinc fonaments rectoris de les polítiques socials: independència, participació, cura, dignitat i desenvolupament personal. Aquests principis són oposats als principals estereotips de la vellesa: període de retir, repòs. Constitueixen elements imprescindibles en el procés d'envelliment satisfactori junt a d'altres aspectes com una llarga vida, salut física, eficàcia cognitiva i control personal. S'imposa una nova vellesa.

Els estereotips o creences prèvies, quan funcionen com a esquemes mentals previs, anticipadors de la realitat i les seves característiques, comprometen les nostres actuacions respecte a allò, provocant en el seu cas, actituds anti-majors, vellistes, que per falta d'objectivitat, són inadequades a la correcta valoració d'aquest sector de la població.

Si poguéssim realitzar una descripció d'aquelles característiques capaces de definir les persones grans, no seria difícil trobar-nos amb expressions com:

- Són persones aferrades a les seves tradicions, no els hi agrada els canvis ni les novetats.
- Pensen molt en el seus períodes anteriors, en el que varen ser perquè són conscient de la impossibilitat de seguir desenvolupant-se.
- Són lents en les seves accions i pensaments: menor creativitat.
- La capacitat d'aprenentatge disminueix, arribant a rebutjar-ho.
- Són persones tancades en elles mateixes i en el seu entorn, del qual exigeixen molt.
- Són molt irritables, i en ocasions, difícils de tractar.
- Acostumen a estar amb malalties que, en molts

casos, són causa de la seva jubilació i els hi impedeix gaudir de determinats plaers.

- Decau o desapareix el seu interès i capacitat per les relacions sexuals.
- Necessàriament s'han de jubilar ja que la seva capacitat de producció ha disminuït.

Tot això reflexa un substrat cultural que determina aquesta forma de pensament en el nostre entorn. Està molt estesa l'idea de que els canvis que es produeixen en la vellesa són exclusivament negatius.

Lo vell, no es valora positivament, és infravalorat. Hauria de ser al revés, un valor, donada l'acumulació cognitiva que comporta i l'ús social de la qual es deriva.

Hernan San Martín i Vicente Pastor i Aldeguer (Epidemiologia de la vellesa, 1990), ofereixen una sèrie de recomanacions per prolongar la longevitat individual. Recomanacions que plantegen una educació integral al llarg de la vida i especialment en aquesta etapa:

- Actitud optimista enfront la vida i consideració de la mort com un fenomen natural.
- Mantenir un tipus de treball útil.
- Evitar la vida sedentària.
- Mantenir una permanent activitat intel·lectual.
- Evitar tensions emocionals, l'angoixa i l'estrès.
- Evitar l'obesitat, les radiacions, el tabac, les begudes alcohòliques i les drogues, com l'excés de medicaments.
- Alimentació hipocalòrica i equilibrada, amb aliments frescos i naturals.

Es proposen les següents pautes:

- Fomentar la participació social i política de les persones majors.
- Propiciar l'aprofitament de la riquesa cultural.
- Facilitar l'accés dels majors als bens culturals.
- Facilitar l'accés a cursos de formació primària, mitja i superior a les persones majors interessades.
- Realitzar convenis de cooperació per a recuperar professions i activitats artesanals, amb la col·laboració de diverses administracions (INEM, comunitats autònomes, ajuntament, etc.) i entitats privades (empreses, sindicats, etc.)
- Fomentar l'associacionisme de les persones grans que desitgin posar a disposició de la societat els seus coneixements i experiències mitjançant la realització d'activitats formatives dirigides als joves, assessorament d'empreses, etc.

Hi ha diferències entre els vells segons la percepció que tenen de la jubilació o del retir. Aquestes diferències són més patents quan se'n saben la procedència professional, l'estatus social i les pensions que reben. Generalment, les persones de 50 a 70 anys veuen positivament la jubilació, sobretot si poden continuar exercint una activitat remunerada. Dos aspectes són constants: la majoria de gent retirada canvia de domicili i de tipus d'habitatge, i els ingressos es redueixen.

Hi ha dues tendències per tractar l'habitatge dels grups marginats. Una, de més tradicional, que considera el mateix tipus de tractament de les instal·lacions arquitectòniques per a tots igual, sense analitzar l'especificitat del problema, tot pressuposant erròniament que les necessitats d'un disminuït físic, per exemple, són les mateixes que les d'un

vell independent. Una altra tendència, és recent, és la d'estudiar diferents tipus d'habitatge per a cadascun dels grups socials, diferenciant necessitats psicològiques socioeconòmiques i culturals en general. Per tant, s'especifiquen recomanacions més diferenciades i normatives per a habitatges per sector de la població. En els països on des de fa temps funcionen aquests programes diferenciats es demana més coordinació entre els diferents àmbits. Es proposa crear una sèrie de facilitats comunes i serveix entre els departaments responsables de nens, vells, dones; centres cívics, biblioteques, ... a fi d'afavorir una comunicació major entre ells i un aprofitament millor dels recursos.

Caldria un canvi d'actituds per part del personal que té cura dels vells a les residències a fi de crear un ambient o una atmosfera de més suport emocional i de menys esperit de vigilància institucional, els vells llavors, esdevindrien més actius físicament, mentalment i socialment.

S'ha observat que els vells que es queixen de l'estil de vida que la residència proposa són catalogats per la direcció com a malalts mentals o com a gent massa agressiva. Aquest fenomen fa que els altres residents, que segons l'administració es comporten com cal, acabin per acceptar passivament un ordre social establert artificialment: una realitat objectiva estudiada per polítics i sociòlegs en què el vell no pot gaudir dels drets de qualsevol ciutadà no internat, en que el vell no té poder de decidir com vol viure. S'ha demostrat que l'atmosfera artificial de les residències arriba, fins i tot, a condicionar les reaccions dels residents quant a la mort. La majoria dels autors estant d'acord que l'habitatge dels vells no ha de funcionar com a preàmbul del cementiri, sinó que ha d'oferir unes facilitats arquitectòniques per a una vellesa digna i confortable.

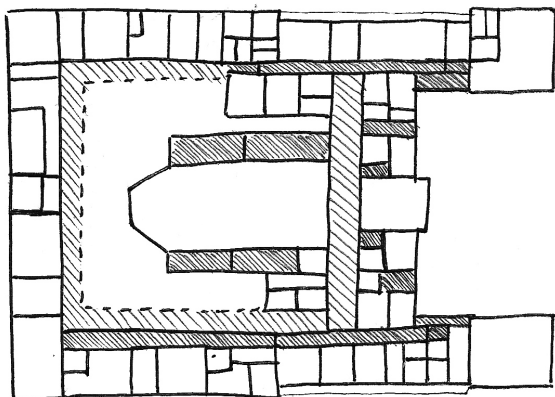
L'edifici s'ha de trobar ben comunicat per transport públic, amb espai obert a l'entorn com jardí o proper a parcs naturals. Pròxim a centres urbans, a botigues, guarderies i escoles. Els vells troben molt positiu la socialització a bar, rampes, vestíbuls. Els enllaços amb la xarxa de transport convé aplicar els principis de rodejar l'enllaç amb habitacles per a la persona gran, llocs de treball i menes d'habitatges per a d'altres grups d'edat que necessitin especialment el transport públic, mantenir una distància no superior als 200 metres per als transbors, és necessari un lloc per esperar-se, i fusionar aquesta activitat amb alguna altre com llegir diaris, prendre café, jugar a billar, que atreguin persones que no estiguin simplement esperant.

- Tallers autogestionats: cal estimular la formació de tallers autogestionats de 5 a 20 vells o velles. Cada grup de vells tindrà autonomia per l'organització, l'estil de feina, la relació amb altres grups i el programa de treball.

- Feina estable: cal donar a cada persona que envellaix l'ocasió de muntar un lloc de feina propi, a l'edifici o molt a prop. Que sigui un lloc en què a poc a poc pugui anar desenvolupant, de bon començament, un hobby on de mica en mica l'anirà transformant en un taller complet, productiu i confortable. L'experiència d'una feina estable és un requisit previ per a l'equilibri mental de la gent gran.

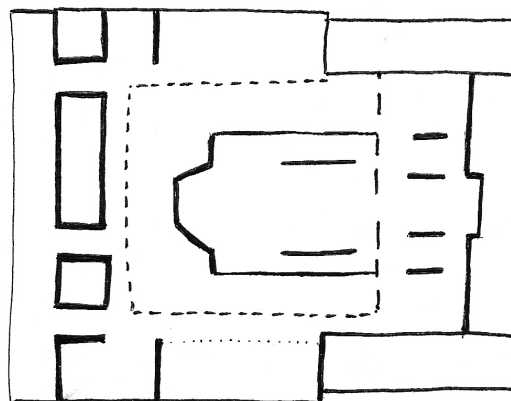
PROBLEMES EDIFICI EXISTENT

L'edifici es compon de sales compartimentades al voltant de llargs i estrets passadissos resultants de intervencions. Aquestes, han canviat l'ús dels espais i han adaptat aquests a les necessitats. En aquest esquema es mostren grafiades les zones de pas, on es veu l'abundància d'aquestes per a arribar a totes les sales, interiors i exteriors. Trobem sales utilitzades com a distribuïdors, que queden entremig de diferents habitacions, sense llum o ventilació directa. L'espai de transició del claustre és el més agradable tot i que les finestres són reduïdes.

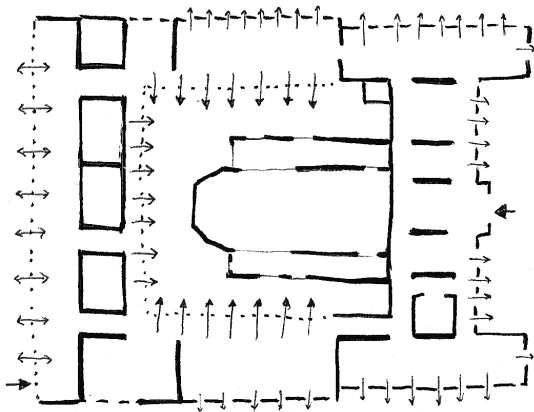
DESCOMPARTIMENTAR L'EDIFICI

Transformar de l'edifici en un espai diàfan on la circulació és la centralitat d'aquest. Els espais ja no són compartimentats i reduïts, si no oberts i permeables. Es rodeja el claustre de la capella, al mateix temps que es rodejen els espais de serveis per a accedir als servidors o més nobles, com les sales expositives a la part est o les zones de talles a la oest. En aquest esquema es diferencien bé les parts tancades de les que són obertes i també queden clarament a la vista les zones de circulació de la proposta.

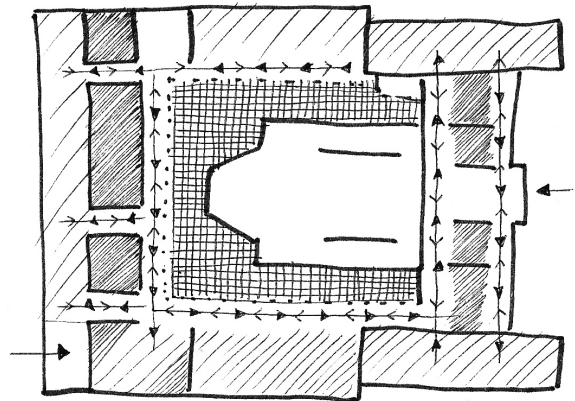
NOVES RELACIONS INTERIOR – EXTERIOR

Amb la obertura de les divisions, s'aconsegueix més sales amb més il·luminació directe i una relació major relació interior–exterior. El claustre disposarà d'obertures àmplies, otorgant-li el caràcter propi de claustre. L'accés i les àrees de transició de la part est, amb la obertura dels murs, es crearà una connexió directe entre la zona de pas i l'exterior per les dues bandes (claustre i parc). La ampliació oest de l'edifici serà transparent, permetent la visibilitat en les dues bandes, tant la del usuari, com la del ciutadà que transiti pel carrer o parc.

CIRCULACIÓ COM A GENERADORA

La circulació en el dos edificis est i oest gira entorn als espais centrals que queden entre les façanes. Aquests espais són oberts o tancats segon l'ús que se'ls hi ofereix, és a dir en les zones de cafeteria, acollida i guardarupia, són completament oberts però delimitats per tan sols dos murs, en canvi els serveis, la comunicació vertical i les sales de treball específic queden tancades i la circulació es realitza al voltant d'aquestes. Les zones grafiades més fosc són les centrals entre els nuclis de circulació creats, les de trama més suau són sales grans.

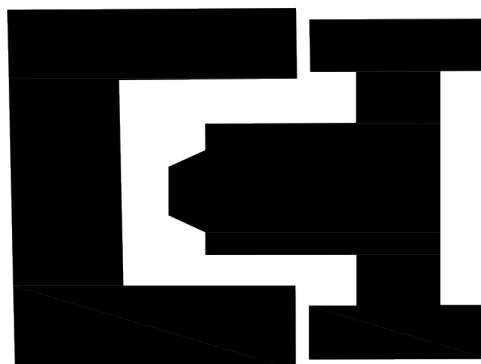

DIVISIONS ARQUITECTÒNIQUES

Quatre grans volums divisoris són les peces que defineixen l'edifici. Aquestes, són les sales expositives situades a nord i sud, la capella com a peça central de tot el conjunt, la peça oest que és la ampliació de mitjans de segle XX més la nova proposta, que actuen de zona de treball, i les dues peces a sud i nord que lliguen per ús i per situació la part més antiga i les més recents.

USOS

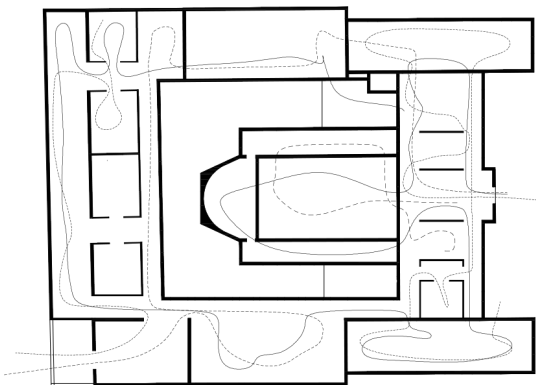
L'organització de l'edifici és segons l'origen d'aquest. L'espai d'exposició artística i la biblioteca es situa en la part històrica de l'edifici, la que té el caire més antic i més noble, amb les façanes conservades, en canvi en les diferents ampliacions que ha tingut el complex, és on es situen els tallers, botiga i sala d'audiovisuals que permeten una major adaptació constructiva dels espais pels usos als que aniran destinats.

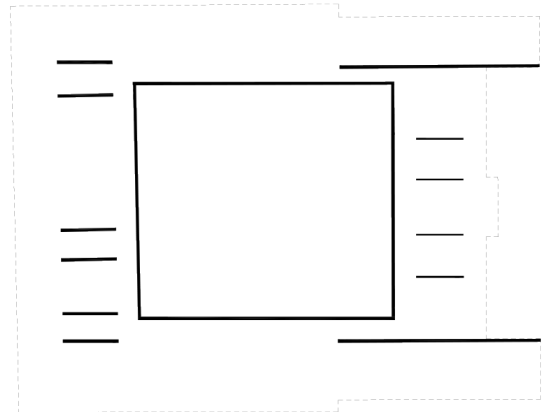
FLUXE FLUID

Circulació permeable a través d'espais oberts, amplis, que es poden mantenir oberts o en algun moment específic, tancar-los, mantenint una de les dues zones de pas. Trobem doncs, l'eix principal de circulació de les sales expositives, que travessa les sales centrals, els eixos que passen pel claustre, que comuniquen edifici expositiu amb l'edifici de tallers i les diferents sales, i eixos secundaris d'aquests.

ESTRUCTURANTS

Circulació permeable a través d'espais oberts, amplis, que es poden mantenir oberts o en algun moment específic, tancar-los, mantenint una de les dues zones de pas. Trobem doncs, l'eix principal de circulació de les sales expositives, que travessa les sales centrals, els eixos que passen pel claustre, que comuniquen edifici expositiu amb l'edifici de tallers i les diferents sales, i eixos secundaris d'aquests.

DESCRIPCIÓ PROJECTE

PROGRAMA

Planta baixa edifici originari

- acollida	25,00 m ²
- guardarupia	18,40 m ²
- cafeteria	29,30 m ²
- biblioteca i arxiu	260,00 m ²
- sala exposicions 01	140,20 m ²
- sala exposicions 02	108,10 m ²
- serveis	28,00 m ²

Planta baixa ampliacions segle xx

- acollida	68,00 m ²
- botiga	115,20 m ²
- aula treballs específics 01	28,00 m ²
- vestuaris 01	32,30 m ²
- vestuaris 02	34,50 m ²
- aula treballs específics 02	27,10 m ²

Planta baixa nova construcció

- Taller polivalent	140,00 m ²
---------------------	-----------------------

Planta pis edifici originari

- sala exposicions 03	104,20 m ²
- sala exposicions 04	108,10 m ²
- tallers expositius	29,70 m ²
- serveis	28,10 m ²
- biblioteca	44,00 m ²

Planta pis ampliacions segle xx

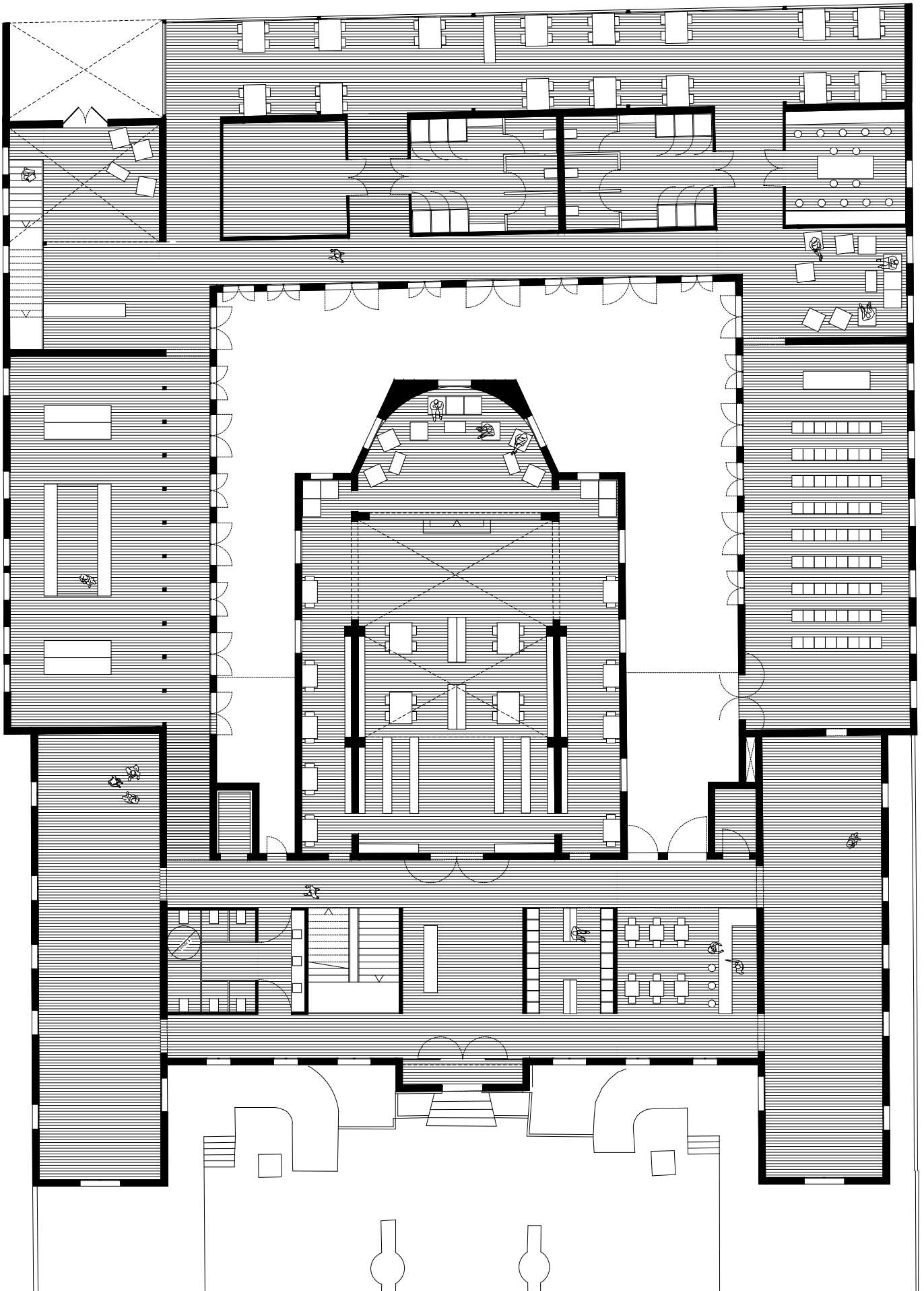
- administració	40,00 m ²
- aula treballs específics	27,40 m ²
- vestuaris 03	32,30 m ²
- vestuaris 04	34,50 m ²
- magatzem	27,10 m ²
- aula teòrica	79,50 m ²

Planta pis nova construcció

- Taller polivalent	140,00 m ²
---------------------	-----------------------

PROJECTE

PR1

PLANTA BAIXA

escala 1/250

RESIDÈNCIA - ASIL SURÍS

REVALORITZAR

Es manté i recupera la façana originària del projecte de l'any 1904 de Guitard. Es proposa una reordenació de les façanes de les ampliacions poc respectuoses que s'han dut a terme durant el segle XX.

POTENCIAR

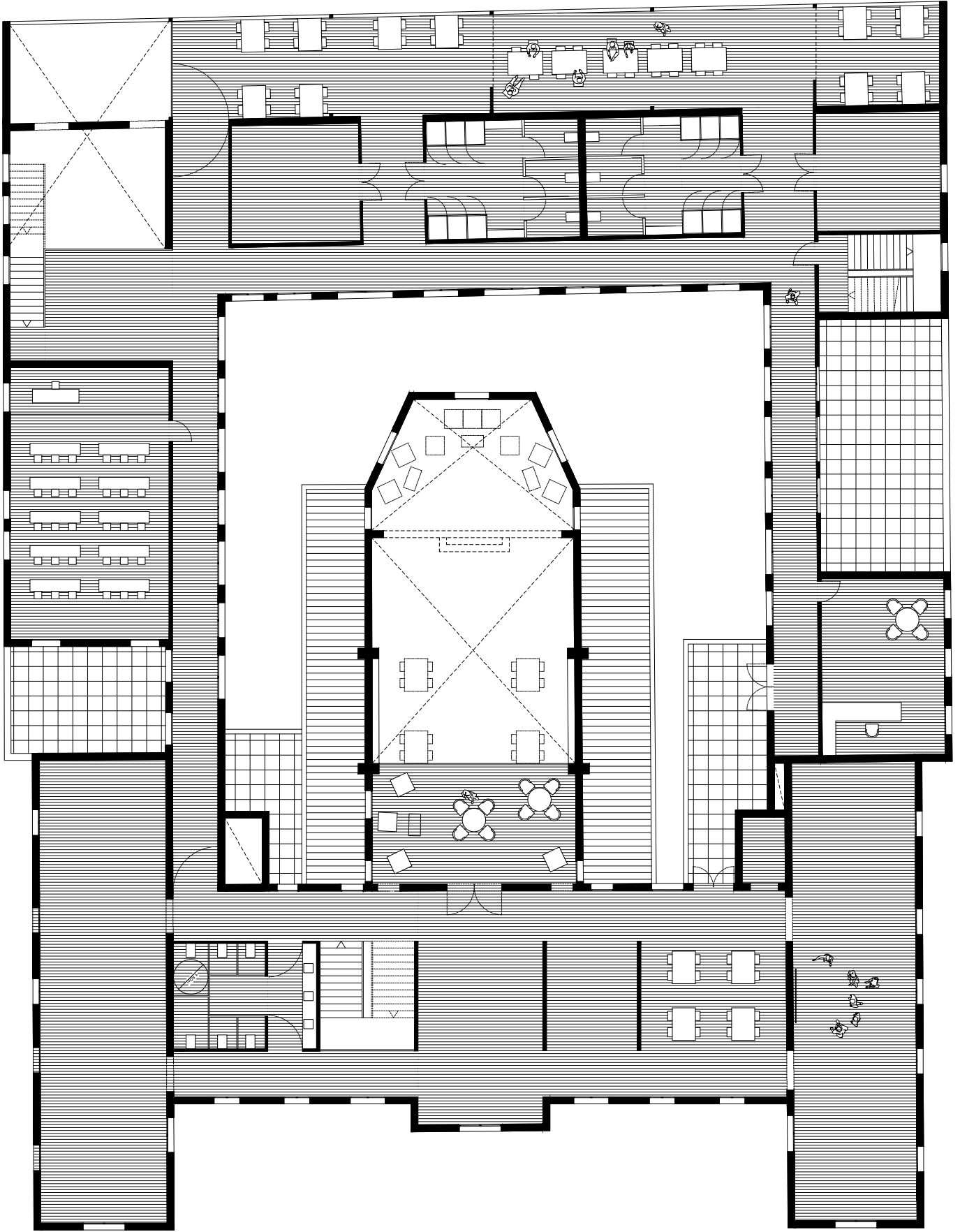
L'ampliació contempla una gran sala per planta, que es converteix en taller o sala polivalent, clarament de nova construcció i amb materials diferenciables de la resta, i transformant l'espai actual que dona a façana oest, en una zona central de instal·lacions i de treballs específics que necessitin una zona tancada. S'aprofita doncs per a crear una nova façana a l'edifici més extrovertida i treient densitat a l'antiga façana oest.

CONNECTAR

La proposta d'intervenció preveu mantenir els murs portants però retallant els caps que arriben a façana per a aconseguir espais de transició més amplis i que rodegin aquestes zones que queden entremig. El motiu és la creació d'espais permeables i adaptables a diferents usos actuals i futurs, on aquests espais grans i poc compartimentats, es poden tancar i dividir amb barreres mòbils.

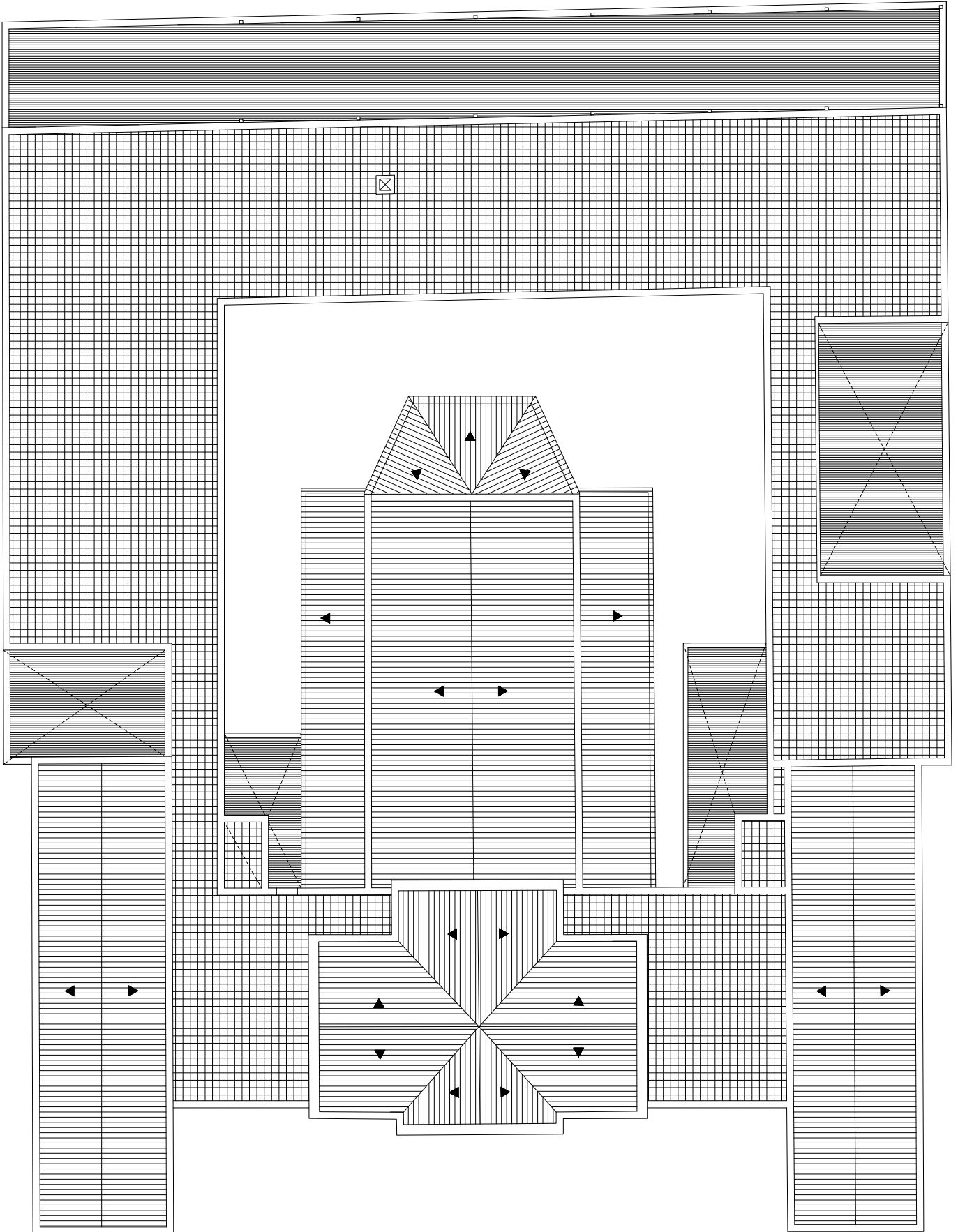
GUIÓ

- eliminar majoria de divisions interiors no portants
- recuperació façana principal
- reordenació façana de l'ampliació del sxx
- nou volum oest amb una nova façana
- reducció murs per espais de transició centrípets
- reagrupació zones servidores i servides
- espais transformables davant diferents usos
- gran equipament de barri
- edifici accessible, amb instal·lacions noves
- recuperació patrimoni arquitectònic i revaloració

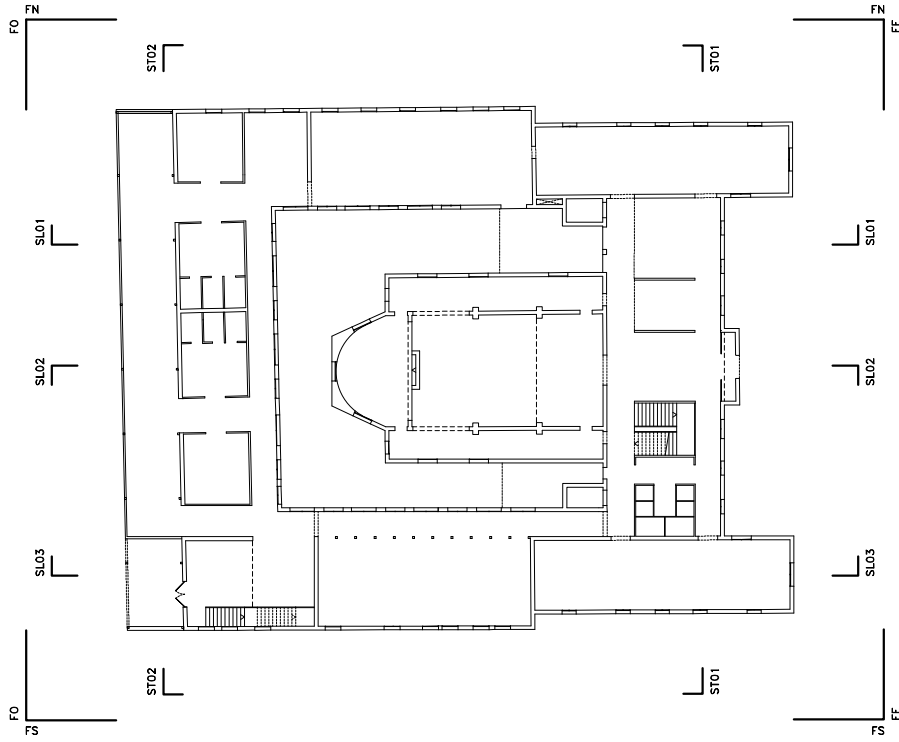

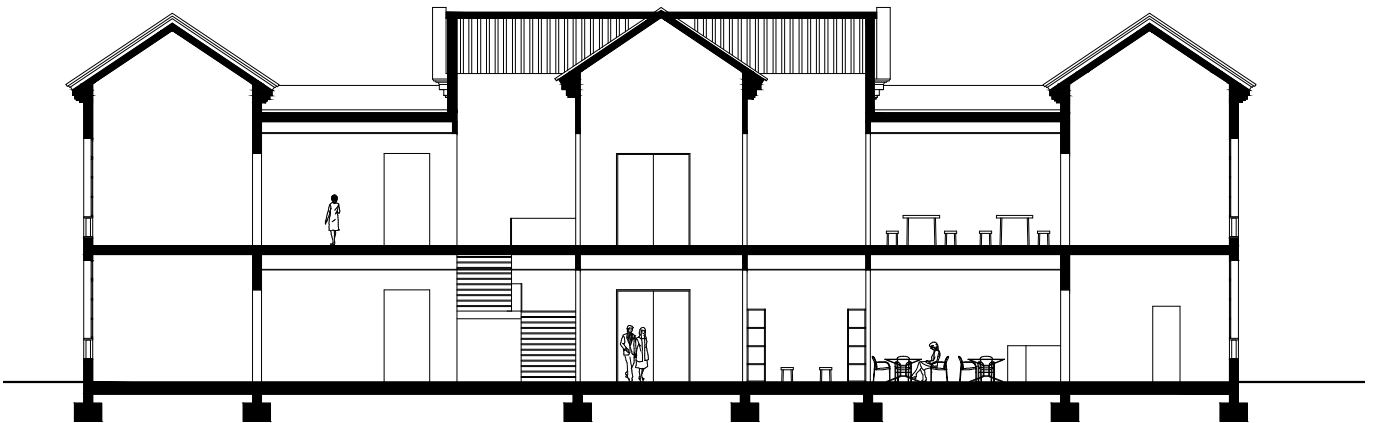
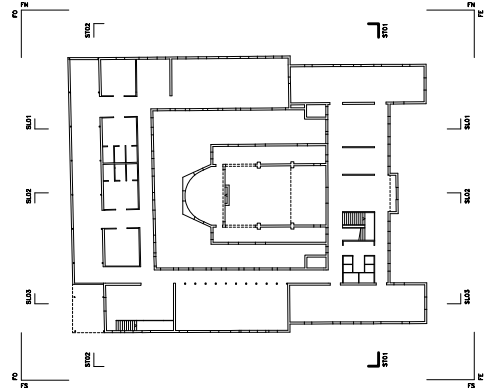

PLANTA COBERTA

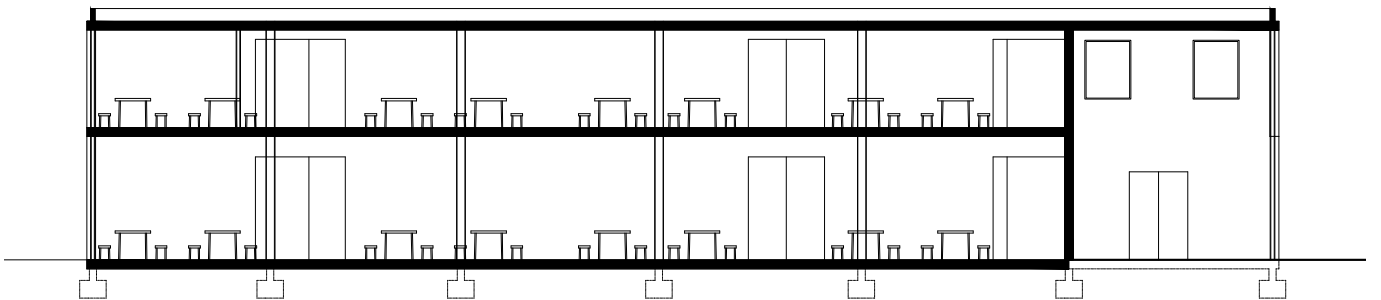
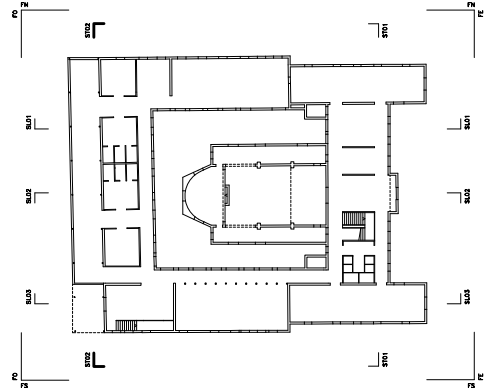
escala 1/250

SECCIONS I FAÇANES

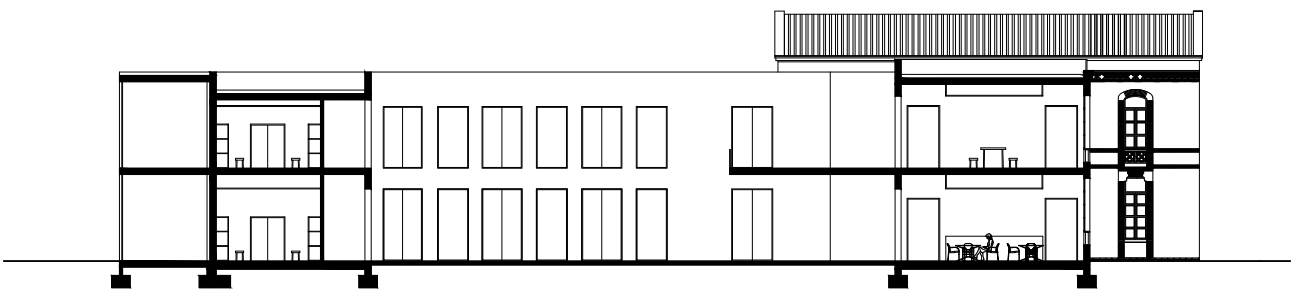
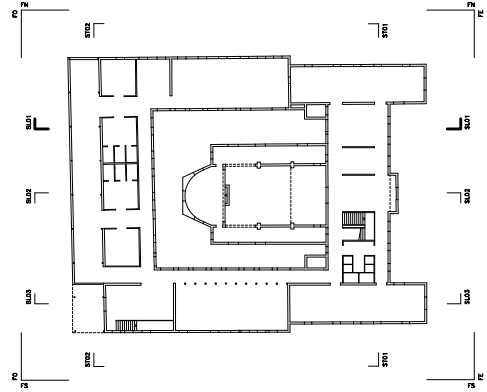
SECCIÓ TRANSVERSAL 01

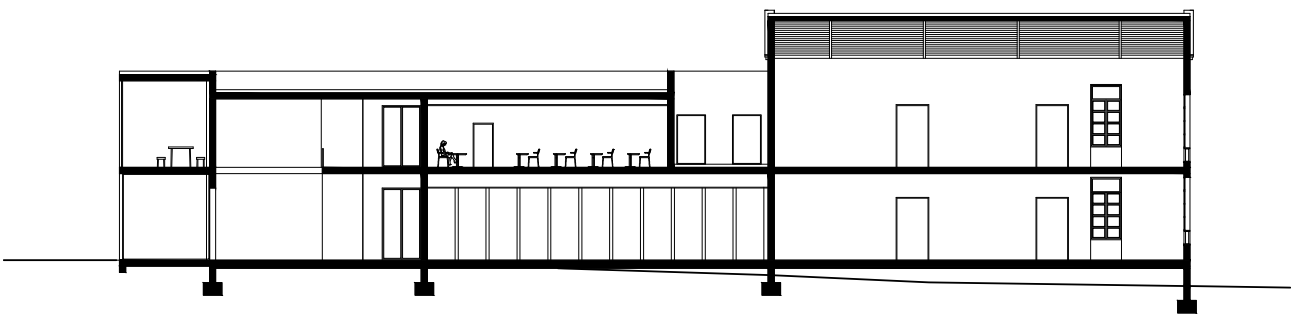
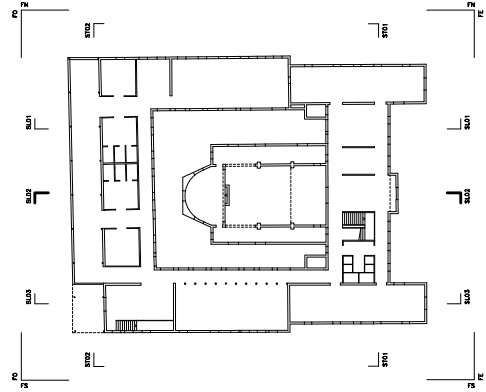
SECCIÓ TRANSVERSAL 02

escala 1/250

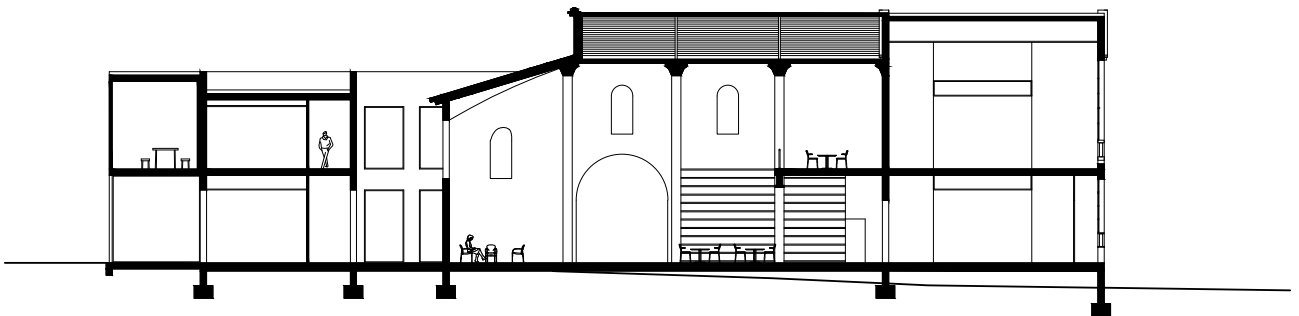
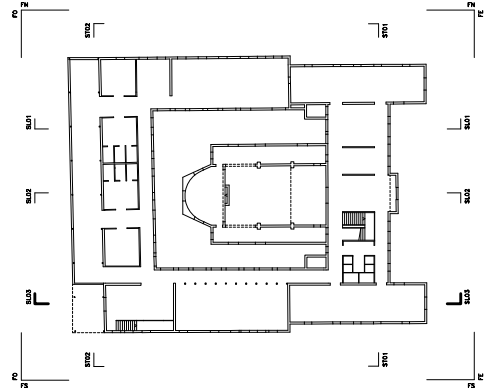

SECCIÓ LONGITUDINAL 01

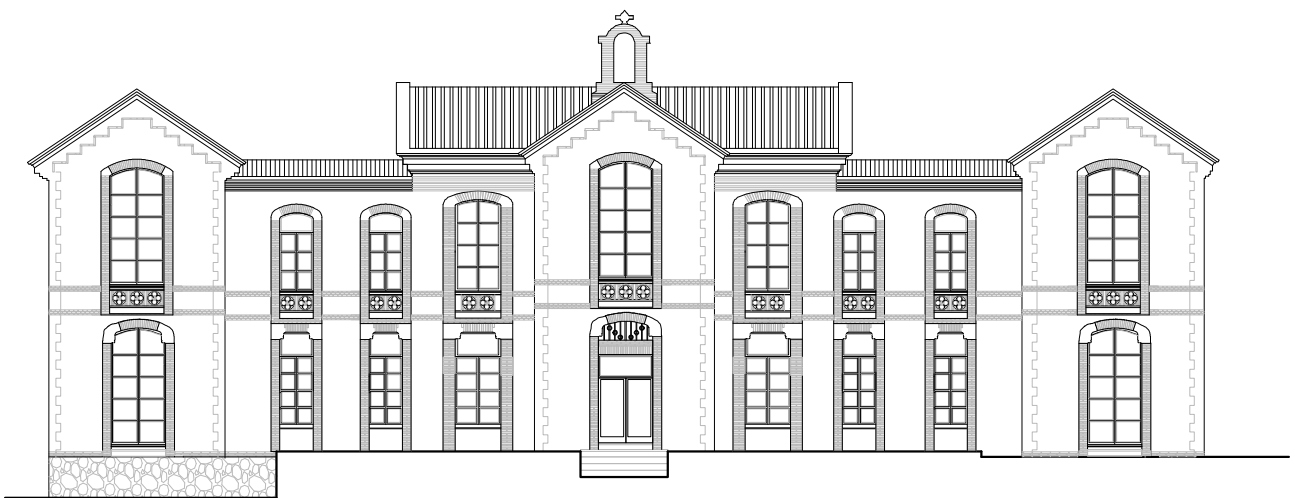
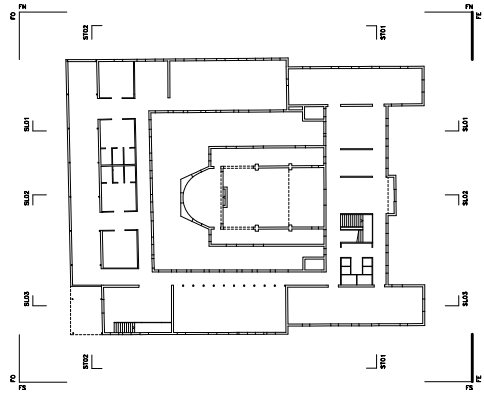

SECCIÓ LONGITUDINAL 02

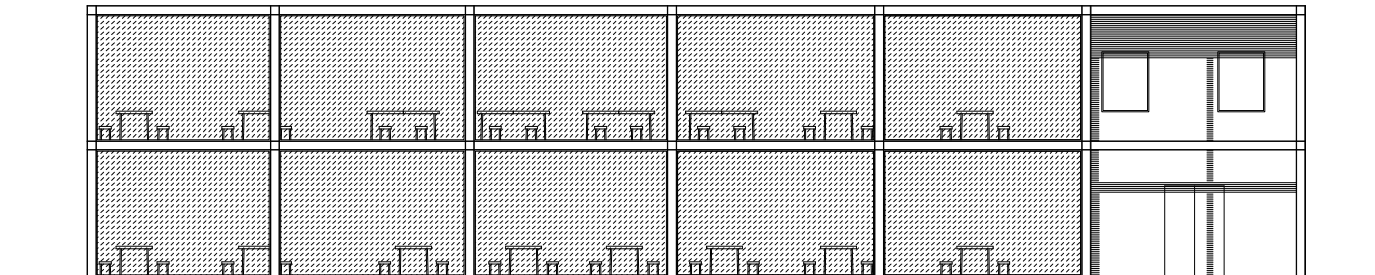
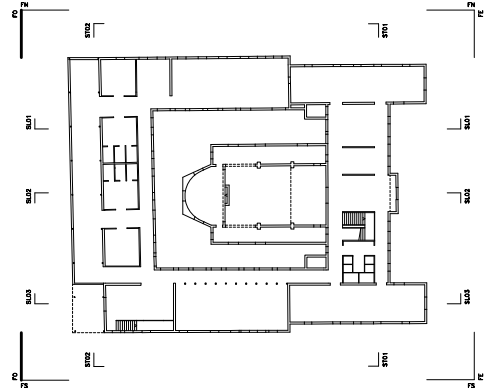
escala 1/300

SECCIÓ LONGITUDINAL 03

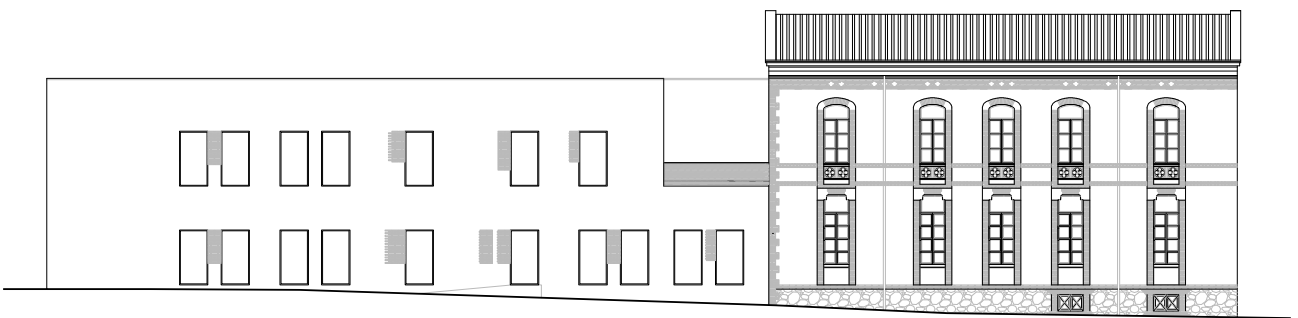
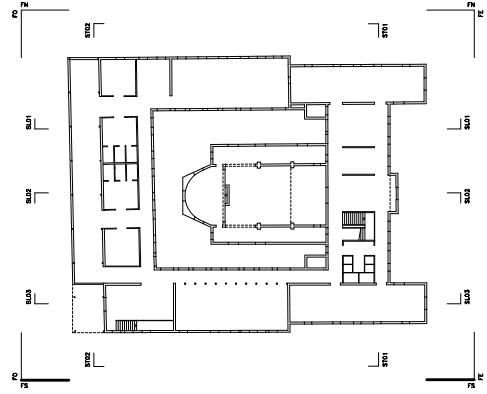

FAÇANA EST

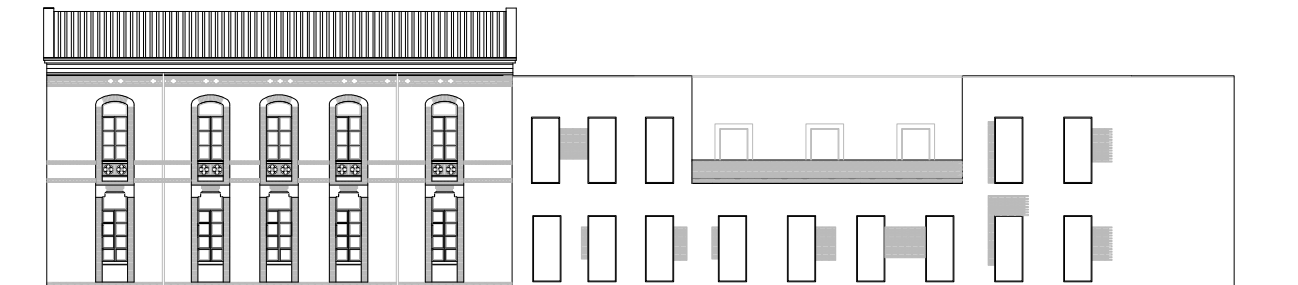
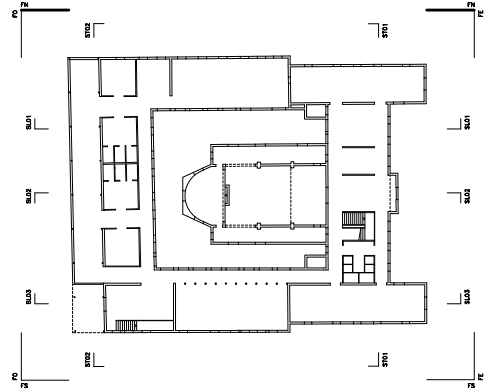
FAÇANA OEST

escala 1/250

FAÇANA SUD

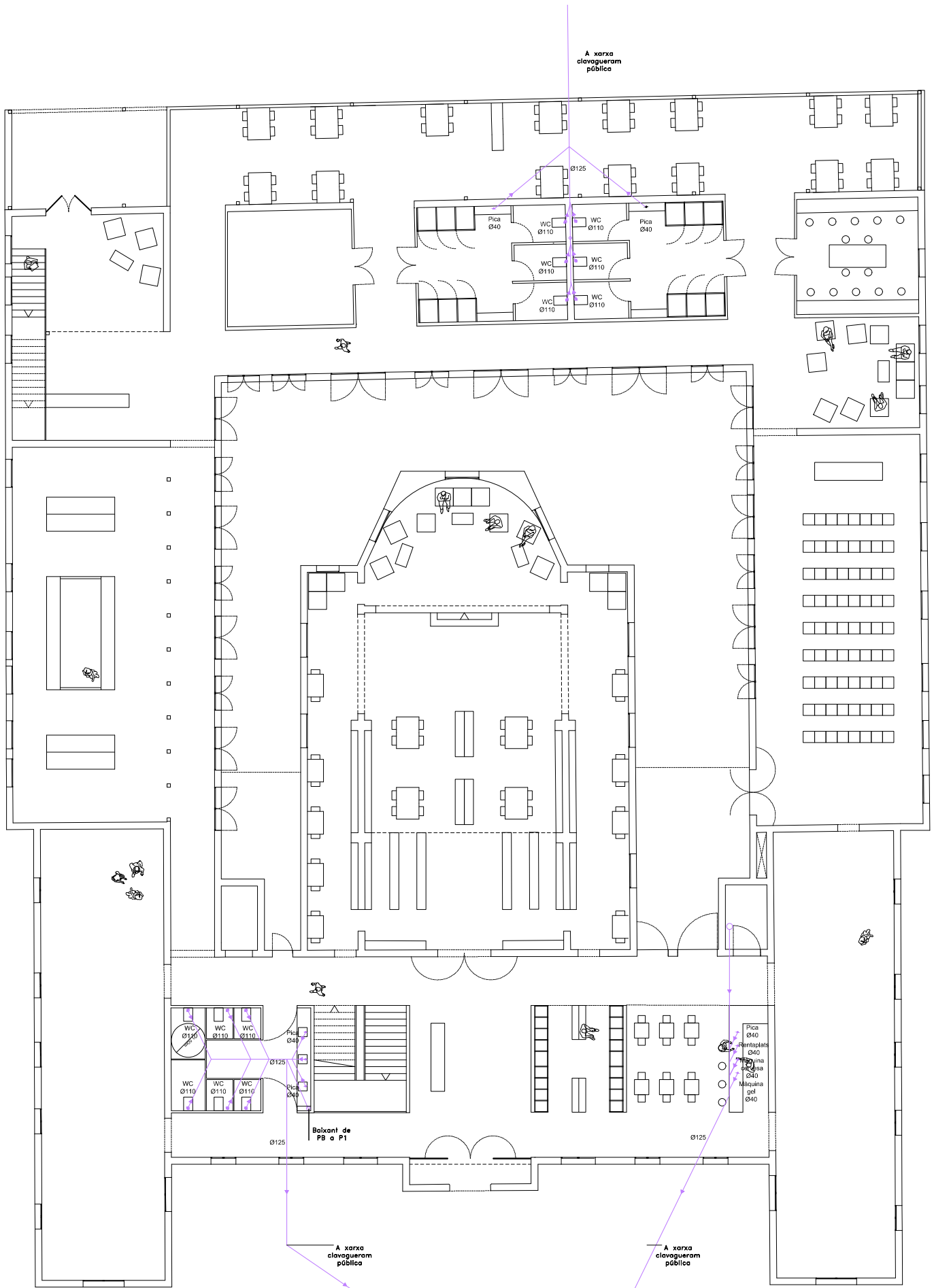
FAÇANA NORD

escala 1/300

INSTAL·LACIÓ DE SANEJAMENT

Es farà liextracció de les aigües grises provinents de lavabos i dutxes i de les aigües negres provinents dels vàters. Aquestes es conduiran fins al clavagueram situat a la Plaça de l'Alabric i al carrer de Miquel Surís.

Abans d'arribar a aquest es col·locarà una arquetca registrable. Als punts d'encontre entre les canonades a l'exterior de l'edifici i als punts de gir d'aquestes es col·locaran pous de registre.

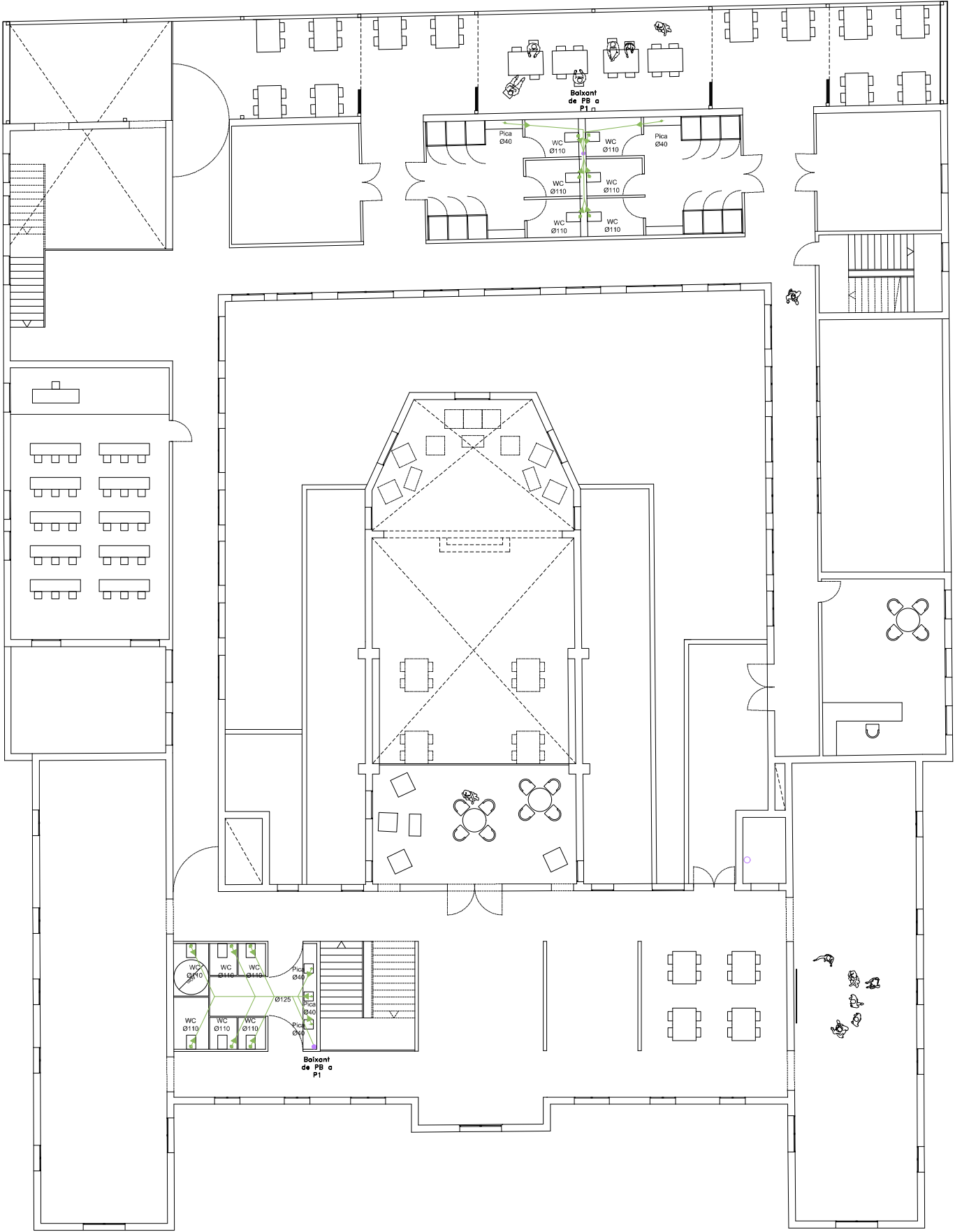
— AIGÜES NEGRES PER SOSTRE
— AIGÜES NEGRES ENTERRAT

PLANTA BAIXA

escala 1/250

INSTAL·LACIÓ DE SANEJAMENT

PR1 PROJECTE

— AIGÜES NEGRES PER SOSTRE
— AIGÜES NEGRES ENTERRAT

PLANTA PRIMERA

escala 1/250

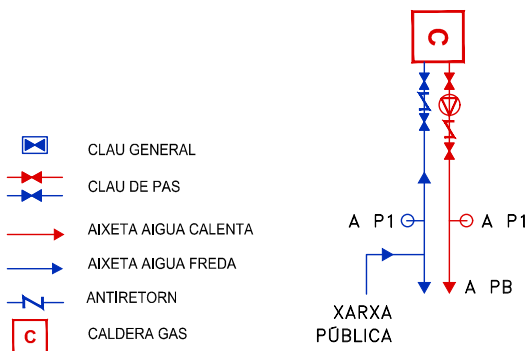
INSTAL·LACIÓ D'ACS I AFS

L'edifi disposa d'una instal·lació de subministrament d'aigua. Actualment s'acumula en dipòsits a la coberta i actua per gravetat, provocant diversos problemes de pressió.

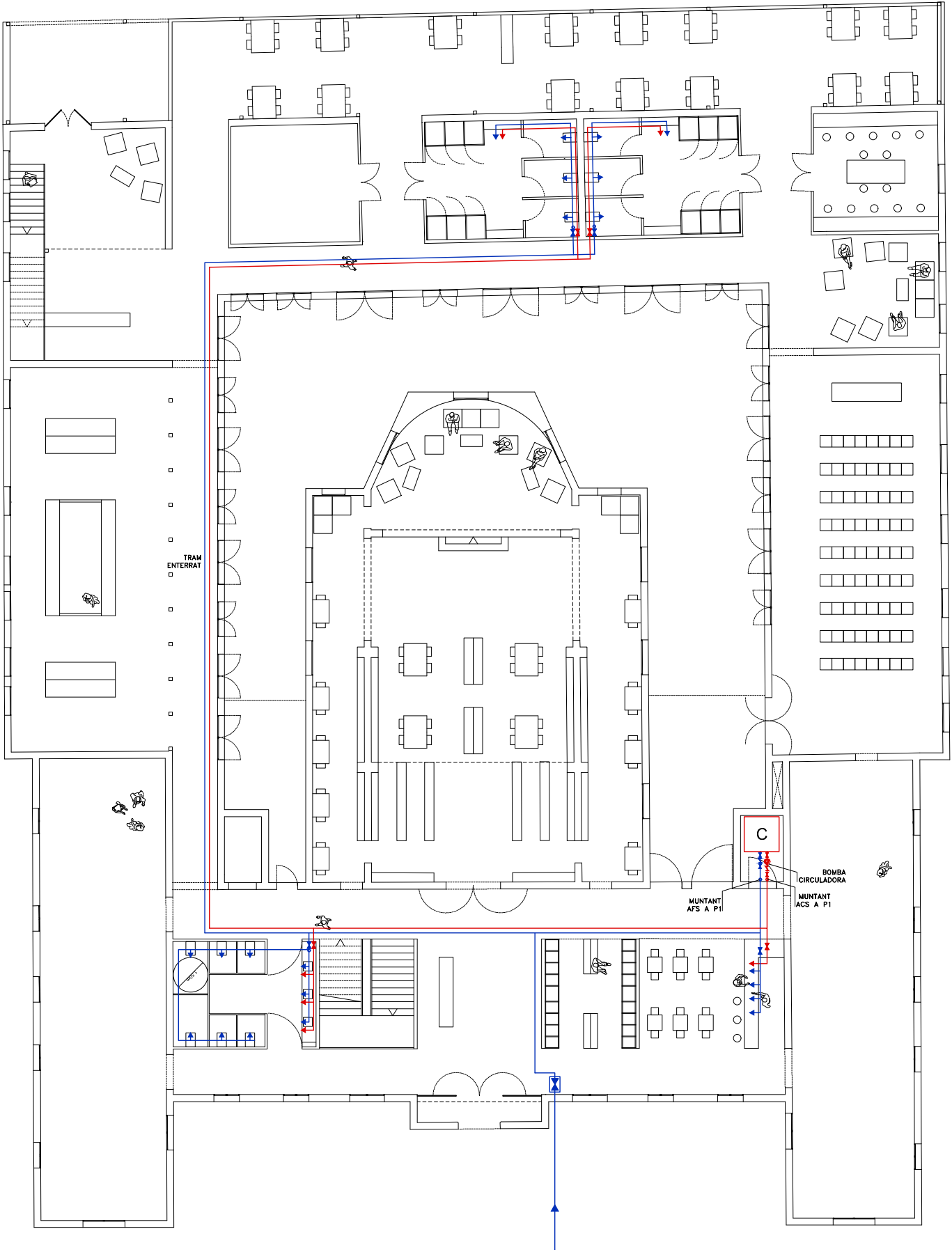
L'aigua potable s'utilitzarà pels lavabos, dutxes de vestidors i piques d'aula. Aquesta entrarà a la parcel·la per la Plaça d'Alabric i es conduirà amb una escomesa fins a la sala d'instal·lacions on es regularà i es podrà administrar.

L'aigua provinent de la pluja s'utilitzarà pel rec de la vegetació del jardí. L'aigua de la pluja serà enmagatzemada en un dipòsit de 75.000 litres col·locat al jardí. Allà hi ha una màquina on tracta l'aigua per treure-li les impureses més significants. Des d'allà es torna a bombejar mitjançant un grup de pressió fins als diferents punts d'ús.

L'aigua calenta sanitària s'escalfarà amb la caldera. Els conductes d'acs estaran perfectament aïllats tèrmicament i transcorreran pel costat de les canonades d'aigua potable (freda).

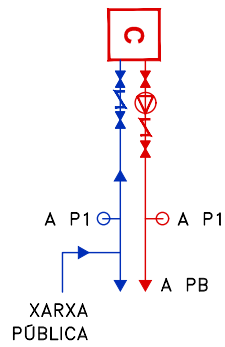
PLANTA BAIXA

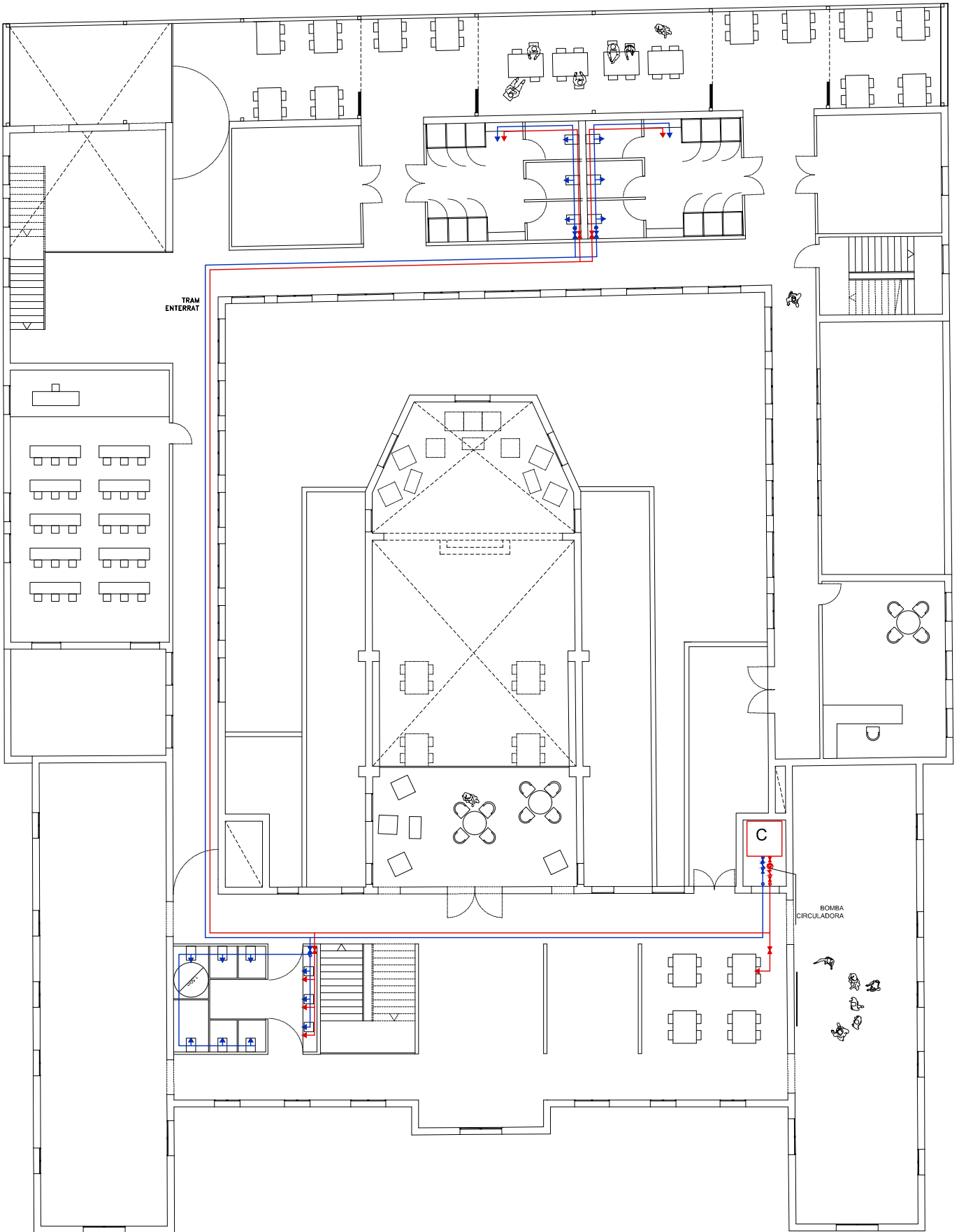
escala 1/250

INSTAL·LACIÓ D'ACS I AFS

PR1 PROJECTE

- CLAU GENERAL
- CLAU DE PAS
- AIXETA AIGUA CALENTA
- AIXETA AIGUA FREDA
- ANTIRETORN
- CALDERA GAS

PLANTA PRIMERA

escala 1/250

INSTAL·LACIÓ D'APORTACIÓ I EVACUACIÓ D'AIRE

S'ha de renovar l'aire de les aules tal i com indica la normativa. Per tant s'ha d'utilitzar un seguit de conductes que agafin laire des de l'exterior per portar-lo a l'interior (impulsió) i uns altres que extreguin a l'exterior l'aire viciat (extracció).

S'ha optat per un sistema que analitza els nivells de CO2 i controla cada un dels components, el subministrament d'aire necessari, l'extracció de cada espai per mantenir la qualitat de l'aire a un nivell òptim.

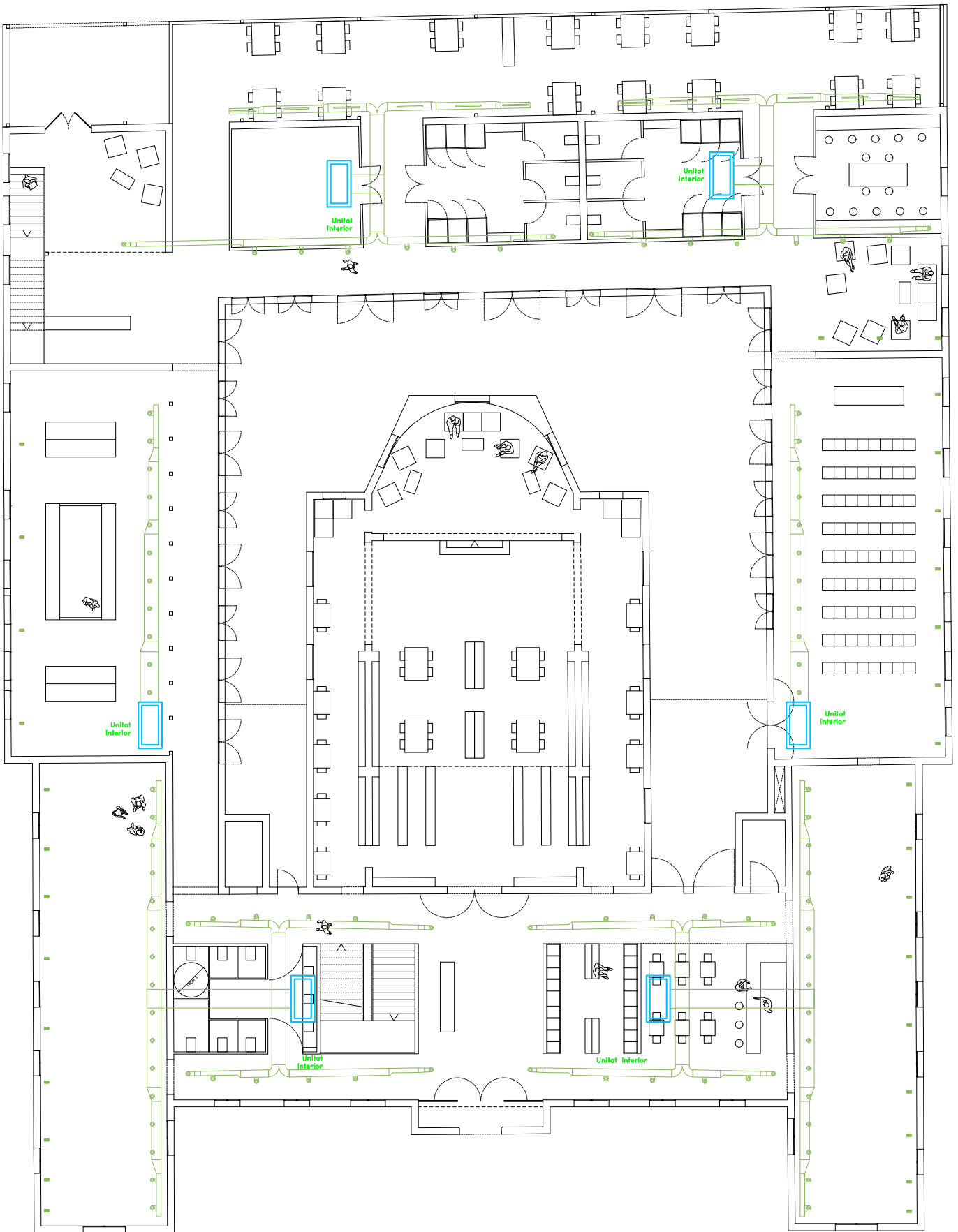
En les parts centrals, sales petites, zones de servei i passadissos, els conductes passaran pel fals sostre on hi ha puntualment reixes pels punts d'impulsió i d'extracció. En alguns punts s'utilitzarà sistema plènum com a les sales expositives.

Per l'ampliació (taller) els conductes passaran vistos sota el forjat col·laborant.

S'ha de tenir en compte que l'extracció de l'aire dels locals higiènics (lavabos i vestidors) el circuit d'extracció serà independent de la resta d'estances per tal d'evitar la barreja d'aïres.

Per calcular el nombre de renovacions d'aire hem d'agafar el RITE. Prenent de referència una escola (per l'ús dels tallers), el nombre de renovacions és de 12,5 dm³/s per persona, que són 45 m³/h.

	OBERTURA D'EXTRACCIÓ A <10CM DE SOSTRE I SEPARADES >10CM DE CANTONADES (Ø125)		UNITAT INTERIOR DE LA CLUMATITZACIÓ DE 80X80
	CONDUCTE D'EXTRACCIÓ PER RENOVACIÓ D'AIRE EN CUINES I BANYS FINS EXTRACTOR MECÀNIC AMB BOCA D'EXPULSIÓ A LA COBERTA Ø SEGONS PLÀNOL		REIXETA
			CLUMATITZACIÓ DE 80X80

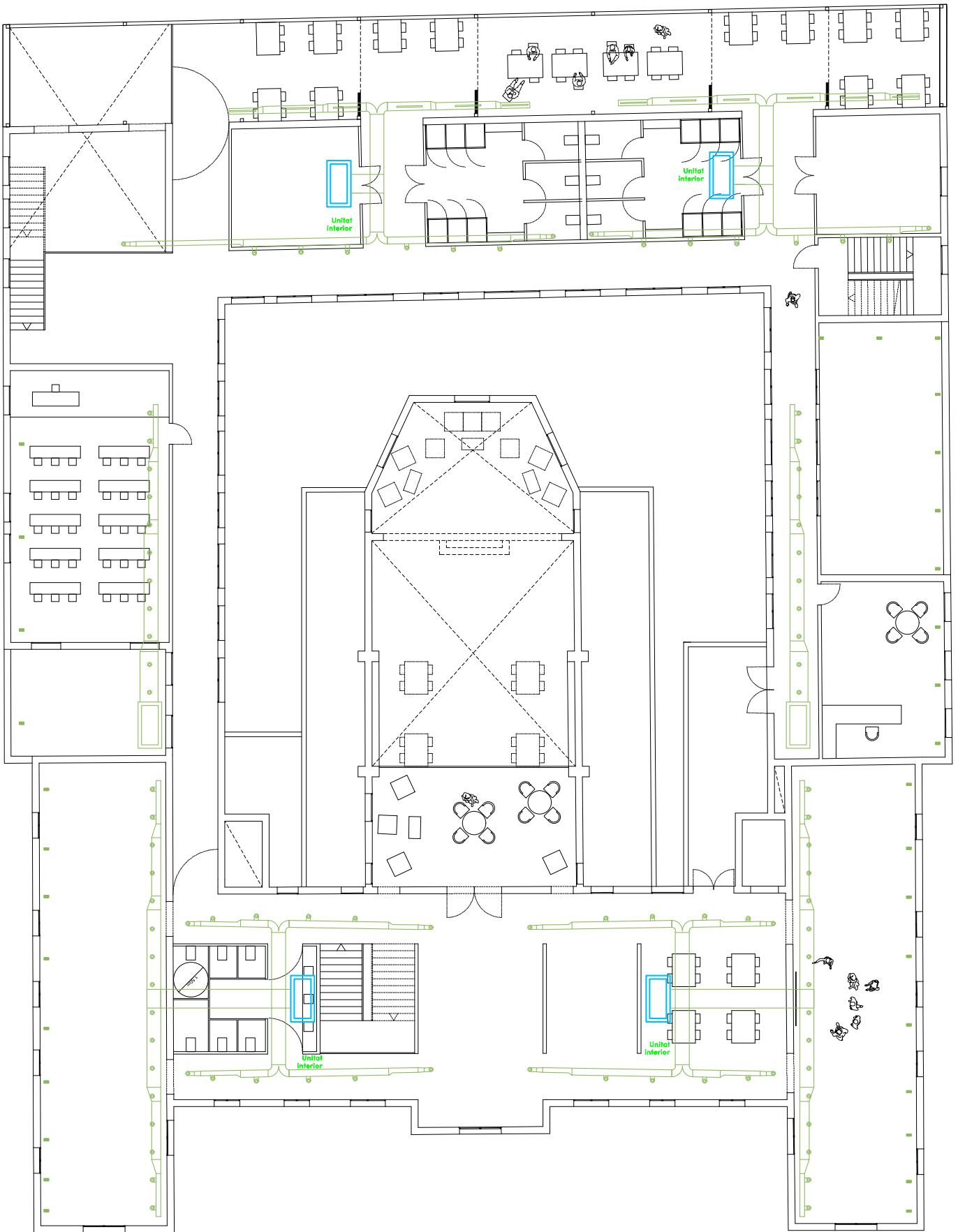

INSTAL·LACIÓ D'APORTACIÓ I EVACUACIÓ D'AIRE

PR1 PROJECTE

	OBERTURA D'EXTRACCIÓ A <10CM DE SOSTRE I SEPARADES >10CM DE CANTONADES (Ø125)		UNITAT INTERIOR DE LA CLUMATITZACIÓ DE 80X80
	CONDUCTE D'EXTRACCIÓ PER RENOVACIÓ D'AIRE EN CUINES I BANYS FINS EXTRACTOR MECÀNIC AMB BOCA D'EXPULSIÓ A LA COBERTA Ø SEGONS PLÀNOL		REIXETA
			CLUMATITZACIÓ DE 80X80

PLANTA PRIMERA

escala 1/250

INSTAL·LACIÓ CONTRA INCENDIS

Tabla 1.2 Resistencia al fuego de las paredes, techos y puertas que delimitan sectores de incendio⁽¹⁾⁽²⁾

Elemento	Resistencia al fuego			
	Plantas bajo rasante	Plantas sobre rasante en edificio con altura de evacuación:		
		h ≤ 15 m	15 < h ≤ 28 m	h > 28 m
Paredes y techos ⁽³⁾ que separan al sector considerado del resto del edificio, siendo su uso previsto: ⁽⁴⁾				
- Sector de riesgo mínimo en edificio de cualquier uso	(no se admite)	EI 120	EI 120	EI 120
- Residencial Vivienda, Residencial Público, Docente, Administrativo	EI 120	EI 60	EI 90	EI 120
- Comercial, Pública Concurrencia, Hospitalario	EI 120 ⁽⁵⁾	EI 90	EI 120	EI 180
- Aparcamiento ⁽⁶⁾	EI 120 ⁽⁷⁾	EI 120	EI 120	EI 120
Puertas de paso entre sectores de incendio	El ₂ I-C5 siendo l la mitad del tiempo de resistencia al fuego requerido a la pared en la que se encuentre, o bien la cuarta parte cuando el paso se realice a través de un vestíbulo de independencia y de dos puertas.			

Tabla 2.2 Condiciones de las zonas de riesgo especial integradas en edificios⁽¹⁾

Característica	Riesgo bajo	Riesgo medio	Riesgo alto
Resistencia al fuego de la estructura portante ⁽²⁾	R 90	R 120	R 180
Resistencia al fuego de las paredes y techos ⁽³⁾ que separan la zona del resto del edificio ⁽²⁾⁽⁴⁾	EI 90	EI 120	EI 180
Vestíbulo de independencia en cada comunicación de la zona con el resto del edificio	-	Sí	Sí
Puertas de comunicación con el resto del edificio	El ₂ 45-C5	2 x El ₂ 30 -C5	2 x El ₂ 45-C5
Máximo recorrido hasta alguna salida del local ⁽⁵⁾	≤ 25 m ⁽⁶⁾	≤ 25 m ⁽⁶⁾	≤ 25 m ⁽⁶⁾

2 Señalización de las instalaciones manuales de protección contra incendios

- Los medios de protección contra incendios de utilización manual (extintores, bocas de incendio, hidrantes exteriores, pulsadores manuales de alarma y dispositivos de disparo de sistemas de extinción) se deben señalizar mediante señales definidas en la norma UNE 23033-1 cuyo tamaño sea:
  - 210 x 210 mm cuando la distancia de observación de la señal no exceda de 10 m;
  - 420 x 420 mm cuando la distancia de observación esté comprendida entre 10 y 20 m;
  - 594 x 594 mm cuando la distancia de observación esté comprendida entre 20 y 30 m.
- Las señales deben ser visibles incluso en caso de fallo en el suministro al alumbrado normal. Cuando sean fotoluminiscentes, deben cumplir lo establecido en las normas UNE 23035-1:2003, UNE 23035-2:2003 y UNE 23035-4:2003 y su mantenimiento se realizará conforme a lo establecido en la norma UNE 23035-3:2003.

Tabla 5.1. Protección de las escaleras

Uso previsto ⁽¹⁾	Condiciones según tipo de protección de la escalera		
	No protegida	Protegida ⁽²⁾	Especialmente protegida
Escaleras para evacuación descendente			
Residencial Vivienda	h ≤ 14 m	h ≤ 28 m	
Administrativo, Docente,	h ≤ 14 m	h ≤ 28 m	
Comercial, Pública Concurrencia	h ≤ 10 m	h ≤ 20 m	
Residencial Público	Baja más una	h ≤ 28 m ⁽³⁾	Se admite en todo caso
Hospitalario			
zonas de hospitalización o de tratamiento intensivo	No se admite	h ≤ 14 m	
otras zonas	h ≤ 10 m	h ≤ 20 m	
Aparcamiento	No se admite	No se admite	
Escaleras para evacuación ascendente			
Uso Aparcamiento	No se admite	No se admite	
Otro uso:	h ≤ 2,80 m	Se admite en todo caso	Se admite en todo caso
	2,80 < h ≤ 6,00 m	P ≤ 100 personas	

EXTINTOR

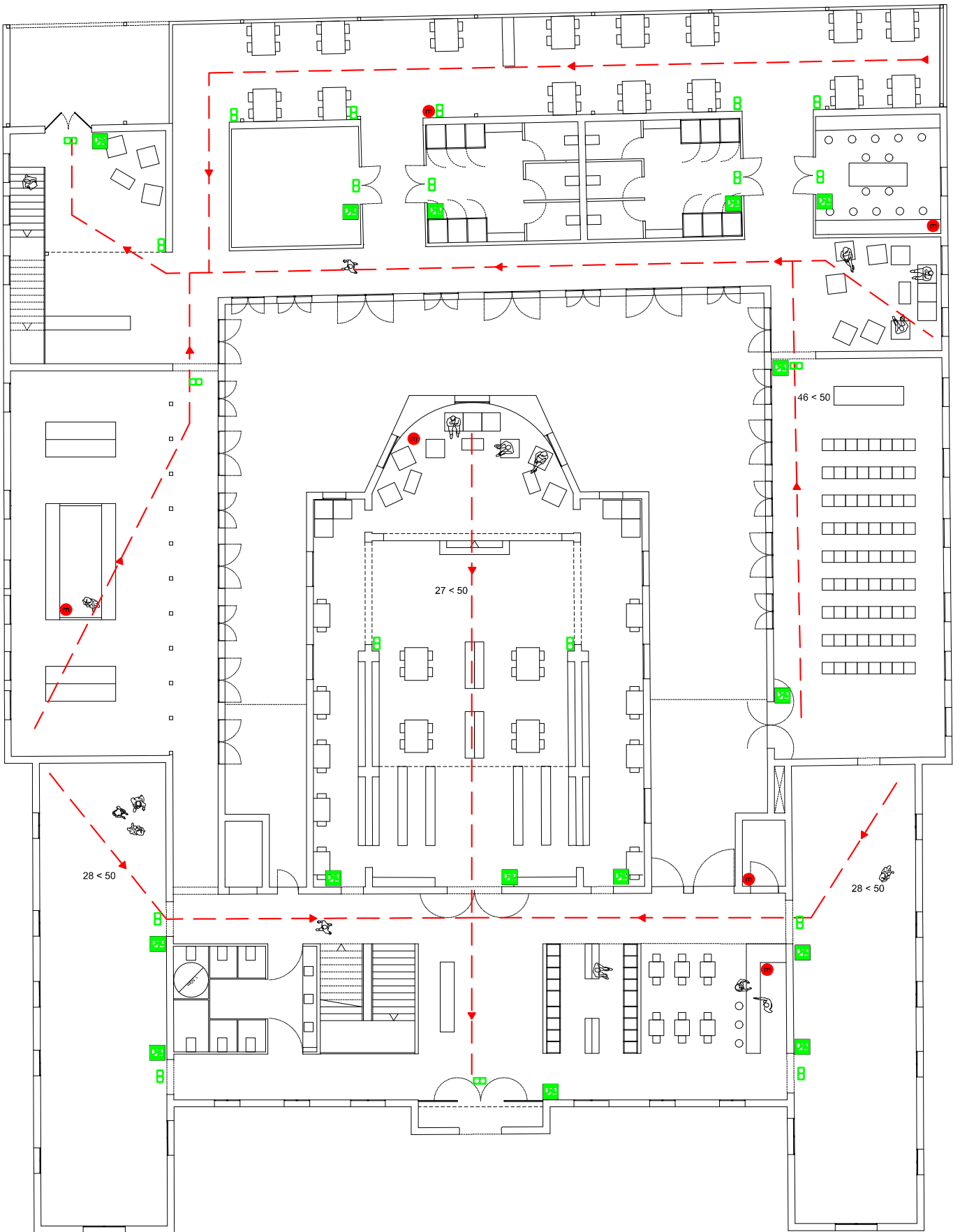
RECORREGUT D'EVACUACIÓ.
(Màxim 25m)

ENLLUMENAT D'EMERGÈNCIA

SENYALITZACIÓ D'EMERGÈNCIA

PLANTA BAIXA

escala 1/250

INSTAL·LACIÓ CONTRA INCENDIS

- Pública Concurrencia**
- La superficie construida de cada *sector de incendio* no debe exceder de 2.500 m², excepto en los casos contemplados en los guiones siguientes.
  - Los espacios destinados a público sentado en asientos fijos en cines, teatros, auditorios, salas para congresos, etc., así como los museos, los espacios para culto religioso y los recintos polideportivos, feriales y similares pueden constituir un *sector de incendio* de superficie construida mayor de 2.500 m² siempre que:
    - a) estén compartimentados respecto de otras zonas mediante elementos EI-120;
    - b) tengan resuelta la evacuación mediante *salidas de planta* que comuniquen, bien con un *sector de riesgo mínimo* a través de *vestibulos de independencia*, o bien con un *espacio exterior seguro*;
    - c) los materiales de revestimiento sean B-s1,d0 en paredes y techos y B_{FL}-s1 en suelos;
    - d) la *densidad de la carga de fuego* debida a los materiales de revestimiento y al mobiliario fijo no exceda de 200 MJ/m² y
    - e) no exista sobre dichos espacios ninguna zona habitable.
  - Las *cajas escénicas* deben constituir un *sector de incendio* diferenciado.

Pública concurrencia	Zonas destinadas a espectadores sentados:	
	con asientos definidos en el proyecto	1pers/asiento
	sin asientos definidos en el proyecto	0,5
	Zonas de espectadores de pie	0,25
	Zonas de público en discotecas	0,5
	Zonas de público de pie, en bares, cafeterías, etc.	1
	Zonas de público en gimnasios:	
	con aparatos	5
	sin aparatos	1,5
	Piscinas públicas	
	zonas de baño (superficie de los vasos de las piscinas)	2
	zonas de estancia de público en piscinas descubiertas	4
	vestuarios	3
	Salones de uso múltiple en edificios para congresos, hoteles, etc.	1
	Zonas de público en restaurantes de "comida rápida", (p. ej: hamburgueserías, pizzerías...)	1,2
	Zonas de público sentado en bares, cafeterías, restaurantes, etc.	1,5
	Salas de espera, salas de lectura en bibliotecas, zonas de uso público en museos, galerías de arte, ferias y exposiciones, etc.	2
	Vestibulos generales, zonas de uso público en plantas de sótano, baja y entreplanta	2
Vestibulos, vestuarios, camerinos y otras dependencias similares y anejas a salas de espectáculos y de reunión	2	
Zonas de público en terminales de transporte	10	
Zonas de servicio de bares, restaurantes, cafeterías, etc.	10	

PROJECTE

PR1

EXTINTOR

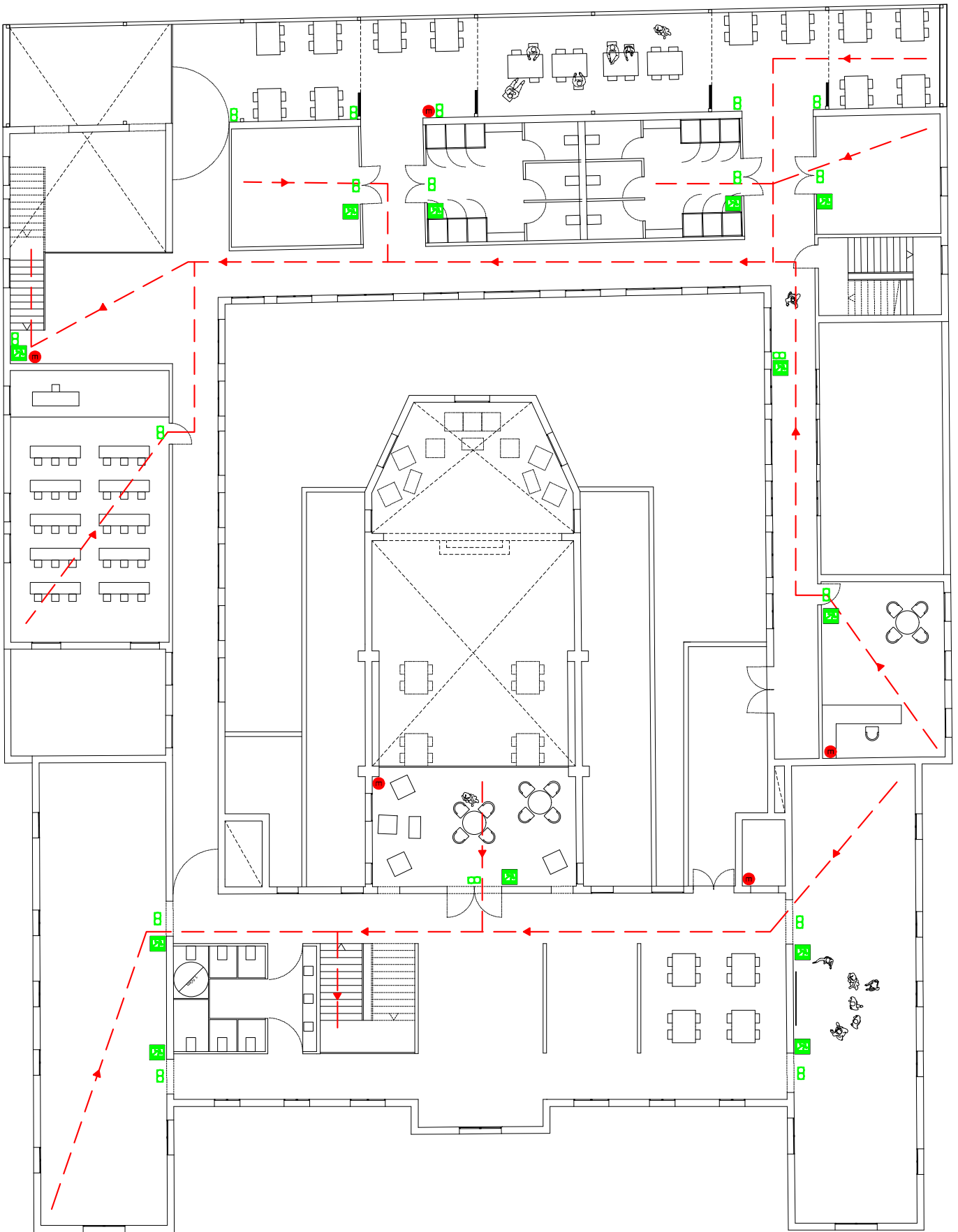
RECORREGUT D'EVACUACIÓ.
(Màxim 25m)

ENLLUMENAT D'EMERGÈNCIA

SENYALITZACIÓ D'EMERGÈNCIA

PLANTA PRIMERA

escala 1/250

S I S T E M A   E S T R U C T U R A L

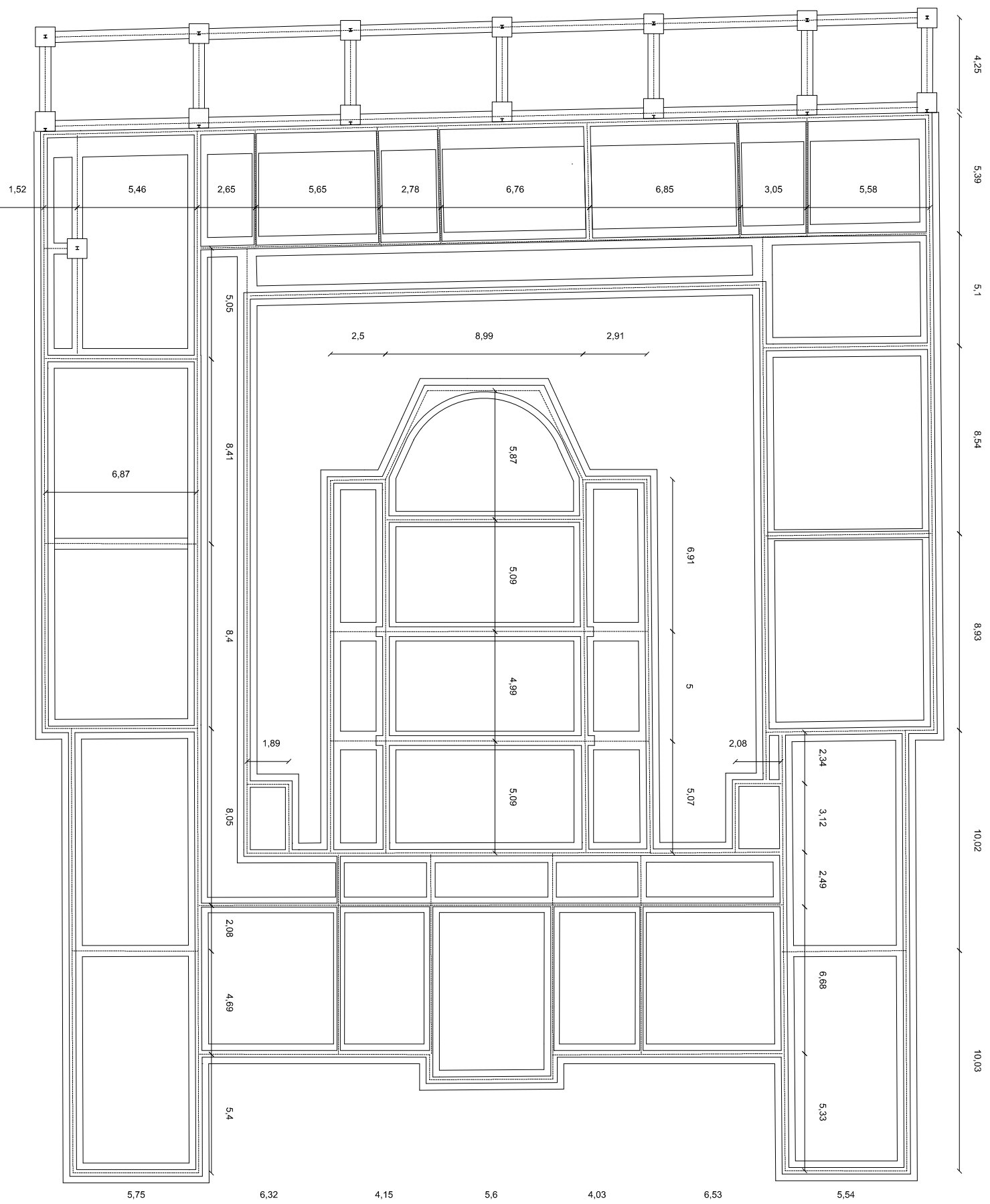
La fonamentació de l'ampliació és de sabates aïllades amb riostres per lligar el conjunt, seguit d'unes platines que connecten fonament i pilars metàl·lics, aquests aniran acompanyats per pernys d'ancoratge a les sabates.

Les sabates de la part existent són corregudes i amb riostres entre les diferents zones.

Veure detalls pàgina 156.

6,99 6,9 6,9 6,9 7,03 5,4

CENTRE D'ART SURIS

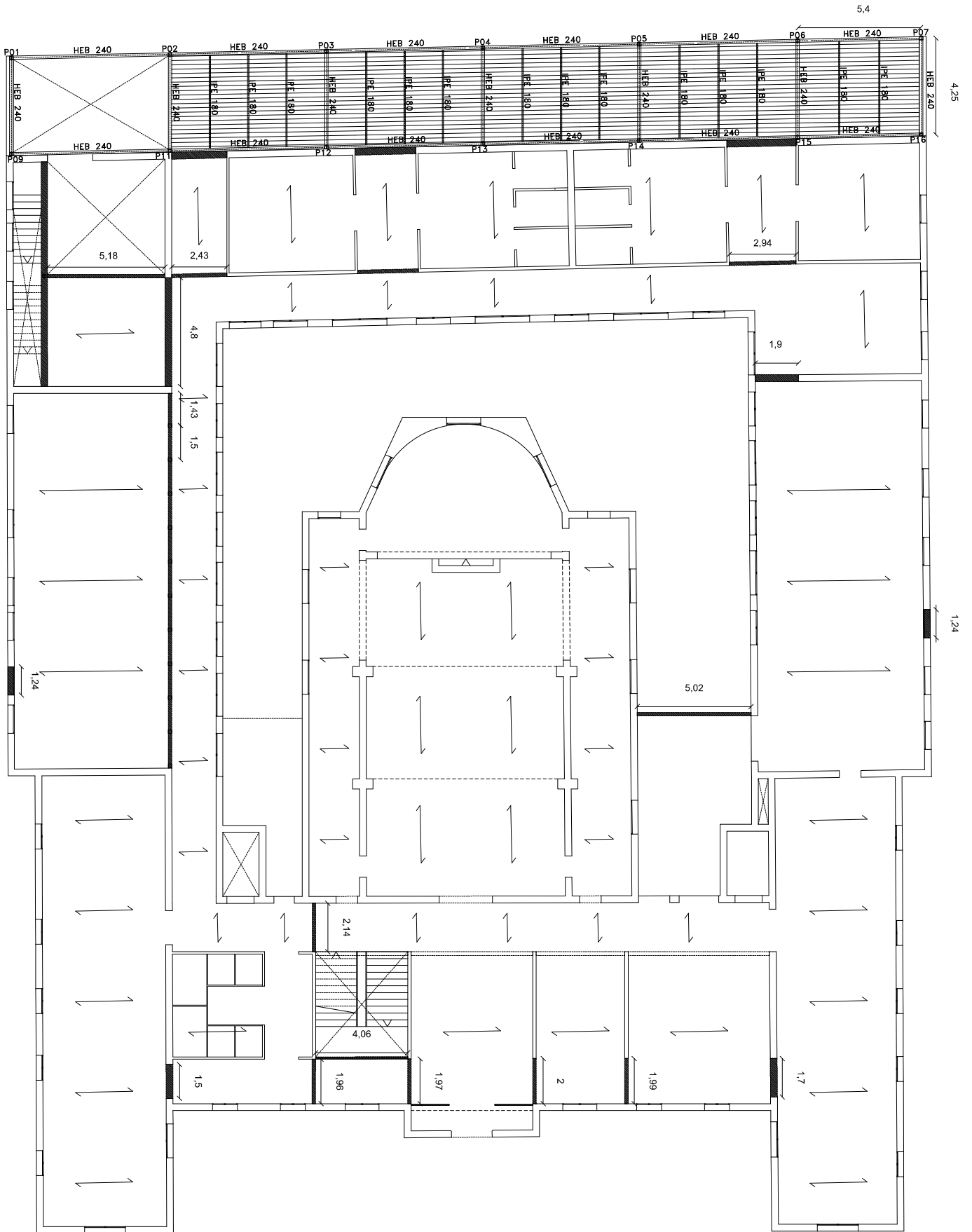
FONAMENTACIÓ

escala 1/250

S I S T E M A   E S T R U C T U R A L

L'estructura de l'ampliació està composta per un sistema metàl·lics. Els pilars són HEB 240, les jàsseres HEB 240 i les biguetes cada 1,50m són perfils laminats IPE 180. Aquestes suporten una xapa col.laborant que conforma el forjat de la planta baixa i de la coberta. La mateixa xapa col.laborant i els perfils metàl·lics serveixen d'encofrat del forjat, essent aquest compost per nervis, una malla electro-soldada i una capa de compressió de formigó.

L'estructura de l'edifici existents està formada per murs de càrrega de rajol ceràmic amb petites obertures. En aquestes es realitzen estintolaments per modificar-les i crear-ne de noves. L'estructura de la capella no es modifica ni necessita ser consolidada ja que es troba en bon estat.

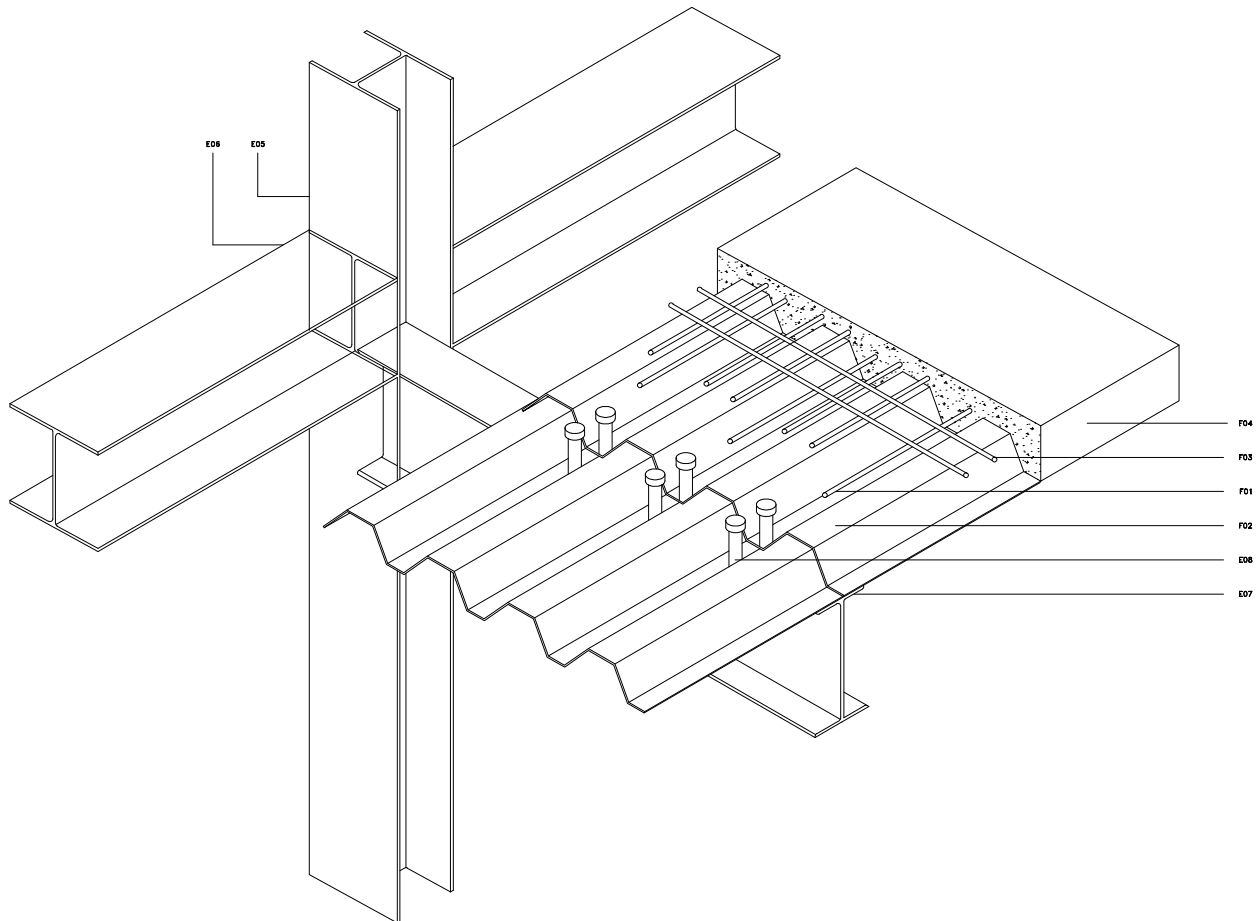

CENTRE D'ART SURIS

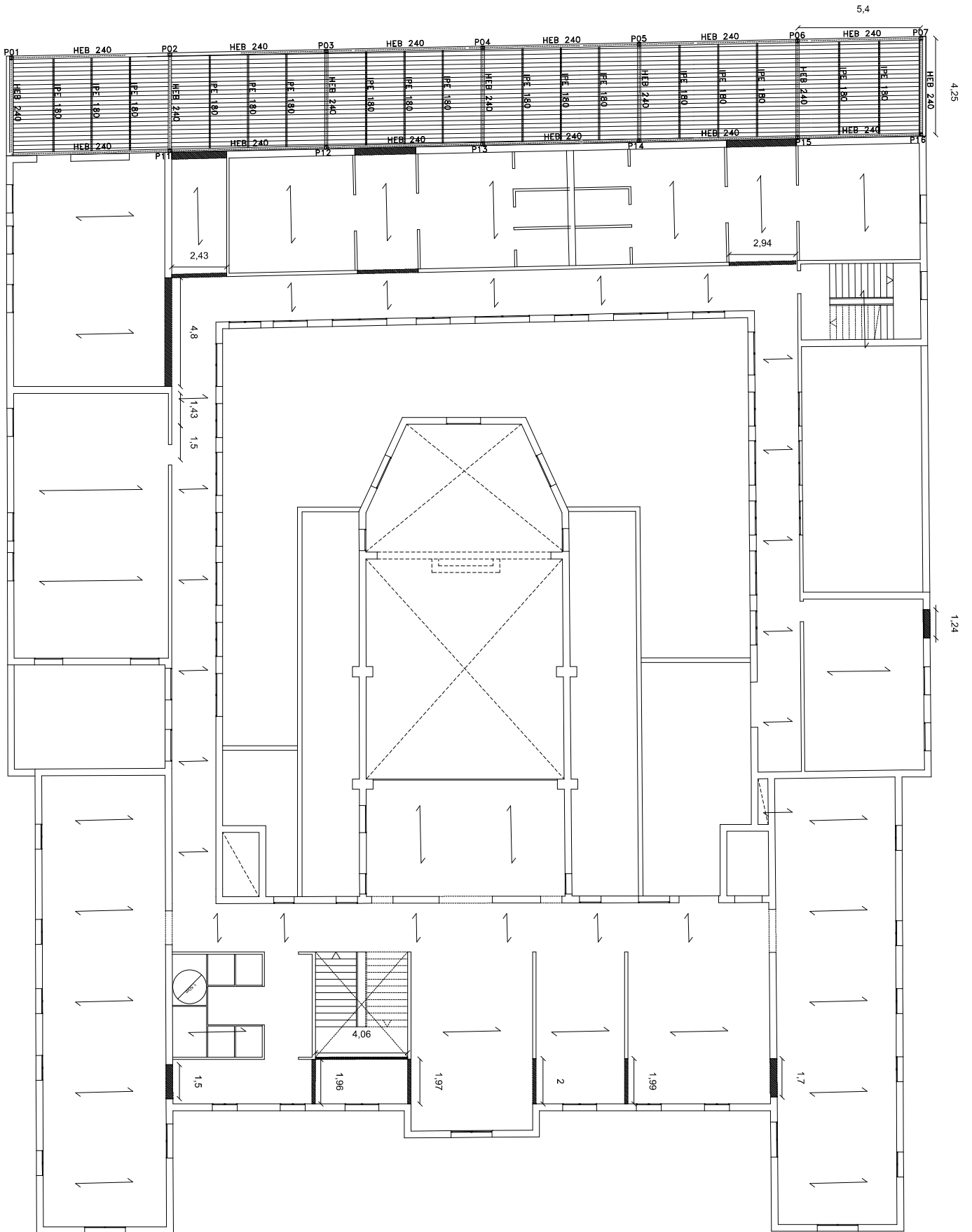
PLANTA BAIXA

escala 1/250

SISTEMA ESTRUCTURAL

- E01 - Armadura dels nervis "in situ". S'utilitzaran avions per mantenir l'armadura de negatius.
- E02 - Perfil col·laborant de gruix 0.75mm
- E03 - Malla electrosoldada d'acer B-500 S ϕ 6 15x15
- E04 - Formigó HA-25/B/15/lla segons EHE 08
- E05 - Pilar metàl·lic HEB240
- E06 - Jàssera metàl·lica HEB240
- E07 - Bigueta metàl·lica IPN180
- E08 - Perns metàl·lics connectors
- E09 - Platina metàl·lica de 88mm fixada amb perns metàl·lics

- F01 - Formigó HA30/B/40/lla segons EHE 08
- F02 - Formigó de neteja HN-20/B/20/lla de 10 cm de guix promig, en base fonamentacions
- F03 - Armadura d'acer corrugat superior B500S #1 ϕ 15c/20
- F04 - Armadura d'acer corrugat inferior B500S #1 ϕ 15c/20
- F05 - Terreny natural
- F06 - Armadura superior d'acer corrugat B500S #3 ϕ 12
- F07 - Armadura inferior d'acer corrugat B500S #3 ϕ 12
- F08 - Estreps d'acer corrugat B500S # ϕ 8x/15

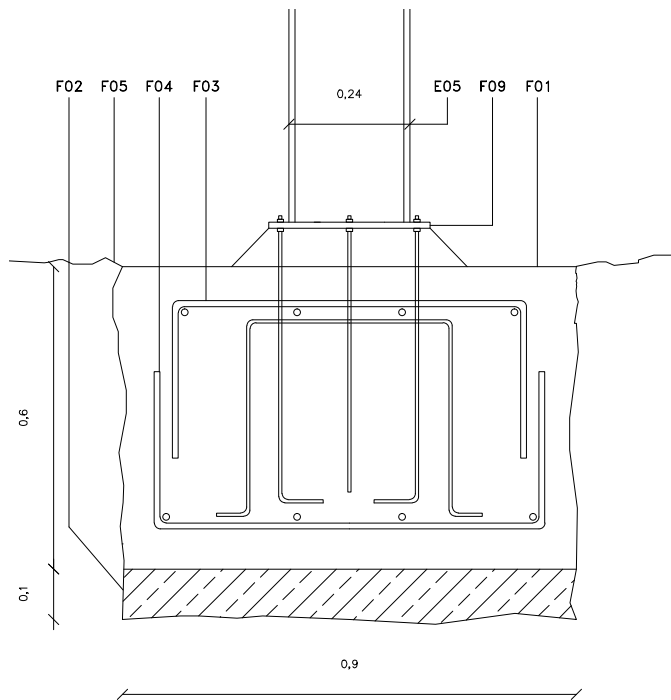

CENTRE D'ART SURIS

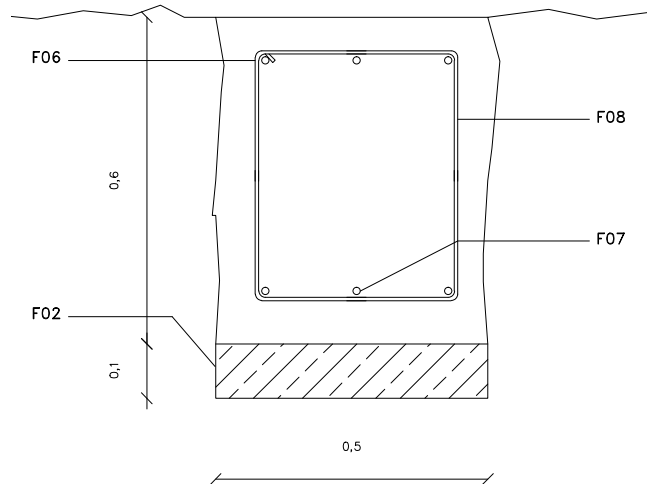
PLANTA PRIMERA

escala 1/250

SISTEMA ESTRUCTURAL

Detall sabata de fonamentació ampliació Oest

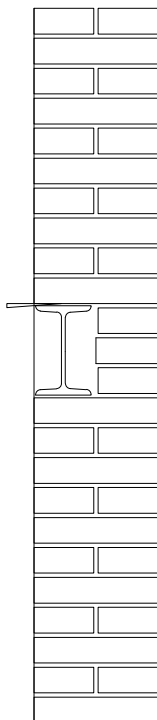

Detall riostra de fonamentació ampliació Oest

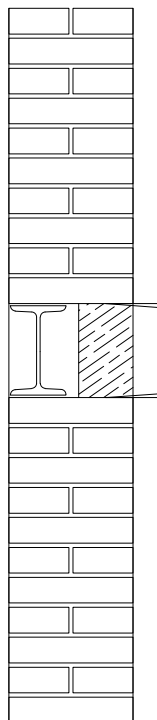
PROJECTE

PR1

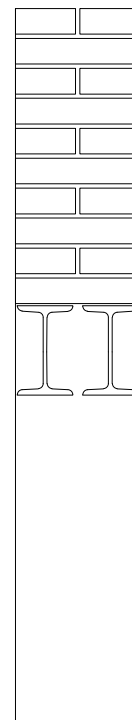
FASE 1:
Obertura fins a la meitat del gruix amb cunya d'acer i perfil metàl·lic IPN segons càlculs. Morter expansiu.

FASE 2:
Col·locada la primera biga, per zones, s'obre i es col·loca segon perfil d'acer laminat

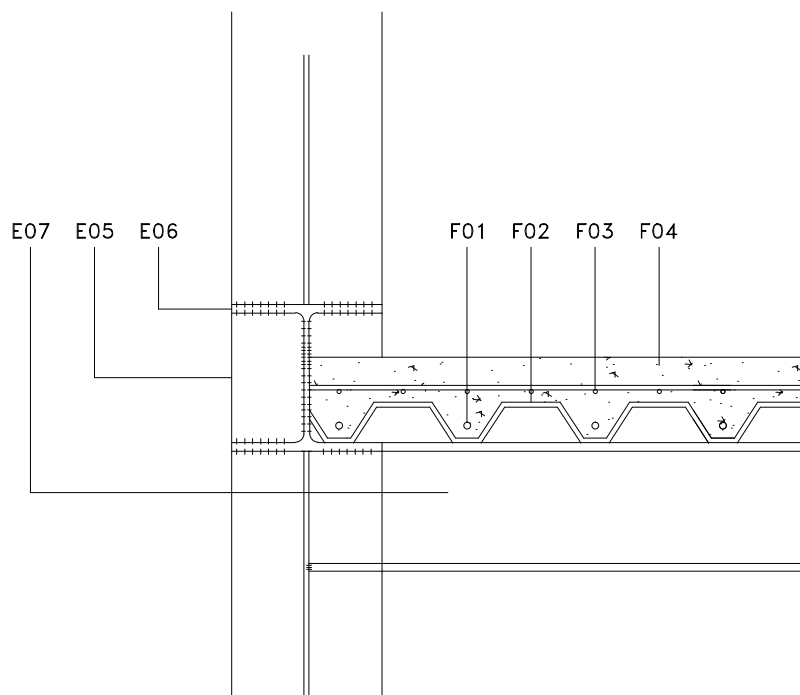
FASE 3:
Col·locat el segon perfil, buidat de la part interior de l'obertura.

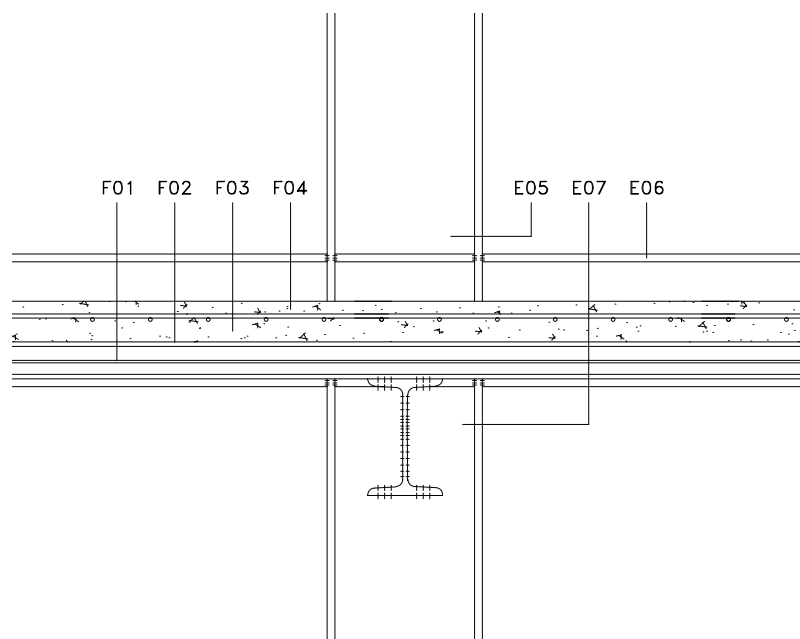
Estintolament murs existents per a la creació de noves obertures

escala 1/15

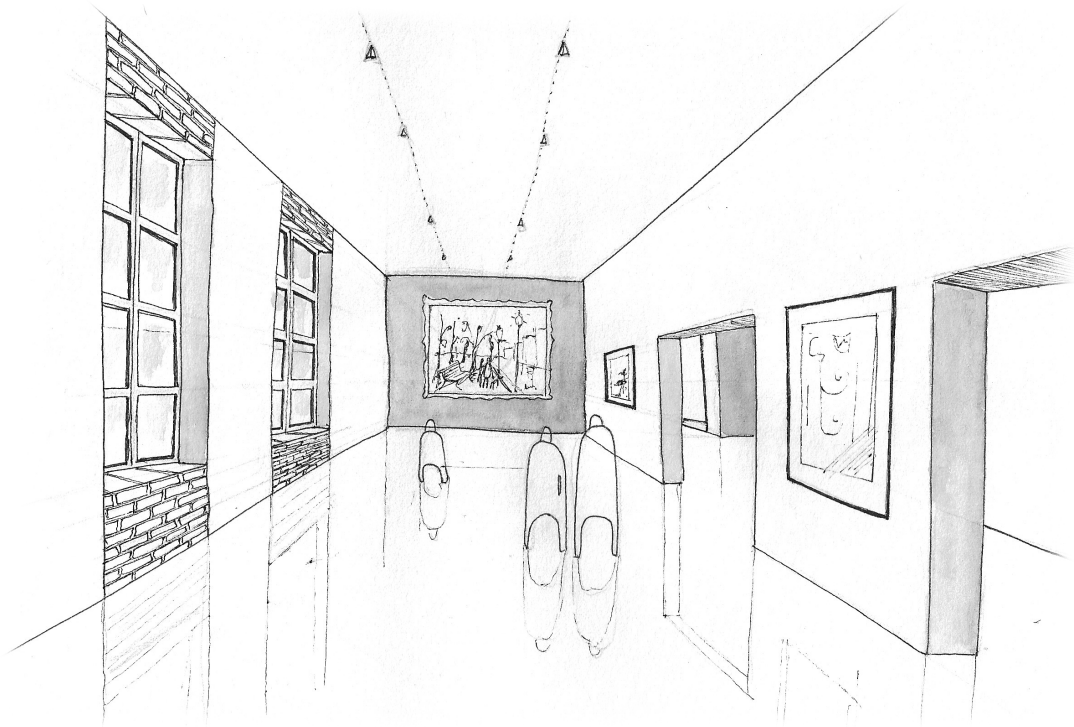

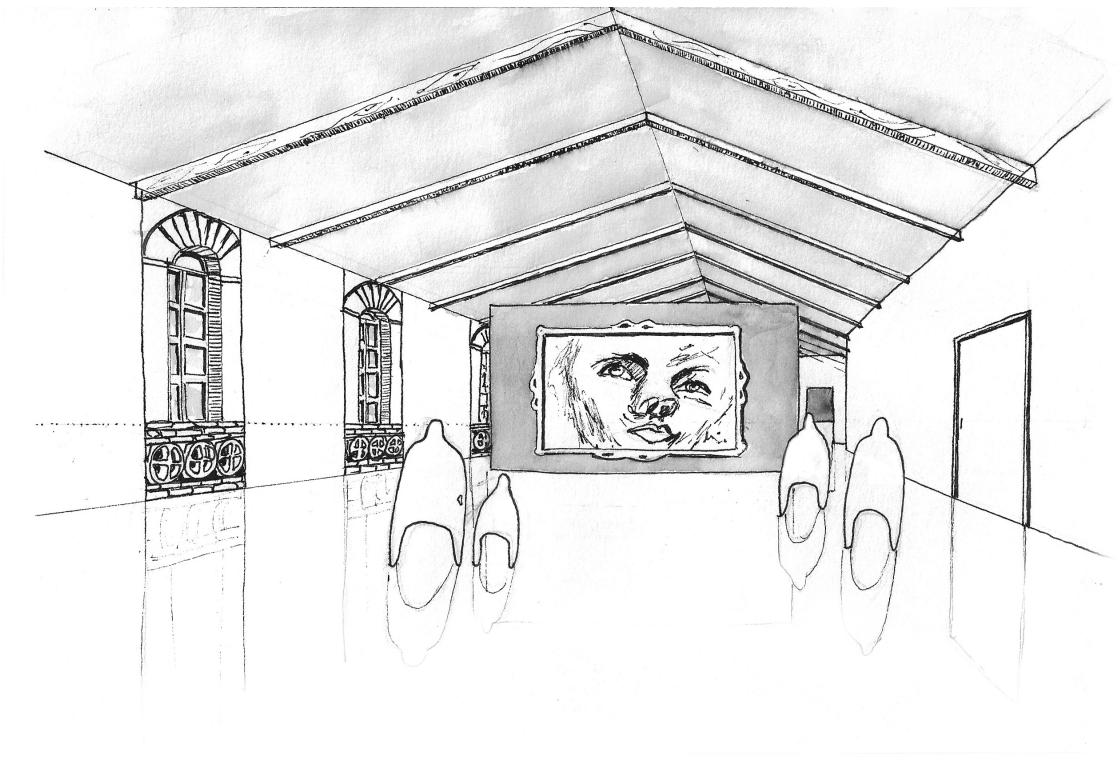
Detall forjat col.laborant amb estructura metàl.lica (tall S-N)

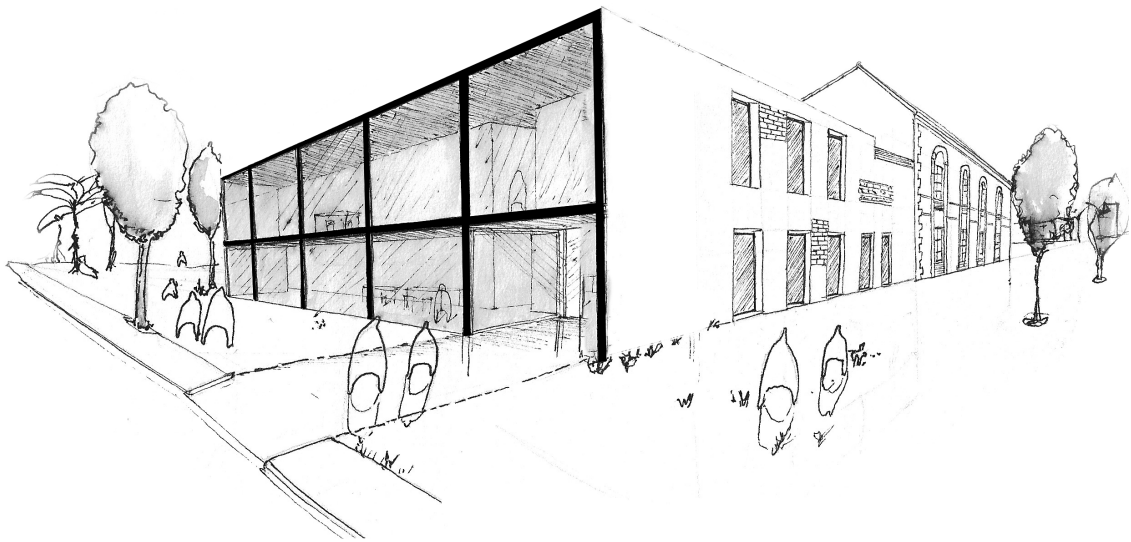

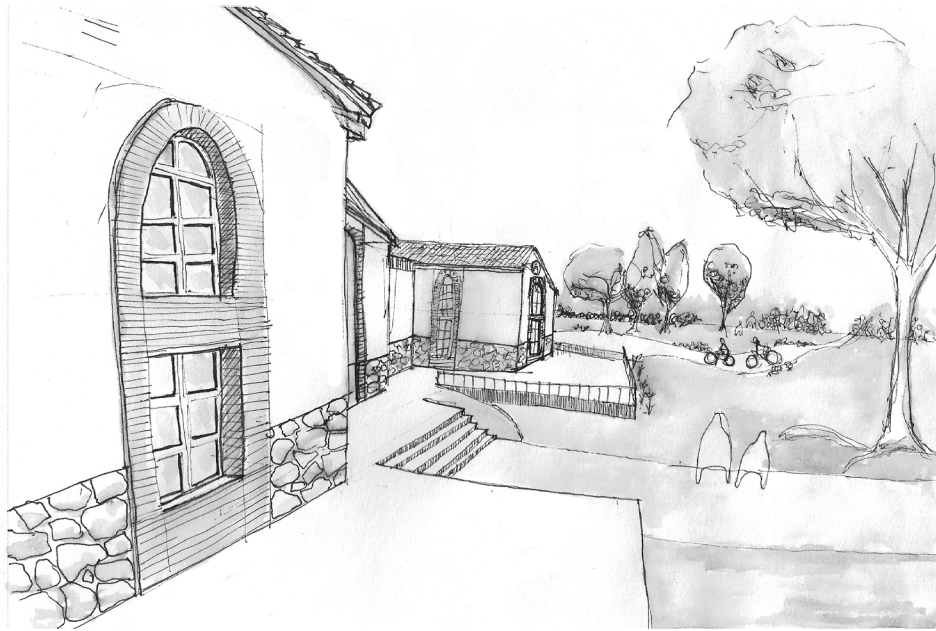
Detall forjat col.laborant amb estructura metàl.lica (tall E-0)

escala 1/15

Encarni Pedrero García. Los mayores: una nueva edad adulta en el siglo XXI. Trabajo monográfico para el Curso Virtual Educación para el Envejecimiento. Tiempo – Monografías.

Enrique Rovira–Beleta Cuyás. Llibre blanc de l'accessibilitat. TEP. Edicions UPC. Desembre del 2003.
Magda Saura Carulla, Pautes de disseny I, Arquitectura per a l'ancianitat. Edicions UPC. Setembre del 1997.

Ana García, María Antonia Garcías, Gabriel Golomb, Àngel Hevia, Luis Velasc. 38 Pisos tutelats per a persones majors. Premi ciutat de Palma <Guillem Sagrega> d'Arquitectura 2007. Ajuntament de Palma.

Quim Bigas i Àngel Jiménez. Imatges per a la història. Sant Feliu de Guíxols. Col·lecció: estudis guixolencs. Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols. Novembre del 1993.

FÀBREGAS I BARRI, Esteve. 20 anys de turisme a la Costa Brava. Lloret de Mar: La Costa Publicacions, S.L., 2010, p. 217. ISBN GI-229-2010 [Consulta: 6 març 2014].

MORET, Xavier. «La primera roca de la Costa Brava». A: Viaje por la Costa Brava: paisaje, memoria, glamour y turismo. Altaïr, 2009, pp.

Àngel Jiménez Navarro, Memòria de la Postguerra (1940–1960), Sant Feliu de Guíxols, Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols, Diputació de Girona.

BEINHAUER, Peter. Atlas de detalles constructivos. Editorial Gustavo Gili. Barcelona, 2007

Catàleg d'elements constructius i característiques tècniques de productes de diferents empreses, Danosa, Viroc, Zinco, Weber, Texsa, Decorbelag, KLH

Detail, revista. Ed. Reed Business information, S.A.U.

NORMATIVA

POUM de la ciutat de Sant Feliu de Guíxols (pla d'organació urbanística)

Críteris per a la construcció de nous edificis per a centres docents públics, Generalitat de Catalunya Departament d'Educació, Novembre 2009

A G R A Ï M E N T S

Per acabar, voldria donar les gràcies a totes aquelles persones que han fet possible la realització d'aquest treball final de grau amb la seva ajuda i suport.

A l'Aiex Sibils, en Josem Maria Torra i en Ramon Ripoll per la seva ajuda, seguiment i el seu constant recolzament per tal d'intentar tirar endavant el projecte.

A l'ajuntament de Sant Feliu de Guíxols per facilitar-me informació i documentació, en especial a en Lluís López, a l'Alexandre Rodríguez, a en Vicens de Febrer i a en Joan Vicente.

També agrair tot el suport i ànims rebuts de familiars, amics i d'en Miquel.

Carlota Ararà Desfossé, Juny 2016

